

Forumul studențesc

organ al consiliului uniunii asociațiilor studenților comuniști din C. U. Timișoara ● anul XV ● nr. 3-4 (112-113) mai-iunie 1987 ● 24 pag. 6 lei

NEVOIA DE TINEREȚE

Tinerete românească — simbol de pace și belșug! Sublime adevăruri rotunjesc crezul și împlinirile noastre, conferind vigoare și înalte dimensiuni morale spiritului tânăr. Incontestabil, tineretea — vulcanică erupție a maturității faptelor și inițiativei — nu se regăsește doar în coordonatele absolute ale vârstei, ci și în disponibilitățile interioare, în tăria de caracter și noblețea gândurilor, relevându-și atribuțiile în generoase sfere ale pasiunii și dăruirii în muncă.

Ce înseamnă a fi tânăr într-o țară a demnității și libertății?

A priori, reflectă o permanentă încredere de sine și de semenii, o vocație ardentă pentru nou și responsabilă angajare.

Câtă vocație reverberază între sensurile pline de conținut ale vieții noastre!

Tineretea țării este și a oamenilor — faptele lor harnice, innobilate de sentimentul datoriei împlinite; temerara afirmare a noului în tumultul

cotidianului; emblema de spirit și lumină — călăuzitoare spre marile înălțimi de comunistă eră.

Tineretea țării își definește sieși profunzimea căutărilor spiritului, valențele ei constructive și civilizatorii.

Ce înseamnă a fi tânăr? A fi mereu în miezul fierbinte al faptelor-extraordinarul din fiecare zi — acolo unde talia superlativelor — cel mai mult, cel mai bine, cel mai repede — reclamă exigențe și calități deosebite.

De fapt, tineretea nu cunoaște limite: Se formează pentru a rămâne adinc înrădăcinată în sufletele oamenilor.

Primăvara țării este anotimpul marilor împliniri din istoria cea nouă a neamului, robind Florar sărbătorec, cu mireasmă de prosepțime și bucurie.

Sensurile istoriei conștientizează oamenii, validează marile idei, augmentând geniul creator și tenacitatea.

Istoria ce o trăim este parte din noi, este mai presus de noi!

Dinții zi a lui MAI — ziua solidarității internaționale a celor ce muncesc — redevine pretutindeni, sub flămura păcii și a dreptului la viață. Și, tocmai în acest sens, România Socialistă și eminentul ei cititor, **TOVARĂȘUL NICOLAE CEAUȘESCU**, sînțează în conștiința lumii drept „Campioni ai păcii mondiale”.

Pace și muncă! — Două epitețe sine qua non ale existenței noastre, supreme aspirații ale popoarelor, imperative prioritare ale diplomației internaționale.

Se argumentează valoric spiritul tânăr, efervescent, atitudinea sa revoluționară, angajantă — concentrate sub genericul — simbol de expresie a tuturor posibilităților. Valabilitatea și caracterul permanent al faptelor rezidă din înalta formă de conștiință politică probată de generația tânără, a cărei zi aniversară — 2 Mai — ziua tineretului din Republica Socialistă România — se vrea a fi ea însăși un **FORUM STUDENȚESC**.

(Continuare în pag. 3)

A FI ROMÂN

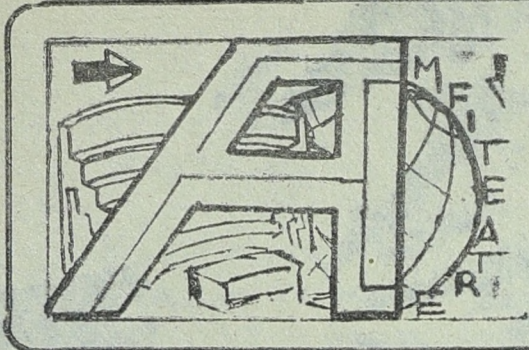
Pag. 3

FESTIVALUL ARTEI
ȘI CREAȚIEI
STUDENTEȘTI

Pag. 9-16

SĂRBĂTOARE
LA TIMIȘOARA

Pag. 23

Dincolo de amfiteatre

Posibile definiții

Dacă în numerele trecute ale revistei am încercat — cu ajutorul colaboratorilor din diverse facultăți, să dăm câteva „posibile definiții ale unei funcții” — lărgind, acum, sfera de cuprindere asupra studenției vom asista la un dialog cu și despre noi. Un eu, un el, un anonim din banza alăturată, student obișnuit de zi cu zi al amfiteatrelor.

Așadar să începem cu prima întrebare: Ce implică „statutul” de student? Cum știi să îți folosești drepturile ce rezidă din el? „Responsabilitate și acel ceva al definitiviului nedefinit. Antiarhaic, antiblazare, sau revoluționarism al vieții. Cum știi? Încercă mereu să înveți asta” (M.D.).

Care este însușirea de bază necesară „abordării și transbordării” cu succes a unei facultăți? Având în vedere faptul că există unii care, admiși la examen, la intrarea în facultate se pare că nu pot face față cerințelor, iar consecința este repetenția sau chiar abandonul. „Pentru cei perseverenți, puțină scripă a minții. Pentru cei inteligenți, puțină perseverență” (M.D.). „Fofilarea” (L.D.). „Respectul față de cei din jur și implicit, față de tine însuși” (S.I.). „Modul cum știi să profiți de „momentele favorabile” (I.R.).

Ce respectă un student astăzi? „Respect frumusețea. În toate formele ei de manifestare, de la natura recunoscutoare, până la existența socială. Ca o predilecție: frumusețea de caracter” (M.D.). „Bucătăresele de la cantină” (L.D.). „Inteligența, talentul și... altele” (S.I.). „Tot ceea ce merită și impune respect” (I.R.).

Care este atitudinea ce te avantajează în relația profesor-student? „Să știi să dai cu banul (L.D.). „Anonimatul, întru selectarea pentru tine a esențialului” (S.I.). „Interesul și coînteresarea” (I.R.).

Se spune că tinerețea este o vîrstă a căutărilor, a întrebărilor fără răspuns. În acest context, care crezi că ar fi acțiunea cu cea mai largă deschidere adresată studenților? „Acea de a găsi noul și a transfigura vechiul, atunci, cînd trebuie transfigurat” (M.D.). „Există?” (S.I.).

Cum îți se pare echivalenta student-cultură? „Ceva vital, depinzînd de tine, și nu numai” (S.I.). „Ca pe un dat esențial de care, folosindu-mă, să încerc să fiu demn” (M.D.). „Contactul cu cultura e o realitate. Important este ea noi să fim pregătiți pentru a recepta acel act de cultură” (I.R.).

În încheiere, ce propuneri aveți, de la noi și pentru noi? „Adică, rubrica: „de la A la infinit”. Să zicem o casă de cultură a studenților care să se apropie, la figurat, dar și la propriu cu câteva stații de tramvai, de cei cărora li este destinată” (M.D.).

... Concluziile le puteți trage singuri. Oricum mai sînt întrebări de pus și răspunsuri de dat. Însă!

MIRCEA MITRUȚIU

Ferestre deschise spre studenție

Cu cîșpe tone în spate, tînjind după două milioane jum'ate...

Soarele se ridicase de mult pe cer cînd ajunsesem la borna kilometrică. Șoseaua, ca o parabolă de siguranță, susporta cu greu zecile de mașini a căror roți o striveau fără prejudecăți. Alături, vreo zece-cînsprezece studenți se grăbeau să ajungă mai repede acasă, să poată folosi din plin cele trei zile de repaus. Dîngă sacoașo roșie și ozalidul cu reductorul făcut sul, zăcea, o „Viață studențească”.

Un camion, de dimențiuni uriașe la curba cu viteză (nu prea) reglementară, în remorcă încărcătura scoate un zgomot asurzitor, de metal. Aproape de ziarul călcat în picioare de trecătorii nepăsători, frînează puternic, oprindu-se în fața noastră. „Vol, încotro?” — ne iscodesc doi ochi negri de la volan. „Oradea și Arad” răspundem prompt, fără a mai aștepta vreo întrebare suplimentară. „Hai, sus că vă iau eu. Săracii studenții ăștia!” Nici nu știu cum am ajuns pe locul din dreapta șoferului, în timp ce „Raba” demarează cu putere. „Știm că sînteți studenți, după hîrtia ala de care aveți atîta grijă” și zîmbește arătînd cu degetul proiectul pe care-l țineam în brațe, de frică să nu-l șifonăm. Iși aprinde un „Bucegi” și trîgînd cu vigoare din țigări își descarcă sufletul: „Eu sînt sîtmărean, șofer de cursă lungă. Cîștig cît vreau după cum muncesc. Am în remorcă 15 tone și la activ peste două milioane jum'ate de kilometri.” Sucește volanul, ne privește îngăduitor, plin de curiozitate află ce facultate frecventăm, apoi cu blîndețea unui tată care și-a regăsit copiii „Domnișoara viitor inginer mecanic, știți că n-am avut nici un accident? Și mașina mea merge excelent, nu? Vezi, asta-mi place la voi studenții, de aia v-am luat, că mai poate schimba omul cu voi o vorbă, îmi trece vremea mai repede”. Birfînd ca niște babe autoturismele care ne depășeau, am ajuns fără să-mi dau seama la destinație. Cobor, trîntind ușa și rămîn pe marginea panglicii de asfalt cu gura căscată, mai rău ca la dentist, privind cu invidie în urma celui ce cară-n spate cîșpe tone și are peste două milioane jum'ate.

LILIANA BRAD

Coordonate ale devenirii

• „Încă puțin cu freza, ea să iasă treaba perfectă”.

Problema s-a pus, și încă se pune, cu acuitate. Cine sînt colegii noștri de semnați a ne reprezenta în organele de conducere ale A.S.C.? Ce pondere se acordă pregătirii profesionale în definirea statutului de activist de asociație? În ce măsură, studentul de media zece poate fi un bun activist? Reciproca echivalenței este valabilă întotdeauna? Ce importanță prezintă stagiile practice în cadrul desăvîșirii pregătirii profesionale a studenților? Noțiunea de stagiul activ este pur formală sau are, totuși, un simbur de adevăr?

Am dat curs acestor întrebări, asistînd la un stagiul de odontologie al studenților anului V al Facultății de Stomatologie. Nu întîmplător, am ales această facultate, al cărei Consiliu A.S.C. a înregistrat în ultimii ani rezultate oscilante — bune și foarte bune — în întrecerea „Fiecare A.S.C. — colectiv de educare prin muncă și pentru muncă a studenților”. De asemenea, studenții stomatologi au obligația de a-și însuși niște deprinderi practice indispensabile exercitării viitoarei lor profesii. Drept pentru care...

Pe Marius Pricop — secretar al Consiliului A.S.C. al facultății — l-am întîlnit în cabinetul 55 al Policlinicii nr. 3 efectuînd un tratament de igienizare dentară la pensionara Elisabeta Dudaș.

— Deși este al treilea programat în această zi, nu mă simt nici oșbit, nici plictisit! Fiecare caz îmi oferă o nouă experiență. Anterior, am rezolvat o pulpectomie pe 16 la un student de la T.G.M., Dan Dănilă. De fapt, numai lucrînd mult îți formezi „mîna”. Vezi tu, stomatologia este o meserie cu accent pe partea practică. Personal te poți convinge.

Ba cele cinci unituri dentare nu se răbovește nici o clipă. Ceilalți studenți ce nu lucrează momentan, își ajută colegii. Turbinele, frezele, spray-urile

de apă și de aer sînt folosite alternativ, asigurînd un fond sonor ridicat, pînăcăt de numeroase intervenții de genul: „Maximiliane, pregătește-mi, te rog, un ciment de bază I”. „Cine-mi aduce fuloarul pentru amalgam?”. „Vezi, cimentul să nu fie prea moale!” sau „Moșule, un Z.O.E., te rog!”. — Nivelul nostru de cunoștințe? — se întreabă Marius Pricop — Îți voi răspunde indirect, printr-o situație frecvent întîlnită între noi, studenții. Cînd apar lucrări dentare la colegii de-ai noștri, ne ajutăm reciproc, fără a apela, neapărat, la cadrul didactic îndrumător. Faptul denotă o încredere în forțele proprii. Hanna Barbahan are o carie? Se adresează colegului său, Marius Pricop. Este explicabil, doar peste câteva luni, vom fi profesorii unei parafe și ai unei diplome de absolvent... Atunel nu va mai fi tov. dr. Mirella Anghel ea să-ți spună: „Marius, încă puțin cu freza, ca să iasă treaba perfectă”. Acest lucru îl învățăm acum. Mai tîrziu vom da prietelui să se spună despre noi: „Cum să nu fie așa buni?! Doar au făcut facultate serioasă...”. Aici se regăsește rolul decisiv al stagiilor — te convinge de utilitatea muncii tale, de calitățile posedate, și formează ca om și specialist. Să nu crezi că spun slogane!

Roxana Dumitrescu, Marius Boboș, Nicu Abagiu, Geobran Ebraheem, Constantin Lyafos și ceilalți studenți ai grupelor 5 și 9 — sub îndrumarea competentă a asist. univ. dr. Mirella Anghel — își continuă munca migăloasă și responsabilă. Se lucrează repede și bine. Este, doar, prestigiu personal în joc, iar afară, în anticameră, așteaptă noi pacienți. Cîți dintre aceștia se adresează, pentru prima dată, serviciului stomatologie, venind într-o situație limită și pe care studentul și nu numai el, are datoria, ca într-un fel, să o rezolve!

Nu este o întîmplare că majoritatea studenților din anul terminal au o si-

tuatie profesională bună, desfășoară o susținută muncă de asociație și se numără printre protagoniștii concursurilor profesionale-științifice și culturale-sportive. Așa au fost învățați — să pună suflet în tot ceea ce înfăptuiesc pentru ei și pentru colegii lor.

Concluzia care se impune ar fi că, pe linia exigențelor formulate de profilul facultății, activiștii — investiți în funcții de răspundere în cadrul asociației — sînt, într-adevăr, cei mai buni dintre cei buni. Dar cum se explică, totuși, sensibilitatea recul realizat în anul universitar precedent de către Consiliul A.S.C. al Facultății de Stomatologie în întrecerea „Fiecare A.S.C. — colectiv de educare prin muncă și pentru muncă a studenților”? A priori, putem vorbi despre un recul, în condițiile sporirii permanente a calității muncii A.S.C. în această facultate?

Experiența ne învață că peste tot, chiar și acolo unde se obțin rezultate bune, este loc pentru mai bine, că nu trebuie să ne mulțumim cu puțin, cînd condițiile permit realizări superioare. Or, la Stomatologie o serie de parametri de bază ai susnumitei întreceri studențești — scăderea procentului de promovabilitate în urma sesiunii de examene din iarnă — dar care se menține, încă, cel mai ridicat între toate facultățile centrului nostru universitar —, un bilanț nesatisfăcător la Sesiunea națională a cercurilor științifice studențești (o mențiune), oarecum compensate de o creștere a calității promovării — 99,1% studenți cu medii peste 7 — impune noi semne de întrebare, în loc să simplifice situația.

Scopul acestui articol nu este de a descoperi un acar Păun — la urma urmei, nici n-ar fi greu! — și de a pune în discuție un rezultat oarecum neașteptat, realizat de către un consiliu A.S.C. care ani de zile a constituit un model pentru toate celelalte facultăți de profil din țară

GABRIEL BAIULESCU

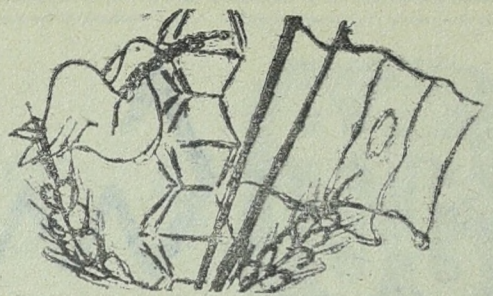
PANORAMIC STUDENTESC

• Vechii romani aveau o vorbă „Fugit ireversibile tempus”. Adică, mai pe românește, timpul trece fără întoarcere. Numai ceasurile Universității din Timișoara se pare că nu țin cont de aceasta. Pentru ele, timpul trece cu totul altfel. După legi proprii, care fac ca, de astă-larnă pînă acum să treacă doar câteva ore. În ritmul acesta, vom ajunge la tinerețe fără bătrînețe și viață fără de moarte. Sau ar fi mai bine să regleze ceasurile? • Mare bal mare, la Facultatea de Mecanică — balul mecanicii fine. Un bal al surprizelor, mai mult sau mai puțin plăcute (vă lăsați să judecați singuri). În primul rînd, am sesizat prezența colegilor de la Disco „U”. Nu ne așteptam. Dar marea surpriză a fost anunțul afișat la intrare: „Intră cine vrea, iese cine poate (inginer)”. Fericiți, cei de la M.F. • Fenomen îngrijorător, la aceeași Facultate de Mecanică. Bista „tradițională” a sancționărilor a luat dimensiuni fără precedent. Să fi scăzut într-atît disciplina în această facultate, sau sancțiunile se dau mult mai ușor? Pentru că nu trebuie să uităm rolul educativ al sancțiunilor, ori în cazul cînd aproape toți studenții se văd pe lista negră, înseamnă că ceva nu merge chiar bine. • Anunțăm cu deosebită satisfacție redeschiderea Căminului 11/C. După renovări care au durat aproape un an de zile, în haine noi, respectivul cămin și-a întîmpinat lo-

catarii. Sperăm ca spiritul gospodăresc al acestora să-și spună cuvîntul, pentru a păstra în bune condiții ceea ce le-a fost încredințat. • La începutul lunii mai, în centrul nostru universitar au avut loc Sesiunile de comunicare ale cercurilor științifice studențești, care au cuprins un număr de 2.578 lucrări, în cadrul a 105 cercuri științifice. • Momentul festiv dedicat aniversării a 65 de ani de la crearea U.T.C. și a 30 de ani de la înființarea U.A.S.C.R. a prilejuit acordarea a numeroase diplome și distincții. Cu această ocazie, revistei „Forum studențesc” i-a fost înminată o diplomă de onoare. • În cadrul unei manifestări organizate la Casa de Cultură a Studenților „Grigore Preoteasa” din București, în data de 15 aprilie, au fost înminate premiile anuale de creație ale Consiliului U.A.S.C.R. și ale revistei „Amfiteatru”. Cu această ocazie, Sorin Trocan (redactor șef adjunct al „Forumului”) a primit premiului 2, pentru foileton. • A reînceput seria „Gazetelor de luni”, realizate de redacția noastră și afișate la Cantina 1/C. Dar elanul nostru a fost înfrînt de niște persoane necunoscute, care însușindu-și calități pe care nu le au (ca toate că ei cred, probabil, altfel) au făcut ca gazetele noastre să dispară fără urmă. Ei, așa! Să fim serioși! • În ultimele trei luni, bibliotecile Universității și-au schimbat de trei ori orarul. Pentru a descifra logica secretă a modificărilor, în scopul evitării surprizelor în cazul apariției unor afișe cu alte programe de lucru, un colectiv de matematicieni a studiat fenomenul, pornind de la diverse ipoteze: bioritm, apariția petelor pe Soare, fazele Lunii, triunghiul Bermudeilor și mersul troleibuzului 15. Rezultatele obținute au fost neconcludente.

POLIPHEM

a fi român

9 MAI, O ZI PENTRU ISTORIE

PARTIDUL — suflet din sufletul neamului

Legitimitatea supremelor aspirații ale neamului își amplifică împlinirile în momente epocale ale devenirii sale, afirmându-și tumultuoase și nepieritoare izbînzii pentru țară și viitor.

Cronica de aur a istoriei a înscris, biruitoare, la loc de cinste, o dată — simbol pentru sufletul românilor — 8 Mai 1921 — cînd, în binecunoscuta sală de întruniri muncitorești de pe strada Academiei, au început lucrările istoricului congres ce a statuat făurirea Partidului Comunist Român. Se desfereau porțile unor adînci prefaceri în conștiința oamenilor, căci Partidul a însemnat și steag de luptă pentru dreptate și libertate, dar și stejar de necîntat al faptelor.

Se rotunjea, atunci, o datorie de sine — demnitatea umană — a cărei lumină încrezătoare îndreptată către cei mulți și dornici a privi adevărul în față, solidarizînd conștiințe și mobilizînd eforturi creatoare.

Cuvintele „să răsără, puternic și încrezător în victorie P.C.R., conducătorul viguros al clasei muncitoare” au devenit îndreptar strălucit de voință și acțiune al tuturor comunistilor români.

În marea Epopee a timpului nostru, Partidul a înrîurit destinele oamenilor, promovînd cu statornicie sub flamura sa de activitate revoluționară țeluri în care se regăseau cele mai profunde năzuințe ale neamului: dreptate și egalitate, pace și pîine, adevăr și bună înțelegere.

Și fiii săi de suflet, comuniștii, întregul popor, au urmat cu nemăsurată încredere Partidul în istorica-i misiune asumată — aceea de conducător și organizator al oamenilor muncii în lupta pentru transformarea revoluționară a societății românești, pentru împlinirea aspirațiilor de veacuri ale neamului — o viață mai bună, o societate mai dreaptă, o orînduire a demnității și libertății.

În acest sens, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU sublinia „înfăptuirile revoluționare, marile transformări economico-sociale și edificarea cu succes a noului orînduirii nu ar fi fost posibile fără existența unui partid revoluționar, care a știut să înfrunte teroarea sălbatică, ilegalitatea, a dat multe și multe jefte din rîndurile membrilor săi, ținînd întotdeauna sus steagul luptei împotriva asupririi și exploatării, pentru apărarea intereselor supreme ale întregului popor, a independenței și suveranității României.”

Un asemenea proces cumulativ de luptă și experiență, de fapte și idealuri, și-a împlinit actualele-i dimensiuni — de nucleu vital al națiunii

noastre socialiste —, doar prin esența reperelor constant practicate, prin afirmarea pleneră a rațiunii ființării sale — pentru patrie și popor.

În arcul de timp ridicat peste cele 66 de trepte ale devenirii sale, verbul a fi a concentrat noi valențe și certitudini, vascularizînd puternic sensul bogat al istoriei prin fapte ce-i dau durată și plinătate.

Filele istoriei stau pilduitoare în acest sens: luptele de clasă din anii crizei economice interbelice, culminînd cu viguroasele greve muncitorești din ianuarie-februarie 1933; marile demonstrații antifasciste, antirăzboinice și antirevizioniste din perioada anilor 1935—1939, ca un prelude al acțiunii de amploare de la 1 MAI 1939, cînd sărbătoarea muncii de acum 48 de ani s-a constituit într-un vehement protest la adresa forțelor politice ostile țării și poporului; rolul activ în mișcarea de rezistență antihitleristă a românilor, triumfînd cu declarația — la finele lui August '44 — a Revoluției de eliberare socială și națională, antifascistă și antiimperialistă — ce aveau să transforme profund viitorul patriei.

Pe noul făgaș de istorie românească se construiau magistralele unor împliniri fără precedent. „Cu poporul, pentru popor” — port-drapel al acțiunii Partidului pentru bunăstarea și civilizația națiunii, progresul și propășirea patriei, afirmarea și dezvoltarea personalității umane —, a reprezentat temeiul încrederii nestrămutate a românilor în încercatul său conducător, al marilor înfăptuiri revoluționare, sugestiv exprimate prin formula „miracolul românesc”.

La cotele ardente ale edificării socialismului în România, Congresul al IX-lea — desemnînd prin voință unanimă în fruntea forului comunistilor români pe tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU — a deschis largi și îndrăznețe orizonturi ale afirmării noului și creației, inițiativei și responsabilității, definind un timp de tumult și eroism, identificat în conștiința oamenilor prin numele genialului său ctitor și arhitect.

O epocă și un timp mareț, ale căror însemne se regăsesc în demne ctitorii de nou ev socialist: Canalul Dunăre-Marea Neagră, metroul bucureștean, Transfăgărășanul, mari sisteme hidroenergetice pe Dunăre și pe râurile interioare, moderne citadele industriale, noi cartiere și orașe, puternice basteioane ale științei și culturii, vaste sisteme de irigații.

O epocă pe care o măsurăm astăzi cu demnitate și încredere, cu profundă recunoștință și patriotism revoluționar.

Da acest moment aniversar, este un titlu de mîndrie pentru Partidul nostru — apărător și făuritor de nădejde al adevărului și dreptății —, că în glorioasa sa istorie și cu precădere după Congresul al IX-lea s-a afirmat ca o forță vitală în promovarea consecventă a marilor cauze ale dezvoltării libere ale tuturor națiunilor — pace, prietenie și colaborare.

FORUM STUDENTESC

Se întîmplă ca, în istoria unui popor, o anumită zi să fie legată, peste ani, de două sau mai multe evenimente memorabile. Pentru noi, românii, o astfel de zi este 9 mai. La această dată, cu 110 ani în urmă, România și-a asumat dreptul de a decide singură asupra viitorului său, declarînd lumii întregi că românii nu depind și nu vor depinde niciodată de nimeni. Se împlinea astfel un ideal milenar al poporului nostru — acela de a trăi într-o țară liberă și independentă. România, proclamîndu-și independența, consfințea o stare de fapt, înlăturînd o orînduire anacronică și prin aceasta semnînd actul de destrămarea imperiului otoman.

Cu 110 ani în urmă, strîns uniți în jurul unei cauze nobile, românii de pretutindeni s-au adunat pe cîmpul de luptă pentru a apăra cu armă în mînă dreptul de a se numi o națiune liberă. Pe cîmpurile de bătălie de la Plevna, Rahova, Smîrdan, precum strămoșii noștri la Podul Înalt, Rovine sau Posada, vitejia și eroismul, proprii unui popor care a ridicat demnitatea la rang de virtute națională, au arătat lumii că românii sînt un popor liber, care și-a cîștigat cu sîngele fiilor lui dreptul de a fi stăpîn pe propria-i soartă.

Independența noastră ne-am cîștigat-o singuri, cu sîngele nostru, nu ne-au dat-o alții. Pentru dreptul nostru, noi am știut să luptăm, am făcut sacrificii și nu ne-am preocupat nici chiar viața. Uniți sub drapelul tricolor, românii de pe ambele părți ale Carpaților am mărșăluit umăr la umăr, pînă la victoria finală. Pe drumul deschis la 9 mai 1877, România a început să-și construiască propriul ei destin, de țară liberă și independentă.

Florar de pace și tinerețe

După datină străveche, poporul nostru a celebrat prima zi a lui Florar — generos triumf al primăverii — ca pe un simbolic însemn al speranței renașterii naturii și vieții.

De aproape un secol, primăvara ce trumpe din această sărbătoare își sincronizează pulsul cu gîndurile și aspirațiile tuturor făuritorilor de bunuri materiale și spirituale, pentru un viitor pașnic al omenirii, mai drept, mai luminos.

Peste ani, într-o indestructibilă definiție a sensurilor de existență ale istoriei, simbolurile de luptă și solidaritate a celor ce muncesc, întregul popor român, a înscris în cronica de aur a acestei sărbători — date memorabile, așa cum a fost Întilul de Mai al anului 1939.

Reverberațiile profunde ale acestei date, 1 MAI 1939 — cînd la București a avut loc marea manifestație muncitorească antifascistă și antiimperialistă, în a cărei organizare un rol de seamă a avut tînărul comunist NICOLAE CEAUȘESCU — se regăsesc în realizările faptelor de astăzi.

Acest eveniment al istoriei noastre a fost punctul de plecare spre tot ceea ce a realizat poporul nostru în acești 110 ani. România Socialistă de azi, țară liberă, independentă și suverană, își găsește obîrșia în acel act de demnitate și curaj al înaintașilor noștri.

Cucerirea independenței, în istoria noastră, este strîns legată de o altă dată — 9 Mai 1945 — Ziua victoriei asupra fascismului. În această zi, lumea întreagă sărbătorește sfîrșitul celei de-a doua conflagrații mondiale, cea mai mare și mai sîngeroasă confruntare de forțe din istoria umanității. După istorica zi de 23 August 1944, România s-a implicat cu toată vigoarea ființei sale, întregul potențial uman, militar și economic al țării fiind mobilizat sub deviza „Totul pentru front, totul pentru victorie!”.

Victoria de la 9 mai 1945 se asociază, peste ani, cu actul de la 9 mai 1877, ca două aspecte ale aceleiași lupte pentru libertate și demnitate națională.

Trăim, astăzi, într-o țară liberă și independentă. Ne construim, cu mîinile noastre, viitorul României Socialiste a ajuns, în ochii popoarelor, un simbol al păcii și neamului. Avem un conducător iubit și înțelept, care ne conduce spre noi și noi victorii. Avem un partid care este garanția însăși a înfăptuirii idealurilor noastre de libertate și progres. Prin tot ceea ce facem, prin munca noastră pentru ridicarea țării pe noi trepte de libertate și progres, prin eforturile noastre pentru crearea unui viitor de aur copiilor noștri, aducem pe noi trepte, întărînd continuu suveranitatea și independența patriei noastre.

SORIN TROCAN

În condițiile social-istorice concrete în care este marcată pe mapamond, în momentul actual, ziua de 1 MAI impune o atitudine fermă, reclamînd un front unit al forțelor progresiste de pretutindeni pentru asigurarea unei lumi a păcii și bunăstării, de triumf al rațiunii și dreptății sociale, ale prieteniei și înțelegerii între popoare.

Un asemenea context politic internațional legitimează cu deplin temei, dorința tinerilor de pretutindeni de a trăi într-o societate a certitudinilor prezentului și viitorului.

Dînd expresie dinamismului și elanului specifice vîrstei, cu spirit novator și responsabil, tînăra generație a planetei se afirmă ca o forță promotoare a luptei pentru victoria idealurilor de pace și prietenie pe toate meridianele lumii.

Doi date apropiate simbolice, 1 MAI — „Ziua Muncii” și 2 MAI — Ziua tineretului în Republica Socialistă Romînia — semnifică prin înaltul lor mesaj umanist, condiția și atribuțiile de făuritori conștienți ai propriului viitor, cu care partidul și statul nostru i-a investit pe tinerii patriei.

MARIUS IAVORSCHI

(Continuare din pag. 1)

gument al elocinței și muncii pentru țară și popor.

Dar, înainte de toate, tinerețea înseamnă focul nestins al idealurilor și faptelor eroice înscrise în granitul istoriei.

Tot în luna lui Florar, se omagiază — vibrantă aniversare a neamului — împlinirea unui drept primar al românilor — acela de a avea un stejar al voinței și aspirațiilor lor — Partidul Comunist Român. Sînt 66 de trepte glorioase, de vrednică luptă pentru demnitate și dreptate — de cînd, într-o istorică zi de 8 Mai, prindea aripă în zborul său de făurar, spre îmbeșugate lumini de viitor — sintagme ale încrederii și țării de a fi.

Partidul, tinerețea de a fi, mesajul său revoluționar, au sedimentat constant în rațiunea existenței libere și tumultuoase a oamenilor, rostuiind curajoase fapte și adevăruri, cîndva, de negîndit.

În marile bătălii de clasă, purtate sub semnul demonstrațiilor muncitorești de la 1 Mai 1933, au luminat prin crez și voință revoluționară, prin ardoare și inițiativă, doi tineri comuniști — tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU și tovarășa ELENA CEAUȘESCU (Petrescu).

...O tinerețe care nu ține seama de numărul anilor este cea a patriei. Sub soare mareț de Epocă, România Socialistă și-a dăruit noul chip în sufletul oamenilor, în mîndria lor de a trăi

și munci într-o țară a demnității.

Beșugul faptelor convertite în istorie durabilă.

9 Mai — de două ori, piatră de hotăr în istoria multimilenară a patriei.

Cu 110 ani în urmă, răsunau trainic, — ca o dreaptă sentință, după secole de asuprire, ca o memorabilă experiență, după secole de asuprire, ca o memorabilă experiență a istoriei cîntecelor: „Sîntem o națiune liberă și independentă.” Scriînd pagini de tulburătoare vitejii și eroism, cu egale sacrificii umane și materiale, consfințînd un vis dintotdeauna, românii își cîștigau Independența de stat.

Se realiza astfel, un pas însemnat în

istoria țării, deschizător de largi perspective, în afirmarea potențialului creator al neamului.

Peste ani și ani, sub zodiac cu flori de măr, în 9 Mai 1945 — se înscrie în istorie ziua Victoriei împotriva fascismului, consemnînd sfîrșitul unui război, la care poporul nostru, după înfăptuirea actului de demnitate patriotică de la 23 August 1944, și-a adus o contribuție de mare însemnătate, prețuită și apreciată de popoarele lumii.

Munca pentru înflorirea patriei înseamnă tinerețe! O tinerețe revoluționară, cu adînci semnificații patriotice. Istoria, faptele vibrante, idealurile noastre, converg semnificativ: România rămîne o țară a vesniciei tinereții.

În cărțile pe față

O, dulce și frumoasă studenție...

Este suficient de clar pentru toată lumea, data și locul în care își începe fiecare marea deschidere a vieții, de aceea nu-mi propun să evoc febra așteptărilor și momentul afișării rezultatelor, cu bucuria și reverberațiile sale. Fără pretenție de generalizare — și fiindcă tot sîntem în perimetrul adverbialului triplet CIND — UNDE — CUM —, ceea ce se înțelege mai puțin este MODUL în care fiecare simte pulsul și adevăratul conținut al vieții de student. Este trist, cînd totul se rezumă la câteva cuvinte cu implicații de ordin strict profesional. A ajuns un obiect în a echivala noțiunea de student cu cea de inginer, medic ori agronom. Nu neg rolul hotărîtor al pregătirii de specialitate pentru viitoarea profesie, dar — cred și sper — că definirea studenției nu poate să înceapă și să se sfîrșească aici. Este un paradox care își pierde argumentele încă din start. Regretabil este și faptul că unii dintre noi confundă studenția cu un maraton pe pista anilor, al cărui „finish” numără un singur câștigător: cel cu... media (nu, orăz!) cea mai mare, și

este și mai trist, cînd în goana sa după performanțe, uită că ceilalți „concurenți” sînt colegi sau, dacă vrei, oameni. Cu certitudine, munca fiecăruia dintre noi este în sine o întrecere, o competiție, în primul rînd cu propriul EU, cu dorința de absolut ce hrănește aspirația spre perfecțiune. Cîtă satisfacție trăiești, văzînd strădaniile tale încununare cu rezultate deosebite, dar aceasta nu dă nimănui dreptul să uite că oamenilor le place să li se zîmbească sincer și curat. Sînt sigur că fiecare dintre noi este în stare să-și ajute aproapele și să se bucure de succesele lui, cum sînt la fel de sigur că bunăvoința și înțelegerea, nu pot fi răsplătite decît cu aceeași mîndrie.

Să învățăm, deci, a alerga împreună, din moment ce urmăm un singur drum, o singură direcție!

Oare ne-am blazat? am îmbătrînit? — sau de ce atîta indiferență față de activitățile de grup, cultural-artistice și sportive, turistice și educative?

Ne strecurăm de multe ori unii pe lângă alții, ne salutăm doar atunci cînd ne ciocnim,

cufundați în „extraordinare” probleme personale, trecînd cu vederea că există o colectivitate, că sîntem colegi, și uneori cîteva sfaturi valorează mai mult decît unul singur. De ce să ne lăsăm de pe acum chelie și bărbi albe, arborînd aere de savanți încărungiți în muncă și filosofie, cînd vîrsta noastră se confundă cu zîmbetul, cu soarele, cu florile...?

Să învățăm să trăim împreună, fiindcă studenția nu înseamnă doar epuizare fizică și intelectuală, vociferări la adresa seminarilor comasate ori a cursurilor de după amiază, ci și o doză de tinerețe creatoare, de dăruire pentru tot ceea ce faci, de încredere și înțelegere.

Nu încerc să prescriu rețete, dar frumusețea anilor noștri, a menirii noastre, generează elanul necesar depășirii tuturor obstacolelor.

Să ne studiem propriile idei, să privim mai adînc în sufletele oamenilor, a celor din jur, și fiecare dintre noi va avea revelația transformării fantasticului în real, aducînd studenția mai aproape de sensul ei de tinerețe.

DAN BLENDEA ■

— După primul semestru de studenție, bănuiesc că și s-au cristalizat opiniile despre A.S.C.

— Obișnuiți din liceu cu organizația U.T.C., A.S.C.-ul nu mi s-a părut o enigmă a facultății. Am întîlnit aici aceeași viață de asociație cu care eram familiarizată și căutînd să o înțeleg ca fiind o activitate necesară desfășurării acțiunilor noastre colective din școală sau extrașcolare. În măsura în care a depins de mine, am încercat să creez colaboratorilor mei convingeri indispensabile înțelegerii co-

eficiente, participarea aceasta entuziasată constituind temelia autoconducerii. În plus, avîntul nostru s-a materializat și prin cooptarea ca membri în comisiile A.S.C. și în formațiile artistice din facultate.

— Care ar fi coordonatele definițiilor ale activității anului vostru de studiu?

— Să nu uităm că A.S.C.-ul sîntem noi și există o legătură indisolubilă între viața de organizație și viața membrilor colectivității. Trebuie să

A.S.C. - ul văzut de boboci

Interviu cu Aurora Savu — anul I E.T., Facultatea de Electrotehnică

legiale în sensul cel mai profund al termenului, precum și realizării unui interes comun a unității colectivului. Ce așteptăm de la A.S.C.? Asigurarea unor condiții optime pentru a ne desfășura activitatea profesională, culturală, sportivă. Dorim întruniri de volei, baschet, asigurîndu-se sala, mingile, excursii și drumetuți cu preț redus, dar cazare bună, spectacole de calitate special organizate pentru studenți și, bineînțeles, mult-visatele tabere studențești la munte și la Costinești.

— Există o integrare activă a tuturor studenților în viața de organizație? — Poate și se pare surprinzător, fiind la începutul facultății, dar răspunsul este afirmativ. Fiecare membru al colectivului încearcă să contribuie la realizarea unei activități A.S.C.

recunoaștem că dacă rezultatele profesionale după prima sesiune au fost oarecum mulțumitoare, situîndu-ne pe locul al treilea pe facultate, la alte domenii am fost sub așteptările noastre. Rămîn, totuși, ca amintiri frumoase, excursia la Herculane, la Stîna de Vale, balul bobocilor, spectacolele și audițiile. În săptămînile care urmează se profilează evenimente mult așteptate ca serata de an, Festivalul Verdi, o excursie și, firește, trebuie menționată tensiunea înaltă ce alimentează ambițiile în pragul concursului „Traian Lalescu” în care intră în joc odată cu pasiunea pentru materiile alese și orgoliul nostru de E.T.-iști în întrecerea dintre secții

DANIELA GROS ■

Tocilar sau ingineră?

Cursul tocmai s-a terminat, profesorul trece cu viteză pragul sălii de clasă, cițiva inși, cu gulerile fișurilor ridicate, cu mapele gemînd de atîtea caiete, se grăbesc să-l ajungă din urmă, în timp ce, în urma lor, tipă șeful de an: „Vedeți că fac prezența: Și de asta se ține cont la distribuția taberelor!” Strigătul lui rămîne ca un ecou fără răspuns. Pe ușa din dos, alții încearcă să plece și ei, dar tocmai apare decanul de an șef de lucrări A. Ferencz, și reprezentantul B.O.B., asist. univ. L. Udrescu.

Secretarul organizației A.S.C. de an, Gelu Stan, ridică problema situației la învătură: „Se pare că sîntem un an bun, deoarece sîntem ocupanții locului patru al concursului „Fiecare A.S.C. — colectiv de educare prin muncă și pentru muncă a studenților”. Dar rezultatele nu sînt pe măsura pretențiilor lor „De ce nu și-a programat încă grupa șapte examenul de termotehnică? Iar ne faceți greutăți, fetelor? întrebă mirat responsabilul profesional Dorinel Sava, dînd impresia că, ale lui colege, sînt o pacoste pe capul întregii secții. Vesnic au restanțe, nu se prea pricep nici la proiecte și pe deasupra și tocuse toată ziua... Ce vor face ele ca ingineri?”

După discuții interminabile în care se critică șefii de grupă, numărul mare de restanțieri, se aduc în discuție situația V.P.-urilor, și uite așa, cu rezoluție a trecut timpul și s-a sfîrșit ședința.

Fiecare, grăbindu-se spre masă, a tras concluziile necesare. Numai dacă a mai fost cazul.

Și totuși, e caid E scare. E primăvară. A fost ultima adunare A.S.C. a acestui an universitar. Și vine sesiunea...

LILIANA BRAD ■

18 martie 1987. La afișiere se stringe lumea ca să se caute pe lungile liste prinse, după specificul fiecărui secretariat, în pioniere sau în ace de gămălie. Sus, sus, de tot, în frunte, o hîrtie cenușie, greu lizibilă, unde se precizează că toți cei trecuți mai jos sînt sancționați cu M.S.A. sau cu M.S.U.A. Stupoare. Deci, adio aprobării cererilor de reexaminare a examenelor restante de după sesiunea de toamnă.

Motivul sancționării: pe listă sînt trecuți cei care au „uitat” să-și cumpere cartela pe una sau mai multe luni.

Și, fapt grav, sînt liste întregi cu sute și sute de nume... Cum a fost posibil să se ajungă pînă aici?! Ce atitudine au luat Comisiile A.S.C. din cele cinci facultăți ale Institutului Politehnic?! Și chiar Consiliul U.A.S.C. din Institut? Cum și-au impus punctul de vedere? Cum s-au implicat în această problemă? Conformîndu-se principiului — timpul le rezolvă pe toate?! De ce a fost tolerată o astfel de situație, care pînă la urmă s-a dovedit de o gravitate extremă?! Căci una este cînd douăzeci de studenți-căminîști nu-și cumpără cartela de masă, și alta, cînd sute și sute nu respectă reglementările în vigoare, ajungînd să periclitze însăși existența cantinelor în cauză.

Despre M.S.A.-uri, Regulamentul privind activitatea profesională a studenților spune că se acordă pentru abateri grave de la disciplina universitară, cu precădere pentru multe absențe, mai rar, pentru alte încălcări ale legii, inclusiv cele referitoare la funcționarea căminelor studențești, dar adaugă (v. art. 38,

pct. b) că mustrarea scrisă cu avertisment se hotărăște și se aplică de către decanul facultății, cu consultarea cadrului didactic îndrumător și a președintelui consiliului A.S.C. Romeo Resiga, președintele con-

Mustrații Surid Amar

siliului A.S.C. de la Facultatea de Mecanică are de ce să fie revoltat. Ne spune că nici el, nici alții n-au fost solicitați în acest sens.

Dar — adăugăm noi —, trebuia să se ajungă pînă aici? Ce măsuri au inițiat birourile organizațiilor A.S.C. de an, la nivelul de bază, adică acolo unde problemele studenților au cea mai mare audiență? S-au trecut cu vederea... La Facultatea de Mecanică, lista cu sancționați înșiruie 627 de studenți dintre cei 2672 de cursanți la zi. Proportia celor muștrați este însă

mult mai mare, căci din cei aproape 2700 de studenți, se cuvine să-i scădem pe timșoreni, pe bursieri și pe cei cazați în gazdă. Radu Munteanu, președintele Consiliului U.A.S.C. din I.P.T., a votat pentru ca 415 dintre cei 1543 de studenți de la Facultatea de Electrotehnică să nu beneficieze de reexaminări în toamnă. Putem spune că a făcut cea mai potrivită opțiune? Întrebat de alții, a ezitat să spună da.

Un incredibil lanț al slăbiciunilor a favorizat perpetuarea acestei stări de fapte. Nu există — nu pot să existe — scuze pentru activități de asociație care s-au sustras unei atari situații. Studenții nu se lamentează degeaba — nu au timp de pierdut la cantină, rîndurile la servirea mesei merg încet, apar probleme organizatorice etc., etc., dar ce s-a făcut în direcția ameliorării lor? Este numai problema Comitetului studentesc de cantină și a administrației? Nu ține și de competența altora?

Fînd o problemă de interes studentesc, nu ar fi trebuit soluționată în cadrul asociației noastre, pînă să ajungă la o asemenea gravitate?!?

Secretariatele lucrează încă din greu. Contestațiile se adună, se bifează nume pe listă, se caută soluții. Am întîlnit studenți cu toate examenele promovate și cu un număr minim de absențe, care se întrebau la ce bun să ai o frecvență model, dacă oricum, o pățești din cauza cartelei. Dacă ar fi să punem în balanță, ce ar alege: să-și caute o gazdă sau să-și primejduiască un an de studii, ori poate chiar facultatea? Dar de ce trebuia să punem noi această întrebare?

FORUM STUDENTESC ■

DE LA CATEDRĂ

Viitorul mecanizării agriculturii

Se întâmplă de multe ori să ne punem întrebarea: „Oare lucrul ăsta nu se poate face mai ușor?”, sau, în general, nu se poate face ... altfel? Această neliniște umană, firească în fond oricărui om, se ridică pe trepte superioare când vorbim despre cel pentru care acest gen de întrebări a devenit o pasiune, mai mult chiar, credința că în el se investește timp și speranță pentru viitor, că de la el se așteaptă noul.

Desigur, noul se caută peste tot și de aceea fiecare facultate, mai mult, fiecare secție, are o direcție bine precizată de acțiune. Ne-am propus să vedem de această dată care sînt unele din preocupările celor din Facultatea de Mecanică Agricolă. Catedra de Mașini agricole a respectivei facultăți timișorene se integrează practic cerințelor actuale, căutînd noutăți în domeniu.

Cu o coloană vertebrală solidă, reprezentată de cadrele didactice și personalul muncitor calificat, catedra încearcă — și reușește — să dea soluții practice acolo unde mecanizarea agriculturii o impune. Preocupările acestea și-au găsit ecou și în rîndul studenților, care lau pe „cont propriu” rezolvarea unor probleme de interes practic. Activitatea aceasta se oglindește și în cele 18 certificate de inovator înregistrate aici în cursul anului trecut, dintre care 14 au fost deja omologate obținînd brevete de invenție. Au devenit realitate: „Dispozitiv de comandă cu laser pentru păstrarea constantă a pantei la mașinile de drenaj”, invenție avînd ca autori pe șef lucr. dr. ing. Constantin Nica și studenții Stelian Codarcea și Stelian Tolan, sau „Clește pentru perforat tuburi din masă plastică la instalații de irigații prin picurare”, realizatori fiind de șef lucr. dr. ing. Constantin Nica, alături de conf. dr. ing. Mircea Popescu și studentul Octavian Cristea.

Tonul acestei febrile activități de invenții și inovații a fost dat de munca unor colective cu mare expe-

riență în domeniu, cum ar fi cel compus din conf. dr. ing. Mircea Popescu, prof. dr. ing. Aftanasie Șandru, șef de lucrări dr. ing. Ion Dănilă, ing. princ. Petru Păducel și alții. Una din ultimele lor realizări omologate este „Batoza pentru treierat snopi”, despre care s-a mai scris în paginile acestei reviste. Un alt harnic colectiv de cercetare este cel condus de prof. dr. ing. Nicolae Trecușan, care a realizat „Stand pentru rodat cutia de viteze, SRCV-1”.

Baza materială a laboratoarelor este și ea continuu îmbunătățită prin realizarea de noi standuri experimentale, de care vor beneficia următoarele generații de studenți. Se urmărește, așadar, lămurirea unor probleme teoretice pentru a putea ridica ulterior randamentul utilajelor existente sau pentru a realiza altele noi, cu performanțe superioare. Unul dintre acestea ar fi și „Stand de laborator bicameral pentru studiul proceselor de uscare a semințelor”, realizat de student Șelaru Dumitru, sub îndrumarea competentă a conf. dr. ing. Constantin Ștefan.

Preocupările colectivelor de cercetare din facultatea timișoreană au făcut ca faima acestora să se răspîndească în toată țara. Pe baza unui contract cu Institutul de cercetări pentru pomicultură Pitești-Mărăcineni, a fost realizat un dispozitiv pentru perforarea foliei și o mașină care execută modelarea și mulcirea solului în cultura intensivă a căpșunului, în premieră națională. Realizatori, membrii echipei coordonate de conf. dr. ing. Ștefan Constantin.

Facultatea de Mecanică Agricolă din Timișoara, deci, cu toate că poziția ei în cadrul centrului universitar este mai retrasă, prin realizările sale se află la un nivel de vîrf. Viitorul mecanizării agriculturii noastre, în vederea realizărilor imperativelor care decurg din conceptul noii revoluții agrare, pe care o înfăptuim, este pe o cale bună.

LUCIAN ȘERCAU ■

Pelegrin la școala vieții

O zi sufocantă de mai, ca o dragoste trecută. Proaspăt ras, într-o armură de insurățel — costum, cămașă albă, cravată — studentul își așteaptă elevii. Privește băncile goale din laboratorul de fizică și se joacă cu un capăt de cretă. Palmele capătă paloarea feței. Nu-i vine să creadă că peste câteva minute va începe un examen curios. Da, da, o cravată, un boț de cretă, o tablă ștearsă în grabă — un examen. Își ia inima în dinți și încearcă să-și molfăie emoțiile. Intrați, vă rog. E greu să fii examinat, dar și examinător, în același timp.

Elevii se așează pe locuri, salută și își tînuiesc întîrziatul. Privită de la catedră, clasa seamănă cu modelul unei succesiuni de nivele cuantice, își zice studentul. Mai ales ultimele bănci, veșnic răvășite de impactul solar. O fetiță și-a uitat cordeluta acasă. Îl privește cu o falsă nevinovăție. Aproape-profesorul, novicele, se întrebă ce ar trebui să facă. Se hotărăște să înceapă lecția. Le povestește despre felul în care egiptenii mutau munții și-i clădeau în piramide. Clasa ascultă bănuitoare. Un elev mic și îndesat își ridică mîna. Pietrele scufundate în apă își pierd o parte din greutate, spună sigur de sine.

Eh, bine, atunci putem să ne apucăm de treabă, își zice cîndva-studentul, profesorul, și caligrafiază titlul lecției noi. Caietele se deschid cu un murmur de nerăbdare. Este un semn bun, profesorul prinde curaj. Elevii experimentează, trag concluzii, profesorul inovează, le propune o variantă mnemotehnică proaspăt creată, cu

niște înotători anemici sau supraponderali, care trec dintr-un bazin cu apă dulce într-unul cu apă de mare. Pe această caniculă, nu se poate să nu aibe priză la public. Își șlăbește un pic cravata, în timp ce dictează principiul lui Arhimede. Broboanele de sudoare se pierd în gulerul cămășii. Silabele definiției își găsesc muzicalitatea proprie, profesorul urmărește clasa și în sinea lui se joacă cu cuvintele, canalul pe care coboară informația dinspre emițător spre receptor (așa a învățat la școală) este dragat. Elevii dau exemple, tabla se umple cu desene și formule, lecția curge de la sine, pînă cînd, de pe nivelul rebelilor din ultimile bănci, un ceas electronic își înghite melodia.

Profesorul își reține un zîmbet, sînt simpatici puștii. Așteaptă liniștit ca elevii să termine calculele problemei începute. Le dă încă două, ca temă de casă. Clasa se ridică în picioare și-l salută pentru a doua oară, apoi năvălește pe coridor. Laboratorul își recapătă liniștea imaterială. Profesorul simte cum începe să tremure. Emoția. Coboară în mijlocul colegilor săi cu sufletul strîns. Redevine student. I se fac câteva observații. Ar fuma o țigară, însă nu e voie. Își spală mîinile și scutură firele de cretă lipite de stofa costumului. Își potolește setea din căușul palmei. Și cînd se întoarce, îl privește senin pe cel care, din spatele catedrei, examinează șirurile alinate de bănci, în timp ce se joacă cu o bucată de cretă.

GYÖRFFY GYÖRGY ■

MENS SANA

Sanogeneza

■ Interviu cu dr. Elisabeta Vicaș, medic primar interne la Dispensarul Policlinic pentru studenți

— Așadar, de ce sanogeneza?
— Sanogeneza presupune totalitatea acțiunilor individuale și colective pentru promovarea stării de sănătate. Una din obligațiile noastre prioritare este promovarea medicinei omului sănătos, orientare nouă a medicinei moderne.

— Care sînt preocupările din Dispensarul Policlinic studentesc privind starea de sănătate a studenților din Centrul Universitar Timișoara?

— Colectivul nostru medical depune eforturi pentru a asigura o asistență medicală la nivelul cerințelor actuale. S-au luat măsuri pentru cunoașterea stării, de sănătate pe care o deservim, pe lingă asistența medicală curativă s-au inițiat numeroase acțiuni de medicină profilactică. Aș aminti aici doar cîteva dintre ele: intensificarea educației sanitare prin mijloace variate și atractive, filme, conferințe, întîlniri cu studenții, discuții individuale și în grup, în cîmine, cantine, cu studenții bolnavi internați în spitalul studentesc. O atenție deosebită e acordată și bolnavilor dispensarizați pentru diferite boli cronice, sechele sau celor cu risc de îmbolnăvire. Aceștia sînt supravegheați activ prin controale periodice și cuprinși într-un program de recuperare ce conține recomandări cu privire la modul de viață, alimentație, atitudinea față de efortul fizic, tutun, alcool, cafea. De asemenea această beneficiară de recuperare prin gimnastică medicală și cură balneară în timpul vacanțelor.

— Vă solicităm cîteva recomandări pe care le propuneți pentru perioada de tranziție iarnă-primăvară.

— În această perioadă schimbările de timp sînt mai mult sau mai puțin bruște. Organismul uman este astfel supus unor radiații solare diminuate, unei alimentații mai săra-

ce în vitamine și unui deficit de efort fizic caracteristic sezonului alb. El trebuie să depună un efort de adaptabilitate mai mare. Pentru a depăși această perioadă în condiții perfecte de sănătate, este recomandabil a fortifica organismul prin creșterea rezistenței naturale, prin eliminarea tuturor factorilor nocivi, purtarea unei îmbrăcăminte adecvate, lăsînd la o parte capriciile modei și nu în ultimul rînd, practicarea intensă a exercițiilor fizice.

— Igiena pregătirii examenelor, iată un termen mult vehiculat în rîndul studenților și nu numai al lor. Cum credeți că s-ar putea realiza această problemă?

— Nu cred că se poate realiza altfel decît luptînd pentru asigurarea unei minți sănătoase într-un corp sănătos. Este cunoscut astăzi că munca neplanificată, defectuos organizată, executată în asalt alături de multe nopți albe, cafele, țigări, nicidecum nu întrefine o minte sănătoasă ci duce cu siguranță la o obosire excesivă a creierului și a organismului în ansamblu. O importanță capitală pentru organism are regimul în care decurge viața de toate zilele. Dacă munca și odihna sînt bine orînduite în timp, nu se ajunge la o astfel de stare. Se știe că atît munca fizică cit și cea intelectuală favorizează o bună stare de sănătate. O activitate cerebrală intensă nu secătuieste sistemul nervos, ci dimpotrivă, îl fortifică. Munca trebuie să fie însă urmată de odihnă, potențialul bioenergetic cheltuit pînă în refăcut pe două căi: somnul și odihna, cu condiția ca primul să fie suficient și complet, iar odihna să fie rațional organizată.

Așa că, dragi studenți, succesul sesiunii promovate începe din prima zi de școală.

EUGEN MUNTEANU ■

Acupunctura — ora adevărului (IV)

— Augmentînd latura practică a acupuncturii, tov. dr. Ioan Omela, nu putem omite totuși, importanța deosebită a aspectelor teoretice ce operează în acest domeniu. Vis-à-vis de caracterul de tot unitar al organismului uman, ce ne puteți spune?

— Dacă în medicina europeană există noțiunea de organism ca un tot unitar, în care se descriu legăturile anatomice și funcționale dintre organe, medicina tradițională chineză privește acest concept dintr-o mai largă perspectivă. Orice fel de simptom, în viziunea orientală, este inserat de o tulburare a întregului organism. Aceasta, datorită faptului că starea de sănătate a individului e legată de circulația normală energetică de 50 ori în fiecare meridian/24 ore. Perturbarea acestui ciclu energetic conduce la apariția bolilor. Dar această circulație energetică se face trecînd de la un meridian la altul, astfel încît, tulburările dezvoltate fie prin stagnare, fie prin extindere, sînt de natură a altera în ansamblu statură organismului.

— Puteți exemplifica?

— Desigur. Așa se explică faptul că puncte de pe un meridian au răsunset funcțional pe alt meridian. De pildă, vezica biliară (V. B.) 41 acționează foarte bine într-o tulburare energetică pe stomac. În fiecare meridian, pe parcursul a 24 de ore, există un maxim, respectiv un minim de activitate de cîte 2 ore. Se descriu astfel, în circulația

energetică o serie de organe cu maxim de energie, și invers, la interval de 12 ore, fapt explicat prin legea miezului zilei — miezul nopții acceptată de rigorile medicinei tradiționale chineze.

— Acest fapt prezintă valoare praxiologică, nu?

— De la sine înțeles! Pe un organ anume se poate acționa prin intermediul opusului său de 12 ore. Din această constatare rezidă importanța practică a aspectului menționat.

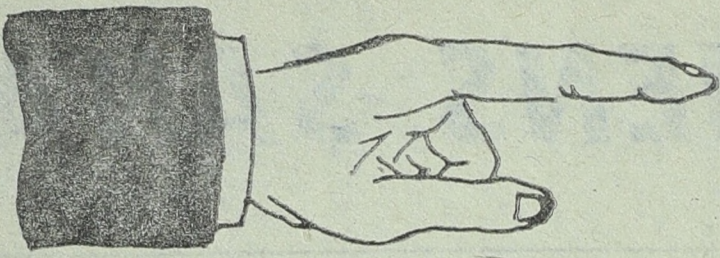
— Ne ajutați să conturăm o imagine clară asupra structurii unitare a organismului...

— În acest sens, încă un aspect concludent ce vizează modul în care este interpretat fenomenul de alimentare cu energie nutritivă a organelor. Energia — care este generată în meridianul stomacului — trece în meridianul splinei — dispeccerul celorlalte organe, nu înainte ca această energie să se purifice și să se încarce cu energia cosmică la nivel pulmonar.

— Firesc, vom reveni la partea practică a problemei...

— Concluzia care se impune nu poate fi neglijată. În afectarea unui organ sau meridian trebuie recunoscută cauza și, de foarte multe ori, natura ei internă, necesită tratarea celor trei organe-meridiane — stomac, splină, pulmon — conducînd la remiterea bolii. Rezultatele sînt spectaculoase.

CRISTIAN BAIULESCU ■

COMPLEXELE...

Stomacul nu se umple cu greșeli gramaticale!

Așa cum promiteam într-unul din numerele trecute ale revistei, am descins din nou prin cantinele Complexului Studentesc, cu scopul de a constata dacă neregulile consemnate cu câteva luni în urmă au fost rezolvate.

Și, plini de elan, pătrundem în cantina cu cel mai mare număr de abonați: V.C. În holul uriaș de la intrare ne oprim în fața celor două panouri de dimensiuni reduse. „Aștia acum vin pentru prima oară pe-aici, că citesc vechiturile alea” — discută doi abonați trecând în viteză pe lângă noi. Au și ei dreptatea lor. În primul dreptunghi de lemn se găsește pe un format A4 componența comitetului (abia mai târziu am aflat că, de fapt, unii dintre ei au fost, deja, schimbați din funcție), o inscripție decolorată de soare pe care cu greu o descifrăm (cu aproximație): „Sesizați! Nu faceți decât să ajutați comitetul, care nu poate să vadă tot.” O rubrică de sesizări care, de asemenea e în color, și câteva caricaturi pe care le-am savurat cu ani în urmă, în primele zile ale studenției. Al doilea, de dimensiuni destul de mari, conține o diplomă din anul 1985, ferecată cu un lacăt uriaș, fiind cantina s-a clasat pe primul loc în întrecerea „Căminul, școală a vieții în colectiv”. Frapant de intensă activitate a numerosului comitet, urcăm în sala de mese. Cerberii de la taclmuri sînt tot atît de atenți ca și pînă acum, încît putem să ne completăm liniștiți serviciile de masă și, dacă am fi puțin mai instruiți în acest domeniu, cred că pe lângă grămada care stă de pază la ieșire am putea trece și cu o față de masă în mapă... Ne-păsare. Neglijență. De ce? Ne întrebăm și noi.

Banda nu funcționează și studenții de serviciu care au noroc în ziua respectivă să ajungă la acest sector muncesc de zor la debarasat. În rest, nimic nou. Îl întîlnim și pe studentul de permanență, Gheorghe Gîndör, obosit, necăjindu-se că nu e prea ascultat. Stăm puțin de vorbă, timp în care îi sosesc „ajutoare”. Dorim să verificăm gramajul la chiftele. Deoarece se cîntăresc 10 porții și se calculează cantitatea medie, observăm că la 3 cîntăriri succesive indicatorul variază cam mult: 580 g, 620 g și... 720 g pe cînd ar fi trebuit să arate 700 g. Se încearcă tot felul de explicații, se fac calcule cu niște coeficienți de pierdere... Dacă s-ar fi integrat, derivat și s-ar fi extras rădăcina pătrată poate că am fi priceput. Nedumeriți, urmărind cifrele ce se înșiriau cu repeziune pe o bucată de hîrtie, sîntem luați la rost de o mai veche cunoștință de-a noastră, Nelu Conache: „Iar ați venit pe aici? Data trecută, 75 la sută au fost minciuni. Discutăm noi...”, după care face stînga-mprejur, militărește, și dispăre, precum o farfurie zburătoare. Îndrăznim să mai cercetăm și registrul de procese verbale de unde nu notăm decît observația făcută de doi reprezentanți ai comitetului studentesc de complex, Dan Raletchi și Gelu Stan: „În data de 26.02.1987 nu s-au făcut gramaje, probabil că nu a fost nimeni de serviciu deoarece nu există nici proces verbal!” Din surse neoficiale aflăm că ar fi fost tocmai permanența președintelui... Plecăm, dezamăgiți de cele ce am văzut și auzit. Vom reveni la ședința comitetului de cantină.

DELIA B. ■

SCRISOARE DESCHISĂ

Ne bucură faptul că revista „Forum studentesc” a găsit în paginile sale și un spațiu consacrat problemelor din complexul studentesc, chiar dacă nu întotdeauna articolele respective sînt la obiect și se pot savura mai greu sau deloc. Este, credem noi, și cazul anchetei „O cantină și încă ceva”, apărută în numărul 8 (nov.—dec. 1986), semnată de Liliana Brad și Daniel Ognean. Pe lângă multe lucruri semnalate corect, însă într-un stil sec, administrativ, lipsite de sare și piper (sper să nu ni se reproșeze limbajul „culinar”, apar și unele încercări ironice, însă majoritatea decad în atacuri la persoană; probabil, sînt destinate rezolvării unor polițe neachitate. Cităm vis-a-vis de însemnarea colegei noastre Nicoleta Agud, care se plîngea într-un proces verbal că o studentă „tricota pur și simplu”. În loc să se ocupe de treburile cantinei!

„Aflăm, iată, despre o nouă modă — tricotatul „pur și simplu”. Ar avea ceva în plus față de clasicul tricotat?”

Amănuntul servește unor „explicații” edificatoare:

„Sîntem îndreptățiți să credem că și comportarea ei a contribuit la apariția conflictului”

Cum articolul se mulțumește să reproducă „pur și simplu” doar pasajul copiat din caietul de procese verbale, nu înțelegem ce anume a declanșat „rezebelul” cu grupa 341 C.E.A. și nu credem că altcineva înțelege cu ce o păcătuie colegea noastră. Poate că aici și-ar avea cu adevărat locul niște explicații, autorii însă le evită și pornesc vitejește să vineze greșeli gramaticale:

„În ziua de 10 febr. 1986 Adrian Neagu a avut „mici” probleme: „Grupa deservicului s-a prezentat în jurul orei 6,50”.

Comentariul nu se lasă așteptat: „Dar Adrian mai are și alte pro-

bleme, de natură ortografică, se pare”.

Topica acestei fraze are un „ceva” exotic. Deranjează, însă, într-o paranteză inserată de autori, un amănunt care dovedește că nici autorii nu fac dovada unei stăpîniri riguroase a limbii române: „și-au prezentat doar pușini studenți” în loc de „s-au prezentat”.

Nu ne rămîne decît să amintim vechea zicală cu patul din ochiul altuia.

Ne-a plăcut faptul că reporterii forumiști au fost foarte receptivi la problemele comitetului de cantină și le-au semnalat. Unele s-au rezolvat pe parcurs, altele nu. Însă despre necazurile de zi cu zi ale abonaților nu se spun prea multe, ori credem că ei sînt marea masă de cititori direct interesați în îmbunătățirea activității la cantină.

Și totuși, există în rîndurile noastre, ale studenților de la Universitate și oameni săritori, gata oricînd să facă un bine. Sînt ei colegii noștri de la C.U.A.S.C. care ne avertizează prin intermediul unui stil sobru, caustic și corect, că: „Absentează nemotivat studenții Andra E., Dumitrică S. și Gelca R. primii doi membri în Comitetul Studentesc de Cantină.” (extras autentic dintr-un proces-verbal)

Într-adevăr, tovarășii au pus punctul pe „i” (chiar și atunci cînd nu trebuia) dar, am adăuga noi, expresia este susceptibilă de îmbunătățiri? Căci sînt probleme mai importante de rezolvat la Cantina „U” decît faptul că președintele Comitetului de Cantină nu a curățat carțofii pentru masa de prînz!

Sperăm ca prezenta scrisoare să fie receptată obiectiv și să nu dea naștere unei campanii de „represalii”, ci să constituie un punct de plecare în discuțiile despre problemele noastre și felul în care sînt ele semnalate.

Comitetul Cantinei Universității

Ne-am dorit întotdeauna să purtăm un dialog sincer cu cititorii noștri. Din păcate, cel mai adesea ni s-a întîmplat să auzim felurite vorbe în spatele nostru, cele mai blînde fiind formulările de genul „ăia scriu ce vor și cum vor”. Că lucrurile nu stau așa, vom dovedi în cele ce urmează.

Cadrul în care ne desfășurăm activitatea publicistică este stabilit de Legea nr. 3 din 28 martie 1974, unde se definește conținutul activității de presă și se stabilește modul de organizare al acestei activități. În privința relațiilor cu cititorii, conform articolului 69 al acestei reglementări, orice persoană juridică sau fizică lezată prin afirmații făcute în presă și pe care le consideră neadevărate poate cere, în termen de 30 de zile, ca organul de presă în cauză să publice sau să difuzeze un răspuns sub formă de replică, rectificare ori declarație, cu mențiunea că nu se consideră a aduce lezare critică obiectivă, principială și constructivă, exercitată prin presă, în realizarea funcțiilor sale sociale-politice.

Am dori să o spunem din capul locului că nu ne-am propus și nici nu încercăm să ne rezolvăm problemele personale în paginile revistei. De cele mai multe ori îi cunoaștem pe cei despre care scriem cu prilejul documentării făcute pentru articol. Conform normelor eticii și etichetei socialiste, a căror respectare este obligatorie pentru orice ziarist, am încercat întotdeauna să prezentăm un punct de vedere obiectiv, deși, nu de puține ori, am întîmpinat greutăți pe „teren”. Credeam că opiniile noastre reprezentă cel mai bine interesele generale, ale masei de cititori. De aceea, în anchetele despre cantine și, în general, în celelalte articole am sesizat factorii responsabili neajunsurile care se manifestă în toate activitățile legate de studenție.

E adevărat că greșelile de natură ortografică întîlnite în caietele de procese verbale nu constituie abateri de la regulamentele studentești, însă ni se pare cel puțin curios faptul că există studenți de frunte „restanțieri” la gramatica limbii române. Greșeala noastră, semnalată prompt în scrisoare, se datorează unei scăpări la corectură, în tipografie. Cît privește stilul redactării, facem și noi ce putem și cum putem. Dacă se găsește cineva care consideră că ar putea scrie mai bine, îl invităm să la parte la activitățile colectivului nostru de redactori și colaboratori.

După cum ați observat, n-am trecut la „represalii”, răzbunarea nefiind arma noastră. Vă mulțumim, că ne-ați scris și că v-ați exprimat părerea în legătură cu cele publicate. Așteptăm sugestii și din partea altora.

FORUM STUDENTESC ■

Love story calibrul 45 grade

Gazeta de perete a unui cămin, fie el studentesc, nu trebuie să devină un „balast”, un lucru inutil deși, uneori, este ignorat de locatari. Aproape peste tot (!) — se afixează aceleași șabloane — „clasicul” dreptunghi de lemn pe care este lipit un carton divers colorat. Alteori, mai apare câte un desen cu tentă neofuturistă sau semănd un pictură rupestră, autorul păstrîndu-și drepturile de anonimat.

Și astfel, o echipă completă, formată din redactorii ai revistei noastre și de la Radio-Student, precum și din membri ai Comitetului Studentesc de Complex, au descins prin cămine, cu intenția de a întocmi un „top” al gazetelor de perete. Cum noțiunea de top impune o oarecare doză de concurență, în multe cazuri finalitatea acestei acțiuni se reduce la aprecieri de ordin arbitrar a indiferenței și comodității factorilor responsabili cu aceste atribuții, contabilizînd rezultatele unei munci formale de dragul de a face ceva.

Pentru acordarea punctajului, s-au purtat, adeseori, discuții interminabile. Cum să nu acorzi notă maximă unei gazete afixate în holul căminului 16/C, cu conținut tematic sanitar, cînd două din cele trei articole inserate reprezintă decupațe din revista „Sănătatea”, și poartă semnături prestigioase din lumea medicală actuală? Sau gazeta politică ce include articole din „Forum Studentesc”?

Argumentele pro și contra se concentrează pe ideea participării studentului căminist, în mod efectiv, la realizarea acestor gazete. Ce rost și-ar mai găsi inițiativa decupării unor articole de notorietate, dacă prezentarea lor grafică, ansamblul, suferă printr-o... inestetică crasă?

De asemenea, sub nivelul unor minime exigențe, se tolerează afixarea unor versuri de valoare îndoielnică. „Și dacă cineva va îndrăzni...”, strecurate în gazeta literară a aceluiași cămin.

Ne-a bucurat și ne-a uimit citirea în „Ultimul număr al ultimei foi” a pastilei „Pagina celor mici” (la căminul 9/C), punîndu-ne pe gînduri. Probabil că, pînă la maturizarea unor locatari, realizatorii acestei „foi” vor avea tot timpul pentru a concepe și „altceva” mai aproape de gusturile celor pentru care studenția se apropie de sfîrșit.

În rest, titlurile, precum și calitatea conținutului diferă de la un cămin la altul, funcție de seriozitatea și diferența autorilor, și variînd sugestiv: Recte, „Gura lumii” (la căminul 22/C) sau „Femeia” (la căminul 21/C), apoi „Ariciul” (cu țepii autohtoni pentru căminiiștii de la 14/C) și „Love Story calibrul 45 grade” (colocatară cu „Pagina celor mici”) sau — mai simplu — „Gazeta de satiră și umor” (cam pretențios titlu, din căminul 7/C).

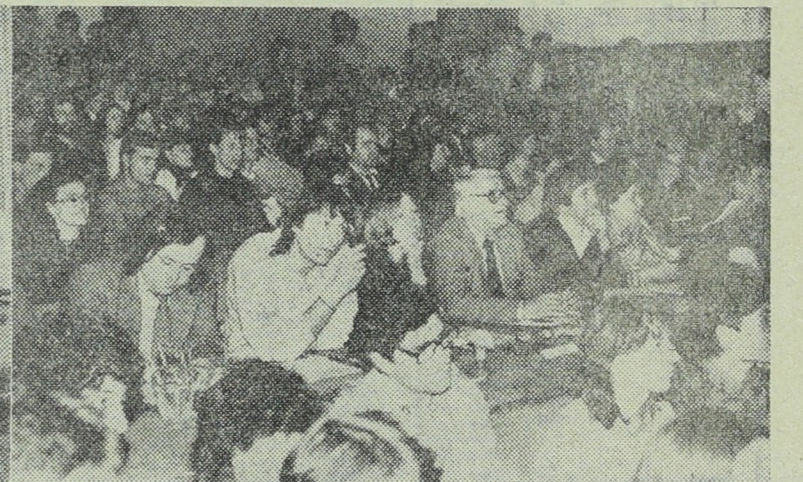
Comentariile ar fi de prisos. Lipsa de inspirație — în acest sens a membrilor comitetului studentesc de cămin nu are darul să deranjeze pe nimeni în... limitele bunului simț. Din punctul nostru de vedere, am oscilat cu aprecieri calitative între foarte bine și dilentantism reliefînd doar unele aspecte ieșite din comun. Sau nesemnificative.

IOAN CABA ■

N.B.! Nu au făcut notă discordantă nici căminele Complexului studentesc din Institutul Agronomiei. Ne-a atras atenția, însă, poziția fermă a noului președinte al comitetului studentesc al căminului 1 I.A.T. Gheorghe Avram, angajîndu-se să remedieze urgent ceea ce se poate. O asemenea atitudine nu poate fi decît de bun augur!

forum studentesc

FESTIVALUL ARTEI ȘI CREAȚIEI STUDENȚEȘTI, EDIȚIA A XVII-A, MARTIE-MAI 1987

IAȘI — 24-26 aprilie 1987

Secțiunea de folclor

CLUJ-NAPOCA — 26-27 aprilie 1987

Secțiunea de coruri și muzică clasică

● UN NUME DE MULTĂ VREME TRANSFORMAT ÎN RENUME — DOINA TIMIȘULUI ● CUM VĂ PLACE OPT DIN CINCISPREZECE ? ● VATRĂ ȘI MATCĂ A SPIRITULUI NATIV ● MODESTIA ȘI VALOAREA FAC CASĂ BUNĂ ● TRENUL SPERANTELOR TRECE PRIN CLUJ-NAPOCA ● OUA CRUDE PENTRU O DISCIPLINĂ DE FIER ● BAROC ȘI BOEM PE SCENĂ ● „APROAPE PROFIL, CE ZICI ?” ●

„Așa cum ne-a obișnuit, de-a lungul anilor și, de această dată „Doina Timișului” a adus pe scenă, în fața noastră, un spectacol nou și valoros. „Vatră și pîne” este un spectacol complex, întemeiat pe îmbinarea a două concepte fundamentale: conceptul de „vatră” — ca semn al neamului și al casei, al așezării — și conceptul de „pîne” — ca semn al muncii și vieții. Ei au folosit cu stăpînire toate elementele ce pot servi acestei idei — dansul, muzica, gestul, mimica. Evenimente importante din viața omului au fost subliniate prin gesturi rituale, simbolice.

Recuzita a cuprins — pe lingă covăși, colaci și cununa de grîu — și obiecte cu valoare metaforică, cum ar fi copilul nou-născut, simbolizat prin brad.

În fapt spectacolul pledează pentru o viziune complexă a realității, prin forma sa de prezentare. Sînt reunite modalități de realizare modernă a spectacolului în scopul de a transpune artistic această îmbinare fundamentală vatră — pîne și a sublinia importanța ei. Filmul proiectat la începutul spectacolului, ca fundal al acțiunii de pe scenă, ne-a plasat într-un context de realitate, pe care spectacolul ca atare, nu l-ar fi putut realiza.

Costumele foarte frumoase, alternarea momentelor de maxim lirism cu interesul jocurilor au servit aceluiași țel — realizarea unui spectacol de înaltă ținută artistică.”

(prof. dr. doc. MIHAI POP — președinte al juriului)

AȘA-I JOCU' PE LA NOI

După ce, la ediția precedentă a Festivalului Artei și Creației Studentești, municipiul Iași a găzduit secțiunea de muzică ușoară și dansuri, acum a devenit pentru câteva zile, locul de întâlnire al iubitorilor de folclor. Locul culturii orașului de la poalele Copoului au avut ocazia de a urmări o paradă a costumelor populare, atît într-un cadru organizat, dar și în cele mai neobișnuite locuri. Atmosfera sărbătorească, de voiește și bună dispoziție, a fost una din atribuțiile importante ale manifestărilor.

Festivalul a stat sub semnul valorificării creației culturale populare, pentru că studenții au înțeles mai repede decît alții că folclorul nostru de calitate nu constă numai în chiuituri, valturi, strigături, unele țipete, ci, mai

degrabă, în sensurile lui profunde, care vorbesc despre rosturile omului pe pămînt, despre hărnicia unui popor, bunăcuviința și ospitalitatea lui, atitudinea în fața evenimentelor majore ale vieții: nașterea, căsătoria sau moartea. Aceste aspecte au fost valorificate scenic de către artiștii studenți, prin limbajul propriu al artei, denotînd pe alocuri anumite particularități față de alte manifestări similare. Marea majoritate a celor prezenți sub luminile reflectoarelor au dat dovadă de un înalt profesionalism, de o înțelegere adevărată a fenomenului artistic atît publicului cit și juriului, au fost introduși subtil în viața satului românesc, avînd pentru câteva clipe sentimentul participării directe la tradiționalele sărbători populare.

Numeroasele premii obținute de concurenți vin să întărească cele spuse de mai sus, și se constituie în tot atîtea obligații pentru următoarea ediție.

Pe maestrul Emilian Dumitru l-am întâlnit într-o dimineață, la Casa de Cultură a Studenților. Ca întotdeauna, era foarte ocupat vorbînd la telefon, avea de aranjat un turneu al „Doinii Timișului” peste câteva zile. A răspuns însă deosebit de amabil întrebărilor pe care i le-am adresat: „Cele douăzeci de premii, din care 15 locuri întîi, obținute de timișoreni, evidențiază încă o dată înalta valoare la care a ajuns mișcarea artistică din Centrul Universitar Timișoara. Rezultatele de excepție de la Iași ale formațiilor noastre folclorice nu sînt altceva decît un corolar al muncii făcute cu seriozitate de actanții studenți. Cu ele nu ne puteam mîndri acum, dacă interpretii, activiștii de asociație, realizatorii de spectacole, nu ar fi început lucrul din timp, dacă nu puneau rigoare în repetiții, dacă nu priveau cu toată răspunderea această activitate. Ansamblurile populare ale orașului de pe Bega s-au impus prin calitatea spectacolelor, dar și prin comportament, disciplină, costume și altele ce țin de atmosfera unui festival.”

Cît despre „Doina Timișului”, am fost, ca întotdeauna, așteptați cu mult interes și dragoste. Membrii formației au prietenii adevărați în toată țara. Nu aș putea să evidențiez numai montajul nostru „Vatră și pîne” pentru că, în primul rînd, studenții ansamblului au reușit performanța de a lua 8 din cele 15 premii întîi ale timișorenilor, și apoi, pentru că întreaga delegație s-a comportat admirabil.”

În încheiere, se poate spune că a fost una din cele mai rodnice, poate cea mai rodnică finală a F.A.C.S.-ului la această secțiune. Bilanțul realizărilor este o expresie elocventă a importanței ce se acordă activităților culturale la toate nivelele.

DANIEL OGNEAN

Tren spre Cluj. Înaintez forțat către vagonul 5. În sfîrșit: „La Cluj?” — „Acolo.” Mă adresez probabil unor reprezentanți ai Corului mecanicii. Rămîne un singur dubiu privind identitatea interlocutorilor, să-și fi pierdut băieții vocea și cîntecele? Nici vorbă... Ordin de sus: „Pe tren, corul nu bea, nu fumează nu cîntă.” Regim spartan, continuare a cantonamentului de la Buziaș.

Din contră, „individuali” (atîți cît săncapă-ntr-un compartiment) manifestă o inimă larg deschisă spre plăcerile vieții boeme.

Cluj. Program de festival, minunat tipărit și deosebit de voluminos. De unde deduc că nu greșesc mult comparînd secțiunea „formații corale și instrumentale” cu un arbore genealogic, al cărui trunchi se cheamă CCS și festivitatea de deschidere, iar coroana: Conservator (cu multe și înșelătoare sălițe) Casa Universitarilor, Complexul Observator-cofetăria de tradiție Krocke etc Ruda săracă, prezentă în toate familiile nobiliare e în acest caz presa studentească (noric prietenii buni cărora le-au rămas pături libere).

Dar din această bablonie organizată, să-i alegem (măcar) pe ai noștri.

Corul Facultății de mecanică din Timișoara, programat duminică, 26 aprilie la Casa Studenților ora aproximativ 12.

Pe la 11 disciplina „fier” (încă) de fier, se consumă volens-nolens ouăle crude aduse cu mari sacrificii de-acasă, se solfeiază.

Declarație pe ton umil și rugător: „Vreau să cîntăm frumos, atît... Ei, fie și-o diplomă pe-acolo, că nu strică

niciodată” (tov. instructor Mariana Müller) Astfel, se reafirmă faptul că nu se poate trăi exclusiv cu aer și artă.

Pe scenă, costumele barocă, în ton cu superba piesă preclasică a lui Orlando Lassus; ținută aproape profesionistă în cele două melodii populare. Spre final, toți de acord că pe lingă noi în concurs nu mai poate re-

FLASH CORAL-INSTRUMENTAL

zista decît Song-ul. Dar cum din acesta a rămas mai mult (re)numele...

Duminică, orele 16,30 săliță de studiu în „Cons” Adrian Dinu și Ionuț Mirel (duo chitară clasică) la ultima repetiție a unei piese pe care ambli „o visează”: „Invențiune în mi major”. Adi Dinu emoționat — spectacol rar, dar firesc în situația de față; „Invențiunea” (titlu atribuit ad-hoc) este compoziția de suflet a celor doi, aruncată în arenă alături de Bach, Händel și alții asemenea, Lui Adi i se reamintesc, pentru încurajare, cele două premii fae-iste din acest an (pe care le va dubla aici, la Cluj).

Intrare în sală — moment de suspens — ieșire și oftat de ușurare: „Aproape profil, ce zici?” Juriul va adevăra fără rezerve la această părere.

A doua zi, aceeași sală Dinu și Ionuț (de data asta rivali) plus Constanța Tatulici, vioară. Ne pregătim să scriem scenariul pentru „Lungul drum al zilei către noapte”. S-au adunat prieteni din tot Clujul unii mai vin, alții ne mai părăsesc, iar alții fac cîte o escapadă prin împrejurimi după țigări. Din oră în oră sîntem anunțați (de parcă ar mai fi nevoie!) că preambulul se va prelungi cu încă 60 de minute, din lipsă de juriu. Dinu e calm, nici Villa-Lobos-ul, nici concursul nu-l mai provoacă palpații; Ionuț așteaptă ora adevărului încercînd diferite nuanțe ale unui familiar „asturias”; Constanța-azu, aproape, absolut (nimic nu-i perfect!) lansează cîte un „la” pentru acordarea instrumentelor, ne cîntă cele două piese ale sale și dispore să facă anticameră în fața sălii cu pricina (nr. 59).

Să fi fost aproape nouă cînd am intrat? Ce-are-a face? Contează doar calitatea evoluțiilor: Constanța (vădută de un Paganini, rămîne să interpreteze Wieniawsky) foarte bine, Adi: „recunosc e-am fost mai degrabă mediocru” (îndeajuns de medlocru pentru locul I), Mirel (datorită unei concentrări speciale) de excepție.

Ziua ultimă: juriul eternelor sfaturi de a munci și aprofunda, punctate ici-colo chiar și de idei folositoare, premii recitate dintr-o suflare (lungă).

Bilanțul nostru: 5 locuri I (pentru protagoniștii acestui articol) și un premiu II, acordat Dellei Nan, la plan. În rest, aplauzele, țipetele, pupăturile de rigoare și de pură bucurie.

VIOLETA VAJDA

O făclie de festival

Parcă-i văd — agitîndu-se brownian printre membrii Cercului de presă al Casei de Cultură a Studenților din Timișoara; plini de zîmbete și de idei, puși pe șagă și pe scris (gazetărește), navetînd cu acte în regulă — mai abilități ca tramvaiele de oră exactă — între sala de spectacole și cea convențional numită „102”, ciulind urechile pentru a surprinde vreo vorbă de duh ori alte năzdrăvenii, pîndînd și socotînd, ca niște elevi silitori, gestică și fizionomia participanților F.A.C.S.-iști „Cum? Fizi a strîmbat din nas, nemulțumit? Hai, lasă-mă...”

...Parcă-i văd — pe omniprezentul Narcis F., spontan și jovial, un justițiar convins și convingător („De ce ați introdus brigada I.M.F. Cluj-Napoca în aceeași oală cu altele, clasificînd-o cu titlul de „Tot o oală și-un pîmînt”? — N.R. — Vezi „Timpres” nr. 2, pagina 2 — Doar a fost mai bună...); pe inimosul Adi C., un inepuizabil umor la purtător; pe graficiei doldora de har al „Napocli” și pe... Na, că am o lacună! Bătrîne, tu fotoreporterul clujean, colaborator al V.S.-ului —, care mi-ai repetat numele tău de cîteva ori, spunîndu-mi-l literă cu literă, spre a nu-l uita... Deh, că ce să vezi ce renghi îți mai joacă uneori memoria?!

Ma! apoi, pe teren propriu, presarii clujeni („întăriți” cu forumista Violeta V.), nu și-au dezmințit verva, realizînd o succulentă „Făclie de festival”. Un vitraliu gotic de grafică, umor de calitate și informații utile ce a dat mai multă culoare unui Festival al tinereții în care artiștii-studenți timișoreni au fost (la propriu și la figurat) la înălțime!

BRAȘOV — 27-29 martie 1987

Secțiunea de muzică ușoară, de estradă,
dans modern și contemporan

● „NE TREBUIA UN NUME EXPRESIV — CELELALTE CUVINTE” ● ÎNTRE SPERANȚĂ ȘI FANTASTIC — O DIFERENȚĂ DE DOUĂ LOCURI ● „CUM S-AR ZICE, AM PRINS TRENUL!” ● „AH, IATĂ-I PE „S.C.B.-IȘTI”! ● „REFLEX” — O EVOLUȚIE LA ÎNĂLȚIME ● BREAK — MEDICINA NU CEDEAZĂ ● „CEVA DESPRE MUZICA MEA” ● „N-A FOST SĂ FIE!” ● CE VA FI DINCOLO DE POD? ●

Domnișoară, dansați?

— Sinteți foarte amabil, dar vreau să privesc!

... Și a avut ce vedea. **Țimp de trei zile, non-stop. Disponibilități native, muzică, prezență scenică, fantezie, perfectă sincronizare — toate re- cordate unei ubicuitare tineri — Festivalul.**

Sub **Țimpa**, în orașul încărcat de istorie, cu zărmul său inegalabil, reper solid al iubitorilor ascensiunilor, montane, în acest uriaș amfiteatru universitar unde-și amplifică simțurile și pulsează în cotidianul tumultuos pasionații „S.C.B.-iști (Ah, iată-l, laureat de drept la publicistică!), aici, sub generos calendar de mărtisor, s-au întâlnit artiștii-studenți devotați genurilor de muzică ușoară, rock, de estradă, jazz și folk. O afluență de public, exigent și darnic în aplauze, receptiv la rigorile impuse de această manifestare.

Și a fost dat ca bucuria noastră să întregască spectacole de înaltă înaltă artistică, în care timișorenii să-și adjucece o salbă respectabilă de premii, vreo șaisprezece la număr, respectând jocurile crude ale ierarhizării. Se putea mai mult? Și mai mult?

Dansurile de societate, dansul modern, stepul, — într-un cuvânt, coregrafia — au pășit binisor înainte. „Brevis“-ul, „Celelalte Cuvinte” — superbe evoluții, „E.K.G.”-ul, „Alta Breve Orchestra” etc., etc. — validând o emulativă stare de spirit în domeniul creației studențești timișorene ale genului. Firesc, în totul bucuriei, nevoia de dans poate deveni, uneori, acută.

Maestrul **Laurențiu Profeta**, președintele juriului, coborât din înalte sfere (N.N. — balcon special amenajat din incinta Teatrului Dramatic brașovean) a putut elogia — contracronometrul — izbândă valorii O valoare care a cîntat și a încântat, deopotrivă, prefigurând și alte „Diminești cu ferestre deschise”. Formația „Reflex” a evoluat, cum era de așteptat, în nota de obișnuință, adică la înălțime, iar medicinistele, cu o linie melodică arătând — pe undeva — a stil break; au probat un profesionalism evident.

În fapt, superlativul au gravitat, cu mici excepții (vezi „show”-ul electrizant oferit de tirgumureșeanul **Tommy Cristin** la dans tematic), pe axul Timișoara-Iași, ce a decupat consistent contabilitatea valorilor laureate. Se prea poate să vă întrebăți: „Da? bine-bine, chiar așa ușor să fi fost?” Nimic nu este — și nu poate fi — ușor. Este rezultatul firesc al muncii pasionate și pline de dăruire al unor colegi minunați. „Momentul” Brașov a însemnat doar un cap de pod în drumul afirmării. Ce va fi dincolo, de pod?

GEORGE TĂNASE

Un interviu cu „Celelalte Cuvinte” la câteva minute după evoluția lor pe scena Teatrului Dramatic din Brașov nu era deloc greu de obținut. Era prea clasic, pe cînd noi vroiam să oferim cititorilor noștri ceva inedit. Așa că, înarmați cu cele necesare pentru scris și pe deasupra și cu un fotoreporter pus pe fapte mari, în dimineața celei de-a doua zi a Festivalului Artei și Creației Studențești am bătut cu sfilă la ușa camerii 64 a căminului I din complexul „Memorandum”.

Radu Manafu s-a trezit înaintea tuturor. Ne ascultă cu răbdare, ne poartă înăuntru. Încearcă să-și trezească colegii de cameră, apoi povestește încet ca un bunic.

Primele lor concerte au fost pe vremea cînd îmbrăcau uniforme de liceu, la Oradea. A urmat apoi examenul de admitere. Au optat pentru Timișoara. „De ce tocmai

Unii profesori i-au înțeles, alții dimpotrivă. „Dacă aveți timp de cîntat înseamnă că puteți veni și la școală”. Turneele le răpeau cît de cît o parte din timpul lor liber... Au încercat să iasă din ș-

Dimineața Cuvintelor

bloane, au eliminat repertoriul internațional. „La un spectacol în Timișoara, nu mai țin minte, Călin e cronocarul (N.A. — Călin doarme și nu ne putem hotărî să-l trezim) cîntasem o piesă de-a noastră și nu mai știam ce să continuăm”. Evident, a-

întrebat publicul. El a fost cel care a rostit un „Nu” hotărît cîntecelor de pe alte meridiane. „Atunci ne-am hotărît să-i dăm publicului ceea ce vrea”.

Apoi au urmat și alte premii importante pentru trupă: Premiul Tinereții la Serbările Mării și ale Tinereții de la Costinești, Premiul I pentru creație la Festivalul Rock de la Rm. Vilcea și Premiul I la secțiunea formații rock în Festivalul Artei și Creației Studențești ediția XVI și a XVII. De asemenea, înregistrările la Electrecord sau menținerea pe primele locuri în topurile de specialitate au constituit alte etape importante ale afirmării lor.

„Timișoara dă multe formații bune. Noi am avut bătă, cum s-ar zice, am prins trenul!”

LILIANA BRAD

...cînd se termină cu bine

În sfîrșit, iată-ne adunați și pe peronul Gării Mari din Brașov. Pînă sosește acceleratul de Timișoara, tocmai bine să mai schimbăm cîte o țigară sau o impresie. Radu Manafu și „Celelalte cuvinte” discută în surdă, rezemați și asaltați de numeroase sacose și genți de voiaj. Arar, mai răzbate cîte o exclamație, un „O-o-oh!” prelung și relaxator, însoțind o galeșă privire aruncată spre capătul liniei ferate. Nu, încă nu vine trenul.

Pe bancă, colegii de la revistă se hîrjonesc de multșor, uitînd parcă de oboseala acumulată în cele trei zile de Festival: „Îți zic serios, ia-ți rucsack-ul de aici că... las c-o să vezi tu...”

Lîngă mine, Ovidiu Guleș, ride student: „Ai văzut cum era la secebiști, la foaia volantă?! Cum deschideai puțin gura, să rizi și tu, ca tot omul, cum se uitau la tine. Și apoi, la ușă. Nu, c-a fost frumos!”

Discuția se poartă pe un ton ridicat. Dan Zorilă — un fericit medaliat, pare-mi-se — își mîngie chitara, zăbovind pe fiecare strună. O face deconectat, molatec, aruncînd o privire spre colegii de la „Impact” Zimbește nehotărît.

„Mamă, ma-mă!!! — se dezlănțuie narativ Ovidiu — păi cînd am dat buzna în sală... și eu, și Mirel Bălăceanu, f-f-fiu! Ai văzut? Forumul și Mesajul, numai noi eram treji. Restul dormeau la masă, cu pixurile în mînă. Și ei ziceau că lucrează la foaie?!”

Sînt că îmi pierd răbdarea. Și trenul nu mai vine. Au trecut deja două minute. Hohote de rîs în „grămada ordonată” a „Reflexului” Ovidiu și Liliana au ajuns, în ceasul al doisprezecelea, la un numitor comun: „Orice ai zice, mi-a plăcut organizarea!”. Mișcări discrete spre bagaje. Se pare că vine trenul. Discuțiile se curmă brusc: Ovidiu mă caută din priviri: „Daniele, Daniele... vino după geantă! Măi Ognene ce tot notezi acolo? Și-așa n-ai ce scrie! Auzi?! Un acces teribil de rîs însoțește oprirea acceleratului în stație. Începe transbordarea. Mișcări repezi, mecanice.

Curînd, vom lăsa Brașovul în urmă. Va fi ora Timișoarei. La drum, deci!

DANIEL OGNEAN

Dan Zorilă în două proiectii

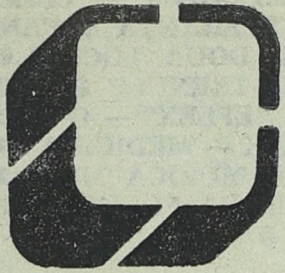

„Aș vrea să povestesc ceva despre muzica mea. Totul a început acum cinci ani, acasă, la Severin, cînd eram elev în liceu. Îmi plăcea foarte mult muzica, îndeosebi Baniciu, și, uite-așa, într-o zi am primit o chitară mică, mică și fermecată, cu care am pornit să învăț a cînta. Volam să cînt bine... Undeva, la o școală populară de artă, am fost dat afară, căci nu era întocmai ziua de înscrieri. Mi-am zis mie că va trebui să învăț singur. Nu puteam aștepta șase luni pînă la reluarea acestor cursuri de chitară. Zis și făcut! Am învățat singur! A fost foarte greu, note știam puține, la fel și solfegiile. Am căutat să-mi formez un stil al meu, diferit de al celorlalți chitariști, mai simplu. În decurs de cinci ani, am compus muzică, am scris versuri adaptate liniei muzicale... Mulțumirea mea, sau a prietenilor nu vizează premiile. Rămîne doar muzica, și ea este mai presus de noi toți!”

Un public entuziast, înscris pînă la deșt după muzica rock și folk — anterior, Raul Dudnic și Adrian Dinu fuseseră bisaf minute în șir. Din grupul compact de spectatori se desprinde... Dan Zorilă. Cu chitara în brațe, se strecoară anevoie spre scenă. Cramponat cu nădejde de spătorul unui scaun, încearcă să protejeze chitara, amenințată de furia sutelor de kg forță dezvoltate de mișcarea neîntreruptă a celor din jurul său.

Așteaptă. Cu nerăbdare. Privirile caută adesea spre cadranul ceasului. „Spectacolul încă nu s-a terminat și pînă începe jurizarea... Și chitara asta... Poate o strivește cineva...”. După alte cîteva ore de așteptare tensionată se anunță rezultatele. Locul doi, într-o companie selectă, cu renumitul Adrian Dinu sau Eugen Baboi și Raul Cârstea. Deocamdată atât. „N-a fost să fie!” — suspină, cu o undă de năduf. Ar fi avut motiv să fie supărat — a evoluat, doar, în ziua a doua de concurs, cînd sala de spectacol mai avea încă destule locuri neocupate... Dar, nu! Important a fost că a simțit el că a cîntat bine!

CORINA MOTICA
LILIANA BRAD

FESTIVALUL ARTEI ȘI CREAȚIEI STUDENȚEȘTI

TIMIȘOARA — 3-5 martie 1987

Secțiunea de umor și salonul studențesc de creație

Haz-cocktail *)

O rețetă mult apreciată și gustată de tineri, cunoscută în vorbirea curentă ca **umor studențesc**, se poate prepara cu ușurință din materii prime autohtone, de largă circulație, la îndemna oricui: autogospodărire, absențe la cursuri, nepregătire la examene, viața la cămin, activitatea A.S.C., etc., etc. În acest sens, se ia câte ceva din fiecare, se pune muzică, jocuri de cuvinte, dans, costumație cât ține, băieți și fete frumoase. Toate acestea se amestecă cu grijă, se lasă la dospit vreme îndelungată, după care se poate servi pe scenă într-o ambianță caldă, ca între prieteni. De mare importanță sînt ingredientele de tot felul, sub forma unor replici spirituale, rupte din viața cotidiană, ce condimentează „prezentarea artistică” și dau sarea, piperul și deliciul consumatorilor. Dacă se poate (și la Timișoara s-a putut!), se îngroașă fiecare doză din compoziție, ceea ce nu deranjează ci amplifică efectul final!

Produsul astfel obținut dă o plăcută și tonică stare celui care beneficiază de el, redîndu-i optimismul și puterea de muncă, deschîndu-i ochii și spre alte frumuseți ale vieții, ascuțindu-i auzul la tot ce se întîmplă în jurul lui. Poate, astfel, să ridă mai sincer, să gîndească mai mult și mai bine, să creadă în forța corectivă a satirei și umorului!

Spre delectare, de altfel, vă oferim cea mai recentă realizare, preparată cu grijă pentru publicul timișorean, care și așa, pe felii, poate să convingă pe orice amator P.C.I. — paza contra intențiilor... a spune sau a nu spune, asta-l întrebarea? ... de-nvățat, aș învăța, dar mi-e frică de-o nsera... ne s-cu-za!, vă rog! ... flori de ias-o-mie! ... student la zi, fără frecvență... excursii de-o zi prin Agenția B.T. pentru tineret... cămin, file de poveste... o zeamă de cuvinte... nici Banul Craiovei nu l-a mulțumit pe cămătar... trubadurul și trubalindu... să vă bucurați de copiii dvs. ca de proprii copii... ești absolvent, ești inginer, te-ntorci acum acasă... slabă sînt de felu-ntii... în ce hol de mizerie ați ajuns!... literatura beletristică... imbinarea plăcuței cu utilul... a face economii, oricît ar costa!...

Toate acestea împreună, și multe altele, din „cele ce sînt și mîine nu mai sînt”, au fost gustate, așadar, cu mare grijă de gazde și de juriu, spre entuziasm și hazul general, într-un cocktail pe cîntec, servit două zile la rînd (după ora 10,00 și seara înainte de culcare), ce ne-a adus vise plăcute, veselie și dorința revederii, ce ne-a îndemnat a spera că și meseria localnici (ajutați de calfele lor pricepute, studenții), să izbîndească în a găsi o rețetă la fel de bună, made in Timișoara, care să îi impună printre creatorii genului. Nu de alta dar umorul studențesc, acest haz-cocktail, este un produs neperisabil, tonic și necesar mult îndrăgit și dorit, ce se consumă cu nesat, proaspăt, ori cînd, oriunde, cît mai sîntem tineri, iubim și visăm!

OBSERVATOR ■

*) Gheorghe CRISAN — Preparate alese din bucătăria tradițională studențescă — sfaturi practice, Editura F.A.C.S. (Festivalul Artei și Creației Studențești), Timișoara, aprilie 1987, ediția XVII.

Fafete...

Una dintre cele mai controversate formații ale F.A.C.S.-ului umoristic de la Timișoara, brigada Energetică bucureștenă „riscă” să împărtășească soarta de începuturi a culturii din continentul de origine al sambei (hit absolut al festivalului): cucerește instantaneu marea inimă a publicului, în ciuda tuturor de neîncredere de pe frunțile unor „profesioniști”. În final, aceștia pleacă armele: constrînși de vor populi? Cel puțin aparent.

Numai aparent. Care este atunci „tactica” menită să neutralizeze eventualele aversiuni și să netezească drumul Energeticii spre podium? Folosind un loc comun: care este „cheia succesului”? Ea există, desigur, și se compune dintr-o sumă de elemente. Mai mult: pe unele dintre acestea (îndrăznim să afirmăm) nu s-a mizat de la bun început, și anume pe cele ce potentează tăișul dublu al argumentelor „contra” în conjunctura specifică a festivalului.

Să ne aplecăm dar asupra citorva dintre „săbiile” folosite împotriva simpaticei formații, cu dorința expresă de a profita de sensul lor ascuns.

Argumentul nr. 1 al adversarului: „denaturarea noțiunii de brigadă artistică, transformarea ei într-un fel de Moulin Rouge”. Răstălmă-

cire: „în sfîrșit, bat vînturi noi și plăcute într-un gen aproape sec”. Juriul, diplomat prin excelență, rezolvă elegant problema, acordînd statut oficial revistei, secțiune care promite încă de la primii pași a fi plină de vitalitate și, mai ales, generoasă: sub aripa ocrotitoare a acestui gen artistic mulți și-au descoperit uimiți (dar fericiți) sălașul.

Să trecem la sabia nr. 2: a lui Damocles, avînd în vedere că se referă și la text. Răuvoitorii l-au catalogat drept superficial, binevoitorii au reținut nuanța de optimism. Trăsătură care, inevitabil, a conferit o notă cu totul aparte Carnavalului Energeticii în contextul și culoarea*) umorului de la această ediție a acestui festival. Iar juriul e și el om: primind exuberanta fișta cu un adînc oftat de ușurare, a ținut să-i mulțumească corespunzător pentru cele câteva clipe de liniște și voie-bună. (Deși, notă: nu tot ce ride e foarte vesel.)

Cea mai gravă „acuzafie” pare totuși a fi: „amatorismul în joc, debandada de pe scenă”. Răspunsul ar suna cam așa: „poftă nealterată de a juca, de a ride oricînd și oricum”. Conflictul s-a aplanat în modul cel mai fericit cu putință prin decernarea premiului I ex aequo brigăzilor A.S.E. și Energetica. Înaltul profesionalism [demonstrat (numai) prin sincronizarea perfectă a mișcărilor] ce caracterizează prestigioasa formație a Științelor Economice contrabalansează perfect vacarmul revistei rivale. Unde mai pui tradiția atît de bogată a A.S.E.-ului, încît a fost suficientă să acopere deficitul la acest capitol al energeticienilor, să măture puțin treapta cea mai înaltă a podiumului și chiar să îmbogățească spectacolul de gală cu câteva replici inedite (evident, pentru spectatori ediției F.A.C.S. — 1987).

Încheiere: sensuri se pot găsi și denatura ușor. Starea de spirit a unei sambe, mai greu-

VIOLETA VAJDA ■

*) neagră

Despre ai noștri, numai de bine

Valențele butadei ar putea exclude o oarecare doză de obiectivism, și, dacă este așa, negreșit am fi preocupați de o dorință de explicitare.

În definitiv, ce-ar putea fi spus despre evoluția brigăzii Facultății de Tehnologie Chimică — „Molecula” — unica formație timișoreană calificată la faza finală a celei de-a XVII-a ediții a Festivalului Artei și Creației Studențești, secțiunea de umor? Și, în plus, cîștigătoare a unui prestigios loc trei?

Aparent, titlul pare justificat. Și este — de ce n-ar fi?! — căci am fi nedrepti să nu evidențiem talentul nativ al interpretei de muzică ușoară, care a încercat (și într-o oarecare măsură, a reușit!) să cucerească interesul spectatorilor (în special autohtoni) ce au rezistat stoic pînă la sfîrșitul programului. De asemenea, tematica, în exclusivitate studențescă, a constituit un plus de kinogramă, între alte aspecte mai puțin relevante. În rest s-a ris, chiar și cu lacrimi.

Din păcate, textul pe care a „lucrat” „Molecula” a fost, pe alocuri, neinspirat — s-a abordat o temă serioasă, a cărei transpunere satirică solicită un real talent și deosebit simț al umorului —, grevînd valențele și talentul interpretativ al membrilor brigăzii. S-a acumulat și o inexplicabilă emoție, diluînd sensibil calitatea spectacolului prezentat. Prin urmare, nesigurantă în mișcare — parcă de teama de a nu greși —, replici rostite fără vlagă, prezență scenică lapidară — toate sedimentînd o concluzie laconică — PUȚIN. Într-adevăr, brigadierii noștri ne-au arătat puțin, cu mult sub posibilitățile lor reale. Ceva studențesc s-a bulversat, fără discuție, însă profesionalismul și spontaneitatea specifică artistului amator a sucombat neașteptat, conferindu-ne nouă — celor ce am fost privilegiați de o prezență (cvasi)formală în sală — imaginea ratată a unui posibil spectacol de înaltă ținută. Însă...

Un lucru trebuie să precizăm și să fie clar înțeles — „Molecula” este și va fi formația noastră, așa cum este ea, și de aceea, avem pretenția din partea lor la o comportare bună. Succesul lor — și, implicit, al nostru — pretează modulul coerent și pertinent în care vor remedia lacunele manifestate. Nu ne hazardăm în afirmații, dar vrem să eredem că „Molecula” poate să graviteze pe o orbită proximală nucleului de interes general. Numai așa vor reuși să „polimerizeze” în stratul subtil al calității.

pentru a rivaliza deja consacratele staruri ale genului. Mă refer la „Bum”-ul Mecanicii din Cluj-Napoca, „A.S.E.”-ul din București sau „Mecanica” din Galați.

Oricum, ceva se întîmplă cu umorul timișorean. Dar, ce anume? Un revirement sau încă regresivitate?!

LILIANA BRAD ■

Cînd faci umor cu... umor

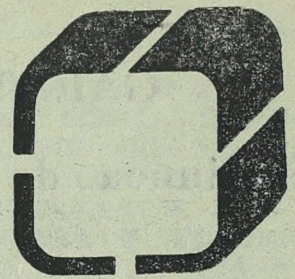
După regalul de vinert al brigăzilor artistice, în care am văzut de toate: dans, muzică, voie bună, chiar și derută (camuflată, bineînțeles), de toate, mai puțin umor (linia estradei A.S.E., ce vrei?) a venit, simbată, rîndul grupurilor satirice (și al colectivelor de satiră și umor, care tot un soi de grupuri sînt) să ne amintească faptul că urmăm, totuși, un festival al umorului studențesc.

O zi întreagă numai pentru ris! Și cum se spune că ziua bună se cunoaște de dimineață, membrii grupului „Risul lumii” (Institutul de Mine Petroșani) ne-au demonstrat că umor bun se poate face și în „echipe” mici. Nu-i ușor să începi programul, să încălzești sala, cum se spune. Dar petroșenii s-au descurcat de minune, dînd tonul recitalului de umor care a urmat. Căci a fost, într-adevăr, un recital. Ea un moment dat, după cîteva ore de spectacol, mă întrebam dacă tavanul sălii mult prea mici a Casei de Cultură a Studenților va mai rezista asaltului produs de decibelii risului celor ce o umpleau pînă la refuz. Din acest punct de vedere, totul s-a sfîrșit cu bine.

Ce ne-a plăcut în această ediție a festivalului? Aproape totul. Ne-a plăcut „Fantoma” ie-

șeană, grupul „Ne-am uitat la tradiția umorului ieșean” de „clasicul” „Divertisment” nu este suficient să... Mai contează și modul pe scenă, interpretarea text bine ales cu o... zultatul nu poate fi... mentului final. Ceea... vința grupului ieșean... Știam pînă acum... Polului Sud, mai auzi... de Polul Grozăvești... această dimineață de... care, ci unul aflat su... înseamnă să fii „Stu... ne-au demonstrat cel... cultății de Biologie... București. Arta parod... are o priză deosebită... vingîndu-se de acea... „Display”-ul Facultății... pus de asemenea în... chiar ale juriului, do... cu Petroșaniul și „esc... „Hazz”-ului i-a ca... „M.S.A.”-ul i-a răspl... pe membrii grupului... Este bine să căutăm... mare, dar atunci să n... te care se pot dovedi... Ea trecuta ediție a... lectivelor de satiră și... semnul hamletienei în... Adică a fi un grup se... redusă? Tulburătoare... științele „specialiștilor”... tesc timp de un an și

- O NOUĂ APARIȚIE EDITORIALĂ — „HAZ-COCKTAIL“
- VOX POPULI, VOX JURII ● STAREA DE SPIRIT A UNEI SAMBE ● REVIRIMENT SAU REGRESIUNE ÎN UMORUL STUDENȚESC TIMIȘOREAN? ● O ZI NUMAI PENTRU RÎS
- UN DIPOL LA GROZĂVEȘTI ● „POANTELE“ CENUȘARESE I ● LA SPARTUL TÎRGULUI ● UMORUL RĂMÎNE UN LUCRU... FOARTE SERIOS ●

ral au fost abandonate lucrurile bune aduse de ediția trecută — proiecțiile de diapozitive, costumațiile, chiar și unele elemente muzicale. Dar poate că a fost mai bine așa — s-a dat umorului ceea ce este al umorului, evitându-se ascunderea acestuia sub o formă în care nu-l mai ghiceau nici chiar proprii interpreți. Ca să nu mai vorbim de public.

Oare ce ne va aduce ediția viitoare?

SORIN TROCAN ■

„Cu creionul pe hirtie..“

O cenușăreasă a secțiunii „Umor“, Salonul studentesc de caricatură a reușit iarăși să ne dezamăgească. Spun iarăși fiindcă de câțiva ani buni se așteaptă „vîntul revigorator“ al graficii satirice studentești, dar și de această dată atmosfera a fost mult prea liniștită, primăvara intrîndu-și definitiv în drepturi.

Poate nu ar trebui să începem cu referiri la palmaresul final — nu se obișnuiește — dar nu poate trece neobservat faptul că la această ediție primul loc nu s-a acordat. Verdictul juriului — mai valoros și mai competent de la an la an — ar putea părea nemilos: direcție de abordare limitată, tematică săracă și mai ales stereotipie.

Dar ce am văzut pe simeze? Lucrări mult mai îngrijite de astă dată, mai „lucrate“ deci, dar și mult mai puțin... satirice sau umoristice. Asta în cazul fericit, pentru că, din păcate, multe lucrări suferă la ambele capete, nici chiar ideile valoroase nesalvînd execuția stîngace și pe alocuri chiar neglijentă. Se arată cu degetul, se strigă în gura mare aceleași vechi, știute și criticate lucruri, se exploatează nemilord teme minore și chiar se lasă penița să zburde pe hirtie. Ori, așa cum sublinia pictorul Ion Sălișteanu, președintele juriului, caricatura este ceva deosebit de efemer, își epuizează mesajul ca și un afiș, obligă la o foarte rapidă succesiune de „poante“.

Tochmai de aceea grafica de șevalet la care se merge din ce în ce mai des, nu este o soluție, și în acest caz capacitatea plastică neputînd „ține“ singurul mesajul lucrării. Cum nici lipsa acoperirii grafice, așa cum am mai spus, nu duce la o bună caricatură, cu toată oportunitatea temei.

Bineînțeles, nu ne propunem o analiză de formă sau de fond, știut fiind că un mesaj artistic care poate fi descompus astfel este un eșec. Tot aici, de remarcat absența studenților de la arte plastice, paradoxală în contextul înclinării balanței spre (totuși!) aspectul grafic al problemei.

În final, felicitări pentru studentul timișorean Dieter Ludwig, meritos ocupant, alături de Alexandru Istrate (Galați) a treptei a doua a podiumului de premiere, urmați, cu premiul III de Cristian Marian (București) și Viorel Enache (Iași).

SORINA SOPA ■

Noi nu am fost in Arcadia

Noi nu am fost în Arcadia, chiar dacă Arcadia a fost... la noi acasă. Adică, Timișoara nu a avut reprezentanți la faza finală a umorului, la secțiunile care i-au adus altădată satisfacții — grupuri satirice și colective de satiră și umor. Însă, reprezentanții noștri de onoare (mai-măi să scriu onorifici), au fost cei din brigada „Molecula“, care au avut tangență cu umorul, doar prin faptul că s-au făcut (și ne-au făcut) de rîs.

Mă roade o întrebare: de ce nu s-au calificat, la faza zonală, grupurile noastre? „Oare nu știm noi să rîdem?“ întrebam nu de mult în paginile acestei reviste. Desfășurarea finalei a demonstrat însă că, de rîs, noi știm să rîdem. Prin programele prezentate, „Satyricon“-ul (indeosebi), „Puls“-ul și „Tact“-ul ar fi fost competitive, mai ales că evoluau acasă. Dar n-a fost să fie așa. Mă întreb, cum ar fi apreciat juriul zonei evoluția grupului „Ne-am ars amatoria“? Mai mult ca sigur că nu i-ar fi calificat. Și, „Ne-am ars amatoria“ a obținut premiul întâi!

Prin ne calificarea grupurilor noastre, ne-am tăiat, ca personajul din poveste, singuri creanga de sub picioare. În locul premiilor obținute pe merit de acestea, ne mîngîiem (palidă consolare!) cu premiul trei al „Moleculei“. Și, în continuare, ne vom plînge: la Timișoara nu se face umor studentesc de calitate. Păi sigur, colegii noștri din țară, care ne judecă prin prisma „Moleculei“, au tot dreptul să gîndească așa. Mi se va reproșa, poate, că e ușor să vorbești

la spartul tîrgului. Într-adevăr, e foarte ușor. Dar ar fi bine ca măcar acum să învățăm din greșeli și să nu ne mai micșorăm singuri șansele. Pentru că noi știm să rîdem, iar locul nostru este, totuși, acolo, printre cei buni, unde se împart premiile și unde singur judecător e valoarea.

SORIN T. ■

Gala galelor

Spectacolul de gală al formațiilor laurate la cea de-a XVII-a ediție a Festivalului Artei și Creației Studentești — secțiunea umor — găzduit de sala (arhiplină) a Operei din Timișoara, a însemnat o reușită, oferind o imagine convingătoare a marilor disponibilități ale creatorilor-studenți, a aderenței lor la acest complex gen artistic.

Virfurile artistice — fie că este vorba de cunoscutele brigăzi de la facultățile bucureștene de Drept, Energetică, Mecanică, de cea a Academiei de Studii Economice, cit și de formațiile de la Iași, Cluj și Galați — au demonstrat mult talent, ingeniozitate, cunoașterea exactă a problemelor din mediul universitar, și, în egală măsură, dorința de a revitaliza formele de exprimare scenică, amenințate de pericolul „standardizării“. Or, concepînd momentele artistice pe idei unitare generoase („De neamul studenților“, „Carnavalul energetic“, „Magazinelul A.S.E.“, „Povești nemuritoare“ etc.), spectacolele au cîștigat în dinamism și coerență, au punctat „punctele nevralgice“ ale activității studenților, tot atîtea domenii în care se impun măsuri de remediere. Acuitatea problematicei abordate, forța satirică a textului, rezolvările deosebit de inspirate ale unor partituri ce puteau ușor deveni terne, calitatea interpretării (se simte „mîna“ instructorilor profesioniști), virtuozitatea, sînt elemente ce confirmă capacitatea și rezervele artei studentești de a se menține în primul eșalon al actului cultural de bună calitate. „Nimic din ceea ce este studentesc, nu mi-e străin“ — ar putea fi o deviză ce caracterizează întreaga evoluție a formațiilor de umor ce s-au perindat, timp de două zile, pe scena Casei de Cultură a Studenților! Cum era și firesc, grupurile satirice, colectivele de umor și interpreții individuali, au întregit imaginea oferită cu generozitate de brigăzile artistice, semnînd noi pledoarii pentru viabilitatea și necesitatea unui asemenea festival! Am remarcat în plus, pe lângă diversificarea formelor scenice (să dăm doar exemplul prezentei lui don Quijote printre studenți), și stăpînirea exactă a sensurilor multiple ale limbii române, concretizată în ingenioase jocuri de cuvinte ce au reprezentat, adeseori, deliciul sutelor de spectatori.

Desigur, un festival de asemenea amploare, are, inevitabil, și neîmpliniri. Ele sînt, în primul rînd, de selecția mai puțin atentă de la etapele anterioare: formații încă insuficient rodete, uneori cu texte de valoare indoielnică, cu disponibilități artistice reduse. Acele colective care nu au puterea să se adapteze nivelului impus de cei mai buni, trebuie să găsească alte soluții, fără a mai persevera în a dansa și a cînta numai de dragul modelului urmat! De asemenea, apreciem că interpreții individuali nu reușesc să fie nici măcar la înălțimea unor membri ai diverselor formații artistice, evoluînd pe texte ce le aparțin doar în puține cazuri. Un regres față de edițiile trecute îl marchează și caricatura și desenul satiric, care, deși abordează tematici multiple, nu au forța de penetrație și umorul unor creații anterioare.

Pe bună dreptate, gazdele au fost entuziasmate de rispa de inteligență a colegilor din alte centre universitare; existența unei singure formații timișorene — „Molecula“ pe scena festivalului, ocupantă a locului trei, trebuie să dea de gîndit, atît în sensul îmbogățirii substanțiale a repertoriului, cît și al revitalizării celorlalte colective studentești, în aceea concurență (așa cum se întîmplă la București!) generatoare de progres.

Este necesar ca și Festivalul umorului studentesc — o reușită artistică și organizatorică — să nu intre în amintiri, mai ales pentru factorii responsabili din mediul universitar timișorean, ci să constituie un imbold și o sursă ce se cere valorificată pe deplin, prin salturile calitative și cantitative înregistrate și la acest gen artistic cu deosebite valențe formative, fiindcă, orice s-ar spune, umorul rămîne un lucru... foarte serios.

GHEORGHE CRIȘAN ■

PAGINI REALIZATE DE MEMBRII CERCULUI DE PRESĂ

● „COMEDIA COMEDIILOR” ● CÎND INIMA FACE UN SALT ÎN AFARĂ ● EI AU FOST TREISPREZECE ● UN ACTOR PREZENT LA TOATE REPETIȚIILE „FOFEZEI” ● CU OCHII ÎN PATRU ● „TI-MI-ȘOA-RA! TI-MI-ȘOA-RA!” — TEXTUL UNUI POSIBIL ȘLAGĂR AL TINERETII ● „BĂIEȚI, AȚI DAT-O ÎN BARĂ” ● DOUĂ SURORI — APROAPE — GEMENE AU EXPERIMENTAT LA GALAȚI ● EUTERPE SAU THALIA ? ●

Thalia sau aventura unei fofeze...

... ca și cînd n-ar mai exista nimic în afara dreptunghiului magic de lumină, adunînd între laturile sale o lume a altora și totuși a noastră, glisînd către actual, interferînd cu publicul, confundîndu-se cu el.

Cliseu patinat, tîntuit cu cleiul schimbătoarelor vremi în paginile arhivei, de pe care ochiul regizorului și suflurile actorilor au spulberat colbul, metamorfozînd retoric printr-o complexă declinare aventura unei epoci.

„Trecut” și „prezent” confluază într-o singură noțiune; inserată publicului, amplifică dimensiunea scenei la cel puțin cea a sălii.

Fofeza devine simbol, urmînd în rotirea sa întreg angrenajul de situații specific teatrului cotidiene. Mărișca semnifică de fapt sensul existențial al vieții, motorul tuturor lucrurilor, acel început de care orice întimplare are nevoie, inclusiv întimplarea cu lumea. Declanșată fie de viu — suflarea —, fie de neviu — vîntul —, ea continuă să se rotească, insensibilă la exterior. Gestul actorului Cocalin de a o pune în mișcare, nu înseamnă oare gestul suprem al ființei umane, tragicomicul actor al tuturor timpurilor, de a desființa imobilitatea, de a învinge inerția? Cine altul decît omul a conchis că „totuși se-nvrîrtește”?.

„Commedia dell'arte” nu este o lucrare scrisă pentru atunci sau pentru altădată. Ea reprezintă reflectarea atemporală a realității așa cum o avem, cum o construim permanent îmbălsămînd-o în cuvinte și gesturi, cum adăugăm limbajului coloratura vremii și locului. „Învîrtește-te, fofeza mea” este exact acest soi de sublimat al „commediei dell'arte”, fotografată bine gîndită și dezvoltată a impozantului film panoramic ce ne impresionează zilnic retina, peliculă ai cărei actori sîntem cu toții.

Ne-am întins poate prea mult în explicitarea filosofică și de ansamblu a piesei, a mesajului ei, uitînd de cei ce au adus-o în scenă și i-au dat dimensiunile de care se bucură. Așadar...

... s-a întîmplat la Galați în primăvara lui '87, s-a întîmplat ca „sentința” juriului să vină atât de repede și pe neașteptate încît corzile vocale ale celor 13 actori tineri aflați în sală, undeva printre atîta alții, să nu aibă timp să se desmeticească în primul

moment. Apoi a urmat vacarmul... „Comedia comediilor” a deschis o pagină nouă în istoria teatrului studentesc timișorean. Premiul întâi, premii, mai bine zis obținute de mesagerii Thaliei bătășene, imbold pentru mai departe. Minute în șir pereții amfiteatrului mare al Universității gălățene au vibrat în ritmul cvarțetului de silabe ce vreneau să definească tradiția și frumusețea unui oraș din celălalt capăt al țării: TI-mi-șoa-ra! TI-mi-șoa-ra.

Dincolo, în chiar acel capăt de țară, „fofeza” și „suflul” spectacolului se bucura telefonic, neputînd fi părăsă la bucuria tuturor. Gheorghe Stana își felicita elevii cu vocea gălățeană de emoție, suflule se rostogoleau năvalnic amestecîndu-se printre cabluri, prefixe și receptoare.

decît aceasta, de fapt spiritul meu întreg a fost răsplătit, iar cînd cîteva minute mai încolo țineam în brațe și premiul de interpretare, am știut exact că trăiesc cea mai frumoasă zi a vieții... Eu m-am dedicat în întregime teatrului și sper ca acest an să-mi aducă și bucuria celei de-a doua zile de aur prin admiterea la IATC-ul țirgureșan. „Bătrînul Pantalone a reînviat dintre copertile unei vechi cărți prin dumneata!”, îmi spunea D. R. Popescu... Ce să-mi doresc mai mult! Oare meritam? Nu știu. Zecele de repetiții, „ba-be-bi-urile” și „ma-me-mi-urile” modelatoare de voce, luate uneori în deridere de ceilalți, studiul de acasă, mișcarea scenică repetată milimetru cu milimetru au dat roadele cele mai pîrguite. Eram și eu, devenisem cu alte cuvinte o mică vedetă. (Petre Boroșoiu).

„Joc teatru încă de pe băncile facultății, din Brașov, și

J a m

Constat că am o poziție strategică: în dreapta „Caragiologie”, în stînga „Thespi”. În față „Thalia”, iar în spate geamul, pe care se poate sări, dar nu rentează, de vreme ce m-am strecurat cu atîta greutate pînă în „zona timișorenilor”, printre armatele de artiști care-și rodeau unghiile în așteptarea rezultatelor.

Între timp, observ că Ticu (de la „Caragiologie”) dă semne de agitație intelectuală, ca atunci cînd ai o idee fenomenală.

N-am răgazul să mă întreb ce i-o fi venit, deoarece (Pentru prima oară de la festivitatea de deschidere) avem plăcerea de a-i admira pe membrii juriului în plen, defilînd unul cîte unul pentru a-și ocupa locurile în prezidiu.

Sîntem anunțați că: „Nu ne

îbrăza. Jazz? Aici nu sîntem la Sibiu... ”

Fină una-alta, Caragiologie la premiul I la colaj: se sare în picioare, se urlă, se reazăază, se ia la cunoștiință că „Anotimpurile” mixate după Cehov de către cei din Tîrgu Mureș sînt pe locul II, se aprobă: „Buni băieți, păcat că s-a schimbat macazul, erau la teatru-document, eh, ce să-i faci, se mai întîmplă!” Și se reiau planurile:

„Da, măi, Ars Amatoria, niște copii de milioane!” „Perfecți!” — Să-și fi descoperit Construcțiile din Timișoara subite pasiuni pentru clujeni? Se cade să fim cu ochii (și urechile) în 4. Mai ales că au început să circule între cele două tabere bilețele caligrafiate pe hîrtie de ambalaj. Trece unul și pe la mine; din discretie, nu-l deschid, apoi mă gîndesc cu tristete că politetea e un mijloc de a izola oamenii.

Răsună obișnuitul, de-acum: „Timișoara, Timișoara. Timișoara...” Juriul consultă ceasul, apoi se încruntă spre sală, dar ea e vitează, nu se sperie și fierbe în clocote... Inșă, ce să vezi? Un oficial de „colo”, cu un zimbet sadic: „Băieți, ați dat-o-n bară, asta era ieșean”. Interpretul lui Nea Niță, urmat de restul timișorenilor: „Nu-l nimic, Ia-su', Ia-su' Ia-su'...”

Fără a mai ține seama de convenție, cei din Caragia... (nu, e mult prea complicat) își comunică prin gesturi desperante intențiile. Ars Amatoria aprobă, deși sînt plouați. Se pare că au fost tăiați pe nedrept de la toate premiile. Destinul, spun vechii greci, e orb.

După o încheiere presărată cu urări de sănătate și de „la mai mare!”, bucureștenii dispar ca prin farmec spre gară, în schimb „provincia” se îmbrățișează cu multă dăruire. Exemplu: „Timișoara? Nu? Iași? Nu? Galați? Nici? No, nu-l nimic, hai să te pup”.

Pe străzi fiasta e în toi, cine are chitară, cîntă, cine nu, așezîndea, autobuzul „jurizant” e asaltat, se fac poze, se schimbă adrese, în interes de serviciu sau personal, se fixează întîlniri la alte secțiuni! F.A.C.S., ș.a.m.d.

Și maestrul Caragiologie? Răbdare pînă la noapte, cînd urmează să i se confirme universalitatea la un „jam” teatral. Adresa: căminul H, etaj V, camera unde se intră mai întîi. Cîștigătorul (sau cîștigatul) se anunță dinainte: Cine se alimerește pe-acolo.

VIOLETA VAJDA

Era cel mai reușit spectacol al trupeii, susținut aproape profesionist. Era marele șlem pe care orașul florilor îl cîștiga în fața unei țări întregi, dovedind înalta acuratețe artistică a studenților timișoreni.

„Cînd am auzit cui revenea premiul întâi, pur și simplu inima a încercat să facă un salt în afară, părăsînd pieptul. S-a lovit însă de strigătul pe care cred, numai extazul a putut să-l emită, și a rămas acolo pulsînd puternic. Nu am trăit niciodată o bucurie mai mare

se vede treaba că această pasiune nu m-a părăsit încă. Aici, la Casa studenților timișoreni, am reușit să închegăm o trupă în adevăratul sens al cuvîntului. La început am fost mulți. Înscrierile și renunțările de pe parcurs au funcționat ca „un adevărat filtru selectiv, cizînd și cimentînd o mină de oameni, acești cu care am reușit performanța. Personal, n-aș putea spune că am, avut o muncă prea ușoară în cadrul piesei. Ba dimpotrivă. Faptul că eram purtătorul fofezii implica la urma urmei menținerea forței centripete, a rotirii, pe tot parcursul celor 50 de minute. Și uite că am reușit să ne „învîrtim” și de un premiu unu”. (Nelu Bratu).

Am reprodus cuvintele a doar doi dintre eroii piesei. El au fost mai mulți. Treispzece. Fiecare, verigă de bază a întregului angrenaj...

Singurul prezent la toate repetițiile, actorul GHEORGHE STANA; promotorul tuturor, adevărata fofeză — cum menționăm înainte — sacrificînd ore din zi și ceasuri din noapte întru slujba nobilului țel al Thaliei. Un an închinat unei idei. O reușită datorită în primul rînd muncii unui om, dăruirii unor oameni. A fost Galați, a fost locul întâi la teatru dramatic, a fost „Comedia dell'arte”.

DAN BLENDEA

vom întinde prea mult (justificarea: „rapidul oficialităților” pleacă la 7 și acum e aproape 6 — N.R.). Deci vom da citire premiilor. Locul I ex aequo: Facultatea de filologie din București, pentru „Interviu” de Ecaterina Oproiu și teatrul „Thalia”,... Instantaneu sîrîm în picioare: „TI-mi-șoa-ra! TI-mi-șoa-ra! TI-mi-șoa-ra!...” „... radem un jam session!” — a vorbit același Ticu; mor de ciudă că n-am prins toată

Orfeul de hirtie

Unii s-au dovedit mai inspirați și au apelat la simbioza versuri-muzică. Se prea poate ca ei să fi urmărit vrăjirea juriului, pentru a smulge cîteva minute în plus în favoarea poeziilor (sau a colajelor) reduse drastic de la 10 la cel mult 5 minute. Alții s-au bazat pe forța lor dramatică sau pe atracția titlului (este cazul lui Mihai care, involuntar, și-a văzut metamorfozată a sa baladă a „spiței a șaptea”. El a considerat în final că aceia care editau programele, ba mai recent și redacția revistei „Viața Studentească”, i-au făcut un serviciu prin popularizarea „Baladei Ispitei” a șaptea” de Șt. A. Doinaș. Oricum ar sta lucrurile, juriul a fost impresionat, într-atît încît a premiat mai mult de jumătate din concurenți, delimitați, pentru simplificarea, în băieți și fete.

Timișoreni, optînd pentru (de această dată, transformata mainstream) lirica lui Nichita Stănescu, s-au reințors amîndoi cu diplome: Doboși Ioan, Construcții, premiul I (la băiețași) și Damian Olimpia, Medicină, premiul III (la fetite).

Pentru o caracterizare generală a recitărilor de la Galați: autori moderni (spre regretul unor membri ai juriului) și copii pasionați, ca-ntotdeauna. În plus, acest experiment de înfrățire a Euterpei și a Thaliei a dovedit că ele se înțeleg ca două surori.

VIOLETA VAJDA

BUCUREȘTI — 11-12 aprilie 1987

Secțiunea de publicistică și creație literară

● STATISTICI CU ȘI FĂRĂ FILOLOGI ● CE ÎNSEAMNĂ „EX AEQUO”? ● MAI SIMPLU DECÎT „VENI, VIDI, VICI”? ● RUBICONUL DIN GARA DE NORD ● PALIERUL SURPRIZELOR STUDENȚEȘTI ● GHICI CINE VINE LA CINĂ? ● PROGNOSTIC INFIRMAT ÎN BĂNEASA ● PRIVIRI PESTE GARDUL VECINULUI ● ASUL DE PICĂ ● DE CE ÎN „FLACĂRA” ȘI NU ÎN „VIATA STUDENȚEASCĂ” ● ÎN APĂRAREA ACELEIAȘI CAUZE ●

DIN NOU, CU TOATE PÎNZELE SUS!

București, 11-12 aprilie, secțiunea publicistică și literatură sau experimentul „Festival-blitz” ne-a demonstrat că se poate face un F.A.C.S. în ton cu timpul probabil, pe baza unui program cu multă apă de ploaie. După tradiționalul moment matinal, când ni s-a urât „Bine ați venit!”, au urmat o serie de activități la alegerea participanților (exclusiv redactorii-șefi ai publicațiilor studențești) grupate sub genericul „Ne întâlnim mâine la ora 11”. Festivitatea de închidere n-a durat nici ea cîte știe cîți, cîteva observații răsfirate în fugă, apoi, cu operativitatea unui computer, s-a trecut la listarea laureaților. În cele din urmă ne-am văzut nevoiți să ne întorcem acasă și să ne aplecăm asupra rezultatelor obținute.

Dacă veți examina procesul verbal al premiilor acordate pentru literatură (publicat în revista „Viața studentescă” din 15 aprilie a.c.), veți constata că membrii juriului au fost bintuiți de obsesia studenților nefilologi, lucru elogiabil cu frumoase cuvinte în două dați, deși prima privire aruncată listei ne convinge exact de contrariu. La secțiunea poezie, patru dintre laureații timișoreni (Mihai Octavian Ioana, Simona Umbreanu, Andrei Bodiu și Harald Dasinger) au urmat sau urmează cursurile facultății de „literă”. Nici celelalte centre universitare nu se pot lăuda cu o majoritate a poezilor nefilologi. Regretăm faptul că nu s-a difuzat un calet cu participanții la diferitele secțiuni ale fazei finale a F.A.C.S., cum fusese odinioară obiceiul, ca să ne lămurim ce altceva studiază Cristian Popescu și Caius Dobrescu (ambii din București) sau Carmen Cerasela Pavel (Cluj-Napoca).

Afirmația, repetată și la concluziile secțiunii proză, m-a determinat să caut printre laureați cunoscuții și am găsit cel puțin trei filologi: Cristina Müller (Cluj-Napoca), Gheorghe Ardeleanu și Caius Dobrescu (București), dintre cei șapte premiați. Am remarcat în schimb absența lui Petre Barbu, de la Facultatea de Mecanică din Galați (un student politehnist, deci), care recent a fost distins pentru a doua oară consecutiv cu premiul revistei „Amfiteatru” și care, tot pentru a doua oară consecutiv, s-a întors fără medalia de laureat la F.A.C.S. Departe de mine intenția de a pune la îndoială obiectivitatea juriului, ci doar curiozitatea de a găsi un nefilolog.

La critică (literară, desigur) nu ni s-a comunicat nimic despre participanți și lucrările lor. Ne-au bucurat însă vederea a trei medații, pentru Carol Sebastyén, Andrei Bodiu și Pompiliu Crăciunescu.

Mult mai simplu s-a procedat la dramaturgie, secțiune care a împărțit soarta ce-

lor cinci avioane TBM-Avenger aflate în zbor deasupra zonei denumite ulterior Triunghiul Bermudeilor, adică pur și simplu a dispărut fără urme. Cum organizatorii s-au dovedit de un fair-play „desăvîrșit”, am putut urmări în seara primei zile una dintre lucrările participante, piesa „După o veche baladă” de Andrei Moroșanu, în interpretarea trupei de teatru „PODUL” al C.C.S. „Grigore Preoteasa”, premiul I la Galați, secțiunea teatru de valorificare a creației studențești. Cît despre celelalte drame, nu ne rămîne decît să-i întrebăm pe autori.

Publicistica ne-a rezervat ramurile unui întreg laur, tăiate pe indelete cu briceagul de redactorii-șefi în răstimpul dintre cele două ediții. Dacă

în urmă cu doi ani, cercul de presă concura de unul singur și obținea locul doi, de această dată „presarii” Danei Dinu și-au adjudecat locul de frunte. De pe magnetofonele juriului „benzile studiourilor timișorene (Universitatea și Institutul Politehnic „Traian Vuia”) s-au întors cu cîte o medalie agățată la capăt, care, sperăm, nu va îndeplini rolul de auto-stop.

Revista noastră, nici n-ar trebui să spun, a cîștigat simpatia tuturor. *Primo*, deoarece a fost strigată, ca un vechi prieten, pe numele cel mic („Forum”). *Secundo*, pentru că la sosire am aflat că numerele trimise „au făcut aripi” și Gabriel Baiulescu a fost nevoit să ceară expedierea urgentă a unei noi colecții (trimisă par avion). În cele din

urmă, i s-a acordat, de asemenea, premiul I, la egalitate (ex aequo — termen tradus uneori eronat ca „fost e-cou”) cu „Convingeri comuniste” (București) și „Opinia studentescă” (Iasi). Recolta premiilor de la individuală lămurăște, ca o sugestie discretă, situația de pe terenul de luptă și ne dovedește că nu trebuie să ne culcăm cu capul pe lauri, dacă dorim să păstrăm statutul recucerit de „navă-amiral a presei studențești”.

O privire globală: 4 locuri I, 5 locuri II, 5 locuri III, în total 14 premii dintre cele 56 acordate, adică exact 25 la sută. Este mult? Este puțin? Vă las să judecați singuri, citind următoarele articole din revistă.

GYÖRFFY GYÖRGY ■

Fără reportofon la Curtea regalului F.A.C.S.

Deși n-am trecut Rubiconul, ci doar o pasarelă din Gara de Nord a Capitalei, am găsit, totuși, de cuviință a repeta imperialele cuvinte „Alea jacta est”. Și de ce nu? Veneam, în calitate de reprezentanți de frunte ai „presei vorbite” studențești („Sint terribili” aștia de la Radio-Student!) și, să recunoaștem, cu o ... întîrziere de vreo opt ore față de programul prestabilit. Faptul că am contramandat sosirea la ora X cu alta la ora Y, am anunțat-o cu un pătrar de lună înainte, dar, lesne de înțeles, într-o astfel de conjunctură a reține și micile „amănunte” (din partea organizatorilor) este mai mult decît ... (in)uman. Parcă tot latinii perorau: „Errare humanum est”. Ei, ce fi-e și cu dictoanele ăstea, le mai încurcă și ei! Nu le-a încurcat, însă, stația meteo Băneasa, care pronostica (și nu prognoza) vreme frumoasă, și am avut parte de un soare aproape saharian, pus pe șotii (și

o să vedeți de ce!). După cum probabil nu știți, în momentele următoare am beneficiat de toate — cartele, cazare, ploaie, chiar și burnișul... Dar nu asta este important! A fost perfect căci ne-am simțit noi bine, chiar și așa, la o partidă de biliard în aer liber, ce ne-a asigurat cazaarea (fie vorba între noi, Complexul Tei este nemaipomenit, și, în plus, pentru „forumiști”, prin comasarea tuturor presarilor pe același pătler, le-a dat posibilitatea să se întîrîină în modul cel mai amical și... pe picior de egalitate cu toți „confrății.”)

Pentru noi, cei de la Radio-Student, Eugen Munteanu ne rezervase o surpriză de proporții — vizitarea sediului redacției Radio București. O experiență teribilă, captivantă. După amiaza compromisă, seara se apropia amenințătoare, iar noi trei (împreună cu Eugen și Barbu Brehui, redactorul nostru șef de la Radio-Student), spre deznădejdea Mihaelei, amfitrioana a-

tență, nu epuizasem stocul de interes și curiozitate față de aparatura ultra-modernă din dotarea studioului.

Despre atribuțiile Festivalului, secțiunea publicistică, creație literară și... (nu în ultimul rînd, radio) — au relatat colegii de la „Forum Studentesc”. Nu voi reveni în acest sens. Doar un regret sincer așizat de redactorii studiourilor Radio-Student că într-un juriu cu personalități marcante din domeniul cultural, nu a fost inclus și un reprezentant al „presei vorbite”, ale cărui remarci pertinente pe marginea emisiunilor prezentate în concurs ar fi contribuit enorm la orientările de perspectivă ale activității din această sferă.

Aruncînd o privire peste bilanțul înregistrat de timișoreni la București nu pot să nu mă gîndesc la viabilitatea bătrînescului: „VENI, VIDI, VICI”. Este și aceasta un mod simplificat de a vedea lucrurile.

LIVIAN HOTICO ■

Sînt mulți ani de atunci vreo douăzeci — ani de muncă și viață, de ucenicie și tumult, sub generoasele sigle ale presei tinere timișorene.

Au fost Scalpelu', Micron, Agraria și Forum — sublinie deschideri de spirit, vrednice reviste de institut, iar mai apoi — acum patrusprezece ani — pe aceste coloane ale hărniciei s-a ridicat, dăltuindu-și vertical frontispiciul — FORUM STUDENȚESC — ca revistă a studenților timișoreni, scrisă de ei, pentru ei.

NOTA BENE!

Oameni pasionați, cu har și tărie de caracter, au scris istoria revistei, au iubit și simțit alături de ea, sporindu-i neîncetat cititorii și prietenii.

Cu o singură excepție — la ediția precedentă a F.A.C.S., — cînd s-a clasat pe poziția a doua, Forum Studentesc a rămas printre cele mai bune reviste din perimetrul amfiteatrelor universitare, revenindu-i locul întâi, care o onorează și, în același timp, obligă.

Și, mai ales, forumiștii n-au uitat să-și deschidă inima și sufletul spre toți colegii lor presari, înnoind prietenii solide pretutindeni.

De aceea, ne surprinde atitudinea colegului nostru, Paul Nancă, actual redactor-șef al revistei Convingeri Comuniste, care în nr. 17 din 24 aprilie al săptămînalului „Flacăra” face următoarele afirmații: „Astfel, la reviste studențești, locul întâi a fost ocupat, conform anticipărilor generale de Convingeri Comuniste din București și Opinia Studentescă din Iasi, care de cîtăva vreme s-a impus atenției tuturor, alături de ele fiind clasată, oarecum surprinzător, revista timișoreană Forum Studentesc”.

Surprinderea noastră — comparativ cu a semnatărilor sus — amintitului articol — e cu atît mai mare, cu cît acest punct de vedere este exprimat în „Flacăra” și nu în „Viața Studentescă” — cîndru optim de dezbateră a problemelor studențești.

☆

Ar fi fost mai cîștit, mai corect, nu crezi? Doar apărăm aceeași cauză, nu?

FORUM STUDENȚESC ■

CRAIOVA — 24-25 martie 1987

Secțiunea de artă fotografică și cinecluburi

TIRGU MUREȘ — 31 martie-1 aprilie 1987

Salonul studentesc de arte plastice

Secțiune prin fascinant

Nici nu poate fi vorba despre altceva: ca debutantă la o astfel de secțiune, luminile Festivalului mi-au părut fascinante depășindu-și considerabil condiția de tehnicolor sau alb-negru — după cum dictau interesele diasonului, diaporamei sau scurt-metrajelor. Și, de ce să n-o spunem deschis, ideea de concurs a fost înțeleasă într-un sens mult mai larg al cuvântului — un concurs cu tine însăși și cu inerția epidiascopului, unde ești tentat să-ți domini emoțiile și prejudecățile („Na, că ăia din Cluj au fost teribili“), să reformulezi judecăți de valoare („De la distanță se vede că lucrarea mea e mai interesantă decât a colegului...“) sau să-ți impui o strategie adecvată situației („Să notez și amănuntul ăsta, căci nu se știe dacă la ediția viitoare...“). Unde mai pui faptul că o astfel de manifestare artistică ne-a reunit — pe mulți dintre cei harnici — pe terenul pasiunii noastre

comune, constituind un real câștig de experiență pentru fiecare.

Doar sala destinată proiectiilor a reușit, pe undeva, să limiteze (sau să dilueze) din interesul studenților pentru arta fotografică și cinecluburi, prin dimensiunile-i lilliputane.

Dar să revenim... Proiecțiile dia au fost — mai mult decât în anii precedenți — o desfășurare de culoare, compoziție și sunet, în acest sens, excelind diapozitivele individuale și seriile scurte prezentate de studenții Fotoclubului Universitatea din Cluj-Napoca, precum și din București. De subliniat ca fiind (aproape) ireproșabilă calitatea tehnică a diapozitivelor aduse în concurs de fotocluburile cu tradiție, adevărate veterane ale Festivalului („De la noi, Dan Curticăpean și — scuzați lipsa de modestie — subsemnata, am cochetat (doar) cu premiul trei, într-o ierarhie similară, dar la un gen diferit — fotografia, colegii Adrian Driha și Zoltan Soos.“)

La diaporamă — insist, o sinteză între imagine, sunet și cuvânt, cu o narațiune unitară, ce presupune la bază o singură idee, dar potențind un mesaj artistic de o anumită factură —, deși au exprimat o tendință modernă a genului — eseistica — artiștii-studenți timișoreni au avut satisfacția doar a unui loc secund.

„Maratonul“ scurt-metraje-

lor — desfășurat în paralel — a consacrat („Adică, re-re-re... consacrat!“) cineclubul „Gaudemus“ al Casei de Cultură a Studenților din Timișoara; vrodnicilor săi „maratonisti“ („Să recunoaștem, cei 42,195 km au fost parcuși într-un timp record!“) li s-au decernat atât premiul întâi (filmul „Bine ați venit“), cât și cel secund (pentru „Mesagerii“ și „Odiseea spațială — 2002“). Ceea ce nu e puțin, dacă adăugăm și (încă) un premiu doi — la secțiunea de film de scurt-metraj științific — revenit Cineclubului „Medicina“.

Așadar, subiecte și subiecte — o sferă de interes gazetăresc, pe care o debutantă într-ale diapozitivelor a încercat să le creioneze oarecum succint. („Figurez, totuși, în caseta redacțională a „Forumului Studentesc“; să nu omit acest amănunt.“)

Nici un cuvânt despre atmosferă și organizare („O sală prea mică pentru o dorință atât de mare!“), despre fericirea clipelor („Matematic, pentru mine, un loc trei semnifică cît trei locuri întâi!“) sau despre bucuria de a te reîntîlni cu vechi eunoștițe („Prietenii de la „Mesa“ sînt, pe undeva, pe aproape. Probabil la intrarea în sală...“).

..Și ce-ar mai trebui spus? Probabil, multe.

Oare, cu o floare se face primăvară? Afirmativ, care este floarea?

RODICA LUCACIU ■

● „UN PLUS DE CALITATE FAȚĂ DE PRECEDEN-TELE“ ● UN FESTIVAL AL STUDENȚILOR PENTRU STUDENȚI ● ÎN OBIECTIV — FOTOGRAFIA ● SALĂ PEA MICĂ PENTRU O DORINȚĂ ATÎT DE MARE ● CÎND PARANTEZELE NU DAU EXPLICĂȚII ● UN EXCELENT BILANȚ TIMIȘOREAN ● UN TELEX NEAȘTEPTAT: 39 PREMII ÎNTÎI, 24 LOCURI DOI ȘI 15 PREMII TREI, EGAL MUNCĂ ȘI PASIUNE PENTRU ARTA TÎNĂRĂ ● O CIFRĂ CARE OBLIGĂ ȘI ONOREAZĂ ●

Milionar pentru o zi...

Desfășurată pe două planuri — institute de artă și amatori — secțiunea de Arte plastice a celei de-a XVII-a ediții a Festivalului, manifestare pretențioasă prin însăși definiția și vocația sa, a adus — după opinia competentă a juriului — „un plus de calitate față de precedentele“.

Totuși, s-a păstrat decalajul net sesizabil între creațiile profesioniste (sic!) ale bucureștenilor, ieșenilor și clujenilor, respectiv timidele (dar nu negliabile!) încercări ale amatorilor, membri ai cercurilor de creație de pe lângă casele de cultură ale studenților din celelalte centre universitare.

Expoziția — deschisă pentru o zi (a propos, filmul „Milionar pentru o zi“) la Galeriile de artă ale fondului plastic — nu a reușit să convingă și să dea măsura potențialului creator al studenților din institutele specializate, dove-

dind carențe în reprezentarea pe unele sectoare (design, pictură monumentală, ceramică și, chiar, grafică) și absența unor lucrări de inspirație autentică și cu tematică amplă, valoroasă.

Cît despre amatori, atît din punct de vedere calitativ, cît și cantitativ, reviorarea și improspătarea se face, încă, așteptată. Și, totuși, raportate la edițiile precedente, pe undeva, am consemnat un plus de calitate!

Cu regret, constatăm faptul că ideea călăuzitoare a Festivalului — promovarea valorii, nativului, esteticului —, cu alte cuvinte, arta studențească este pusă să rezolve(!) niște probleme de fond ce nu-și găsesc motivația în acest context. Festival nu înseamnă doar plimbarea de ici-colo a unor lucrări, uneori cu pretenție de artă, și jurizarea lor, ci impune mai mult — accesibilitate, dialog și vizuire de ansamblu. Nu ne rămîne decît să adăugăm un minus organizatoric celor ce n-au înțeles cerințele și exigențele unui festival al studenților pentru studenți. Sîntem convinși că activitatea la planșetă, în taberele studențești de profil, proiectele realizate și în curs de realizare meritau și puteau să dea o imagine mai reprezentativă a fenomenului amplu și tineresc, numit artă plastică studențească.

MIRCEA MITRUȚIU ■

PALMARES TIMIȘOREAN

LA CEA DE-A XVII-A EDIȚIE A F.A.C.S.

I. Artă fotografică și cinecluburi:
CRAIOVA, 24—25 martie

PREMIUL I

Filmul „Bine ați venit“ — (C.C.S.).

PREMIUL II

Filmul „Odiseea spațială“ — (C.C.S.); Filmul „Mesagerii“ — (C.C.S.); Curticăpean Dan, Șt. ale naturii, IV — dia; Lucaciu Rodica, Șt. ale naturii, III — diaporamă; Filmul „Iridociclotomia sectorială de melanom malign“ — I.M.T.

PREMIUL III

Driha Adrian — Mecanică, III — fotografie; Soos Zoltan — Electroteh., II — fotografie; Lucaciu Rodica — Șt. ale nat., III — dia.

II. Muzică ușoară, de estradă, dans modern și contemporan

BRAȘOV, 27—29 martie

PREMIUL I

Rock „Celelalte cuvinte“ — (C.C.S.); Grup folk C.C.S. Dudnie Raul, Agronomie — Dinu Adrian, Mecanică; Dinu Adrian, Mecanică — Folk; Dans tematic „Reflex“ — (C.C.S.); Dans modern, Medicină; Dans modern „Reflex“ (C.C.S.); Dans clasic „Reflex“ (C.C.S.); Dans societate (C.C.S.).

PREMIUL II

Jazz „Alla breve“ (C.C.S.); Rock „E.K.G.“, Mecanică; Zorilă Dan — folk, Constr. III; Dan de caracter, step (C.C.S.); Dans de societate, Construcții.

PREMIUL III

Lengyel Zoltan — muzică ușoară — Constr. II; Grup dans modern — Tehn. Chimică.

III. Umor și salonul studentesc de caricatură

TIMIȘOARA, 3—5 aprilie

PREMIUL II

Dieter Ludwig, Mecanică.

PREMIUL III

Brigada artistică „Molecula“ Facultatea de Tehnologie Chimică.

IV. Teatru, montaje și recitări
GALAȚI, 7—9 aprilie

PREMIUL I

Studioul „Thalia“ I. română, (C.C.S.) (dramatic); Studioul „Thalia“ I. maghiară (C.C.S.) (montaj literar); Studioul de caragialeologie (colaj); Doboși Ioan — Construcții (recitare); Boroșoiu Ioan — (C.C.S.) — interpretare.

PREMIUL II

„Licorna“, Universitate (montaj literar muzical); „Agriteatru“ I.A.T. (experiment).

PREMIUL III

Studioul Științe Economice, Universitate (teatru document); Damian Olimpia, Medicină (recitare).

V. Publicistică și creație literară

BUCUREȘTI, 11—12 aprilie

PREMIUL I

„Forum studentesc“; Cerc presă (C.C.S.); Studioul de radio I.P.T., Carol Sebestyen, Filologie III — literatură critică.

PREMIUL II

Studioul de radio Universitate; Bajulescu Gabriel, Medicină, V — publicistică; Bodiu Andrei, Filologie, III — literatură critică; Bodiu Andrei, Filologie, III — poezie; Olah Iosif, Agronomie, I — poezie.

PREMIUL III

Györfy György, Șt. naturii, IV — publicistică Crăciunescu Pompiliu, Filologie, IV — literatură critică; Mihai Octavian Ioana, Filologie — poezie; Dasinger Harald, Filologie, IV — poezie; Umbreș Simona Ioana, filologie, IV — poezie.

VI. Salonul studentesc de arte plastice
TIRGU MUREȘ, 31 martie—1 aprilie

PREMIUL I

Hațegan Florin — desen.

PREMIUL II

Tudor Nicușor — afiș.

PREMIUL III

Filip Mihaela — acuarelă.

VII. Folclor

IAȘI, 24—26 aprilie

PREMIUL I

Ansamblul „Doina Timișului“; Formația de jocuri bărbătești (Ans. „Doina Timișului“); Orchestra „Doina Timișului“; Grupul de instrumente cu coarde (Ans. „Doina Timișului“); Perechea de dansatori Dragomir Adriana și Lucian (Ans. Doina Timișului“); Copăceanu Salomia, Șt. ec. — solo voce (Ans. „Doina Timișului“); Sicoe Dorian, Mec. — solo taragot (Ans. „Doina Timișului“); Grupul vocal feminin al I.A.T.; Taraful Institutului Politehnic „Traian Vuia“; Perechea de dansatori Herman Daniela, Electr. și Ursu Marius, Mec.; Grozăvescu Liliana, Agron. — solo voce (I.A.T.); Fuicu Păun, Med. — solo voce (I.M.T.); Formația de dansuri mixte a I.M.T.; Culegere de folclor a cercurilor C.C.S. și Universității.

PREMIUL II

Ansamblul „Datina“ al Universității; Orchestra „Datina“ a Universității; Grupul folcloric „Mladost“ al C.C.S.; Orchestra grupului „Mladost“ al C.C.S.

PREMIUL III

Sferdean Nicolae, solist dans, Mec. Agr. (I.P.T.).

VIII. Coruri, muzică clasică

CLUJ-NAPOCA, 26—27 aprilie

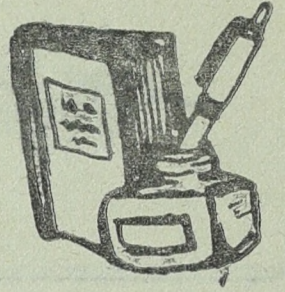
PREMIUL I

Corul Facultății de Mecanică; Duetul de chitare Dinu Adrian, Mec. și Mirel Ionuț, Electroteh.; Mirel Ionuț, Electroteh., solo chitară; Dinu Adrian, Mec., solo chitară; Tatulici Constanța, Șt. ec., solo vioară.

PREMIUL II

Nan Delia, Med., solo pian.

ATELIER LITERAR

INDEPĂRTAREA DE FAR

pentru Simona

Pe țărnam a fost ucis animalul sfânt:
un stîlp nesigur în aer și deasupra-i
o flacăra.
Ca să se poată lua după ea corăbiile,
ca să vină.

Și ea și cum n-aș fi fost niciodată
încep să plec,
de fapt să mă alungese peste valuri
să mă curbez,
o indie atingînd,
o deltă barbară.

Și de-abia de pe pămîntul acela străin,
dintre cuvintele lui necunoscute
să privesc înapoi peste mare
adică să urlu privind peste mare
văzînd cum pîlpie, cum scapără, cum se ofilește
pe țărnam sfînt și el deopotrivă
inima mea, un obiect luminos
într-o întunecime de sînge.

MIHAI OCTAVIAN IOANA ■
(premiul III, poezie)

PEISAJ

Și lumina dimineții întîrziind lucrurile;
Casele albe — șiruri lăptoase;
cocoșul spînzurat alungă noaptea.
La Eymaios biserica a-nceput
să cînte.
Întunecate, ferestrele, privesc drumul;
zgrunțurii pietrelor scrișnesc
așteptînd.
La marginea satului; plaja
corăbiile înspumate — un val mai înalt.
Eymaios se pregătește de muncă.

GRAFIE

Mîinile mele pe masă
stau ca niște libelule galbene.
Cînd se apropie noaptea
vor ieși din formă albind
pînă vor dispărea cu totul.
Pe masă vor rămîne urmele
mîinilor mele,
cîteva culori pe miezul aripilor,
desfăcut, un fruct,
de carapacea stăruitoare.

ARS AMICITIAE

Sînt un poet cu venele ascuțite de dragoste.
Dincolo de mine stau porțile orașului.
Și mai încolo — o insulă!
Puțin mai la nord sînt casele prietenilor;
Acolo unde soarele nu va ajunge;
Acolo zac trupurile negre.
Și nicodată nu îi voi trăda.
„Vai, mîinile lor scotoceșe prin cer!”
umbrele lor pe valuri de gheață rătăcitoare.
Ca o imagine a mea în oglindă, stau
urmîndu-mă.

SIMONA UMBREȘ ■
(premiul III, poezie)

O PROMISIUNE MAESTRULUI A.M.

Cînd voi avea vîrsta ta
prietene poate voi
scrie mai multe poeme, voi
avea insomnii din cauza lo
dimineții voi fi istovit
prietene
dimineții cînd voi purta
gentuța de navetist seara cînd
am voi săruta soția și copiii voi fi istovit

O DIMINEAȚĂ PREVESTITOARE

Gerul a înghețat hainele
spălate seara
atunci m-am gîndit repede
la iarnă la încetineala cu care încep
să mă trezesc.
Respir. Ce aer scortșos spun cred că
ar putea sta în picioare așa
cum trec eu prin zăpadă cu mîinile în
buzunarele fișului.

SÎMBATA SEARA

Să-ți aștepti prietena între
7 jumătate și 8
fără un sfert într-o stație
să vezi prin geam cîteva pahare goale
să le numeri de plictiseală să
faci cîteva pași în sus și
în jos să
respiri aerul cald
să scrii poezia

ANDREI BODIU ■
(premiul II, poezie)

ÎNTREBAȚI-L PE DRAGON

Personaje:
Dragonul;
PRIMUL SPECTATOR
AL DOILEA SPECTATOR
AL TREILEA SPECTATOR
Călătorii:
PRINTEȘA
INVĂȚACELUL
PRIETENUL
ALȚI CĂLĂTORI
Garda:
STRĂJERUL
NOVICELE
Slujitorul:
BUFONUL

Singurul decor este un labirint sugerat de niște foi de hîrtie dispuse pe podea în fundal. Atmosfera se va obține prin manevrarea corespunzătoare a luminilor.

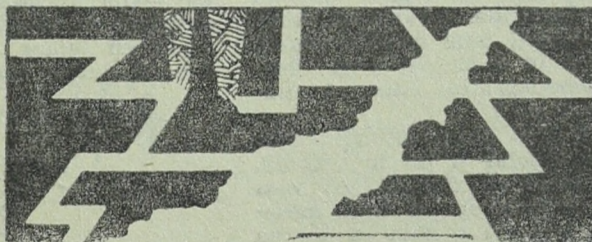
Înainte de a începe spectacolul, în fiecare parte a sălii, în stînga, respectiv în dreapta, vor lua loc Primul și Al doilea spectator.

SCENA II

Actorii se zăresc ca niște umbre în lumina din fundal. Mișcările lor sînt însoțite de bătăi de toacă care se vor auzi pînă la plecarea călătorilor.

PRIMUL SPECTATOR (Din partea opusă celei în care privește Bufonul):
Să vină primul.

(Bătăile se amplifică Raza unui proiector bale-

iază labirintul. Străjerul aduce mătura lingă corp. Novicele îi urmează exemplul. Bufonul se înclină în semn de supunere, apoi se îndreaptă înspre labirint. Caută pe cineva. Ezită. În cele din urmă îl alege pe Invățacel, un tînr înalt și desirat. Proiectorul îi fixează. Prințesa s-a oprit și-i privește. Călătorii călători merg mai departe. Bufonul și Invățacelul se apropie de străjeri, urmăriți de lumina proiectorului.)

BUFONUL: Să nu-i ceri mai multe lucruri deodată, pentru că nu vei obține nimic.

INVĂȚACELUL: Am venit purtat de o singură dorință.

BUFONUL: Să nu-i rogi să te ajute în dragoste. Dacă îi ceri ajutor din această cauză, e mai bine să te întorci.

INVĂȚACELUL: De ce?

BUFONUL: Pentru că orice sfat ți-ar da, tot după glasul inimii ai merge. Ar fi în zadar. Iar

afară așteaptă alții să-și spună păsul, nu se cuvine să pierdem timpul degeaba.

INVĂȚACELUL: Ai dreptate. Să știi că n-am venit să cerșesc iubire.

BUFONUL: Nici pentru alții să nu ceri nimic. INVĂȚACELUL: Cum, fiecare pentru sine?

BUFONUL: Nimeni nu sare să-ți împarți cu el necazul, deci nimeni să nu-ți rămînă dator cînd îți vei recăpăta liniștea sufletului. Dacă vrei, te las puțin să te adun.

INVĂȚACELUL: Sînt gata.

BUFONUL: Bine. Să nu eziți. Deschide-ți inima și nu ascunde nimic.

(Se opresc între străjeri.)

BUFONUL: Iată primul călător.

(Liniște.)

INVĂȚACELUL: De ce nu spune nimic?

BUFONUL: Spune-ți păsul, îți va răspunde la sfîrșit.

INVĂȚACELUL: Măria Ta! (Privește către Bufon.)

BUFONUL: Numește-l „invățacel”. Îi va place mai mult.

INVĂȚACELUL: Invățacel, vin de foarte departe, dintr-o cetate unde copiii deprînd să slujească adevărul. Zidurile ei sînt ridicate din cărămizii scrijelite cu semnele cunoașterii, turnurile au fost întărite cu pietre mălestrite cioplite, unde se arată istoria, realitatea și devenirea întregii lumi. Casele poartă, din temelii pînă sub căpriorii acoperișului, cărți și suluri de hîrtie. Se zice că bătrînii noștri le-ar cunoaște de-a fir în pînă, ca să evite pierderea celor scrise la timp de restrîște. I-am întrebă mai întîi pe ei, dar n-au putut să mă ajute. Am încercat să mă descurc singur, dar știința mea s-a dovedit a fi prea puțină. Pot să-ți spun cît de departe este Pămîntul față de Soare și cum se aprind stelele, de ce se topește sarea în apa de izvor și ce se întîmplă în miezul fructelor coapte, cît de înalt sare puricele și cînd e pericol de grindină, unde pleacă toamna cocorîi și la ce servește aspirina. Aș putea să înșir încă multe altele, dar degeaba, nici una nu mă slujește la nevoie.

BUFONUL: (Se așază la picioarele invățacelului.) Spune, numai spune.

INVĂȚACELUL: Invățacel, se zice că ești mai știutor decît bătrînii noștri, că mintea ta cuprinde cunoștințele tuturor veacurilor, tot ce o-mul a gîndit, a făurit, a folosit. Pe drum am întîlnit călători fericiți, se grăbeau acasă, parcă peștru a începe să trăiască din nou. Am stat de vorbă cu ei, m-au încurajat în încercarea ce-o făceam, du-te cu toată încrederea, mi-au zis, sigur te va ajuta. Și acum, iată-mă. (Tace.) Invățacel, mi-am pus toate speranțele în înțelepciunea ta.

BUFONUL: Te va ajuta. Ci numai spune odată.

INVĂȚACELUL: Invățacel, în cetatea mea oamenii cunosc mai multe decît pot să facă. Pe ulițele noastre nu vei auzi cîntecul nicotălei și geamătul foalelor, fierul nostru este adus din alte locuri. Nimeni nu practică tîmplăria și alte meserii asemănătoare, iar dacă se strică vreun lucru, așa rămîne pînă la calendele grecești. Să nu crezi că oamenii n-ar avea habar de ceea ce este un cîl și cum se folosește ciocanul. Ar putea să descrie amănunțit cum s-a ajuns de la bolovanul de creemne la unca de azi, dar s-ar feri ca de apa stîtută să o utilizeze. Tot ce se găsește în dughele noastre este adus de dincolo de ziduri. Pînă și hainele noastre. Privește-le. Pantalonii îmi sînt largi și prea scurți. Poalele cămășii abia dacă-mi ating șoldurile. Haina îmi vine bine la mîneci, dar are umerii căzuți. Pantofii l-am aruncat, mă strîngeau și m-au umplut de bătătură. Am trăit așa ani în șir, căci n-aveam încotro. Meșterii atelierelor de unde se aduc îmbrăcămintea și încălțămintea lucrează numai după anumite tipare, nicodată pe măsura mea. Pierdeam ore-n șir într-o dugheană și încercam felurilele strale, nici una nu-mi venea bine, dar ce era să fac, nu puteam să umblu ca oamenii dinții, înveșmîntat doar cu o frunză de smochin. Luam ce găseam și puneam stavilă amarului din mine. Pînă în ziua cînd m-am hotărît. N-am să mai răbd să mă privesc în oglindă și să văd e sperietoare de ciori, de pe care atrîna toate zdrențele, mi-am spus și am pornit să-mi caut dreptatea. Nimeni n-a știut să mă ajute așa cum mi-aș fi dorit eu. În cele din urmă, un plugar de pe podiș m-a sfătuit să bîd lunga cale ce duce la tine. Am venit să te rog să mă sfătuiesti, ce pot să fac ca să mă văd îmbrăcat cum se cuvine.

(Liniște.)

AL DOILEA SPECTATOR: Părăsește-ți cetatea și învață meseria de croitor.

INVĂȚACELUL: (surprins): Nu m-am gîndit la acest lucru. (cuprîns de bucurie) Îți mulțumesc, invățacel. Bufonul (Se ridică.)

BUFONUL: Să mergem, tinere. (Îl conduce spre ieșire.)

GYÖRFFY GYÖRGY ■
(premiul III, publicistică)

O meserie ca

„Nu mi-am dorit să fiu actriță”

Deși asaltată (termenul nu este exagerat!) de „vânătorii” de autografe („Dragilor, numă’ o ellpită, c-acușica viu, ș-o să ne descurecăm noi!”), Draga Olteanu-Matei nu conținește a împărți, cu un profesionalism desăvârșit,

zîmbete galeșe Volubilă, rotunjind aspru silabele, cu accentu-i (re)cunoscut, încearcă să domine asistența. Fără șanse de izbîndă, însă. Orele sînt înaintate, așa că se încumetă doar la o retragere strategică. Deși obosită, acceptă cu amabilitate un interviu („Oh! studenți, studenți! Așa, așa!”).

— Fiind considerată una dintre cele mai populare actrițe de cinema, este greu să fii... Draga Olteanu-Matei?

— Este foarte greu să fii actor bun, viața și munca lui fiind deosebit de dificile, pentru că trebuie să o faci cu multă seriozitate, și atunci este necesară și o mai mare cantitate de muncă.

— Publicul larg așteaptă cu nerăbdare fiecare nouă apariție a dvs. pe scenă...

— Aș vrea să mă ridic la înălțimea așteptărilor publicului spectator. Mă străduiesc, chiar.

— Ce nu știu spectatorii despre Draga Olteanu-Matei?

— Presupun că nu știu foarte multe, dar ceea ce m-a preocupat a fost să nu se cunoască totul despre mine. Am înțeles că munca este mai importantă decît toate celelalte lucruri paralele și, în general, m-am ferit de... indiscreții.

Ceea ce nu știu spectatorii despre mine?!

Că eu nu mi-am dorit niciodată să fiu actriță și mi-ar place ea în viitor să ajung regizor și să scriu scenariu de filme... Și totuși, inițial, volam să mă fac... dansatoare, să mă angajez la Ansamblul Armatei dar mama nu

Teatru revista
Forumul studentilor
din Gata Luma,
Draga Olteanu-Matei

mi-a îngăduit acest lucru. Avea intenția ca, neapărat, să fac o facultate, m-am pregătit și s-a întâmplat c-am intrat din primul foc.

— Putem vorbi despre o pasiune pentru film?

— O-ho, pasiunea mea pentru film? Am început „profesia” asta în Institut (N.R. — I.A.T.C.), rămînînd atașată de cinematografie. Poate și din această pricină scriu scenariu de film, mă pregătesc să fac și regie.

— Decl, nu este o glumă...

— Nicidecum! Lucrez alături de unul dintre cei mai mari regizori români al momentului, Mircea Drăgan, de curînd s-au încheiat filmările la „Cucoana Chirița”, film al cărui scenariu este semnat de... Draga Olteanu-Matei.

— Permiteți-ne să fim indiscreți, ce amintiri plăcute v-au oferit anii studenției?

— Aș putea să vă povestesc zile întregi fără să termin. Am fost un grup de studenți-actori foarte unit; ne-am iubit ea frații și ne bucurăm de aceste elipe frumoase, ori de cîte ori ne reîntîlnim Oriunde, și aici, la Timișoara, am bun prieten; vin să mă vadă Ovidiu Grigorescu, Lungoci, sînt doar cîteva nume ce-mi vin acum în minte. Desigur, am amintiri foarte multe, dar pe moment nici nu văd ce-aș putea să selectez ca să vă pot povesti... În orice caz, ne-a legat o prietenie durabilă.

— Publicul vă admiră și vă respectă, inclusiv prietenii de la ușă, doritori de autografe...

— Să nu mai lungim vorba! Aștept cu toată dragostea la spectacole...

„Parcă ieri am fost și eu student”

Dacă ar fi trăit cu cîteva milenii în urmă, pe pămîntul antic al Egiptului sau în preajma Coliseum-ului roman, invariabil, îl văd îmbrăcat în togă și cu crenguța de mîsline în mînă, pledînd cu ardoare cauza filozofiei. Căci talentul oratoric nu-i lipsește. După cum, în voga Don Juanilor, prezența sa ar fi făcut să palpite multe inimi fectorelnice. Iar, mai tîrziu, în epoca de pionierat a cinematografiei, frații Lumière s-ar fi mîndrit să-i poată cuprinde chipul zîmbitor în „cutia magică”, străbunică bună a aparatului de filmat.

Însă așa l-a fost dat, să sporească cu o unitate populația secolului, și, să-și împlinească pasiunea afirmîndu-se ca actor de teatru și cinematografie. A preferat să rămînă același. Modest, jovial, sincer și altruist. Un talent vivace, pe care prietenii, colaboratorii și simpatizanii îl cunosc simplu — Florin Piersic.

Ce-ar putea afla nou cititorii de la Florin Piersic?

— Este greu să fii actor?

— O meserie ca toate celelalte. Cînd îmi repară cineva roata de la mașină, dă jos cauciucul de pe jantă, îl întreb: „Cum poți să lucrezi, dom”le, așa de repede?” Pune levierul, dă cu piciorul, ... eu în două ore n-aș putea

să fac asta și stau și mă uit cum ăla, în trei minute, îl rezolvă: îl ia, îl duce, îl pune în apă, îl așează la loc, deșurubează tot, incredibil! El, cum același lucru este, meseria se învață! N-o zic numai eu, o spune toată lumea. E ca meseria de tenisman, sau, de ce nu, de medic ce operează. Sînt de-a dreptul uimit că un doctor stă de vorbă cu mine acuma dimineața, mă duc să-l iau cu mașina și el se duce și operează. De exemplu, îl cunosc pe unul dintre doctorii noștri foarte buni. Se numește Șaptefrați, lucrează la Bucu-

rești și operează cancer, de pildă. Eu aș innebuni să fac așa ceva, pentru mine e un miracol cum el se întoarce de la operație și poate să meargă să mănînce o înghețată sau să se ducă seara la Operă, cînd a avut în mînă viața unui om. De asta găsesc că medicii sînt extraordinari. Cel mai tare-și iubesc pacienții...

— Și meseria de actor?...

— Pînă la intrarea în scenă mai am puțin, însă nu trebuie să mă concentrez, căci îmi cunosc rolul. Totul e ca un exercițiu. Nu degeaba sînt mulți actori talentați care se pierd din cauză că nu joacă. „N-am rol, vreau să joc”. Au dreptate. Asta-i viața. E la fel ca un medic, care nu poate să-și profeseze meseria — e pierdut.

Asta-i o meserie, cu cît joci mai mult, cu atît îți intră în sînge, ai o mare siguranță.

— Vă plac spectatorii?

— Fiecare înlînire cu ei — indiferent că are loc într-o sală de sport, de teatru sau într-o casă de cultură — îmi prilejuiește o mare bucurie. Așa cum a fost și cu voi, pentru că, trebuie să vă spun, studenții îmi sînt tare dragi. Parcă ieri am fost și eu student...

— Pe cînd veți reveni într-o nouă stagiune teatrală la Timișoara?

— Tocmai vorbeam cu directorul Teatrului Național, sfătuiindu-ne ce piesă ar putea să pună în scenă, în care să joc unul dintre rolurile principale, sau, eventual, să pot fi chemat aici. Și i-am propus o piesă foarte frumoasă, de fapt, două. Una ar fi „Heidelbergul de altădată”, pentru că este vorba des-

pre un oraș studentesc și ar avea și o mare priză la public; Pe Haiduc, Jurăscu și încă cîteva, îl văd deja în distribuție.

— Și cealaltă...?

— E-hei, ar fi piesa pe care am jucat-o la debut; cu ea mi-am luat și examenul de absolvire a I.A.T.C.-ului, adică diploma. Este vorba despre poemul dramatic al lui Ibsen — „Pervieux” — tradus de Adrian Maniu, în regia actualului regizor de la Teatrul Giulești și de la Teatrul Mic — Dinu Cernescu.

— Sînteți un sentimental...?

— Un moment. Am vrut ca după acțiunea ani să rejuoc această rol deoarece îmi dă posibilitatea unor compoziții interesante; interpretez rolul unui personaj surprins în perioade succesive ale vieții, între 22 și 80 de ani. Rolul pretinde niște metode de realizare grozave, modalități noi de desfășurare a mijloacelor artistice pe care le-aș putea folosi în relația cu publicul.

— Sînteți deopotrivă, actor de teatru și de film. Există diferență între ele, din punct de vedere al popularității?

— Sigur că un actor de teatru e mai puțin „văzut” de public comparativ cu cel de film. Așa se explică de pildă, popularitatea mult mai mare — diferența e valabilă și la noi — de care se bucură Alain Delon, la francezi, pe cînd Robert Hozec este extraordinar. Delon nu poate nici măcar să-l atingă nivelul măiestriei artistice, deși în materie de popularitate... Asta-i situația, filmul este un produs artistic care aparține tuturor, căci este accesibil tuturor.

denți. Vă face plăcere un asemenea public?

— Îmi face o deosebită plăcere să iau contactul mereu cu tinerețea, deoarece, cu ani în urmă, am fost și eu student. Mă revăd, cu ochii minții, la aceeași vreme, la aceeași contrarietate și la aceeași naivitate, aș putea spune. Pentru mine, naivitatea înseamnă unire, și pentru tineri, o cauză de cercetare. Nu greșesc, a fi uimit înseamnă a căuta, fapt ce reprezintă un mare pas înainte.

— Vă mulțumesc pentru sinceritatea aprecierilor. Și încă un amănunt, cu riscul de a vă dezamăgi. După calitatea spectacolului susținut în această seară, și în Timișoara, prietenii și admiratorii dvs. vor avea toate motivele ca, întîlnindu-vă pe stradă, să nu runte așa ușor la privilegiul unei constatări: „Uite-l, vezi? Este maestrul Marin Moraru!” „Ce vă veți face atunci?!”

Articole realizate de:

LIVIAN HOTICO
LILIANA BRAD

„Aș vrea să fiu un necunoscut”

FOTO: SORIN TOMESCU

— Marin Moraru, acest interviu îmi oferă prilejul unei confesiuni. Lăsînd la o parte modestia, trebuie să recunoașteți că sînteți cîntat drept o vedetă incontestabilă în domeniul artei teatrale și cinematografice. Cum vă împacăți cu acest rol?

— Nu-mi prea place. Atunci cînd termin spectacolul și ies în stradă, lumea mă arată cu degetul. Aș vrea să fiu un necunoscut. De fapt, meseria mea se termină o dată cu ieșirea din scenă. Mi-aș dori să fie și să rămînă acolo.

— O întrebare aproape firească. În domeniul teatrului, cu ce rol ați atins limitele maxime ale expresiei actoricești?

— Sub alte forme și de multe ori, mi s-a pus această întrebare. De fiecare dată, am găsit același răspuns — în opera lui Diderot, „Nepotul lui Raimon” — schițe filozofice.

— Și, totuși, sînteți un mare maestru al artei comice...

— Hm, toată lumea spune asta. De fapt, eu nu fac comedie. Îmi joc rolurile normal, și pentru mimică sînt

considerat cum ziceți dvs. Fiecare actor — nu dezvăluie un secret — are o structură anume, prin care rezolvă relațiile cu lumea. Și, se poate, ca ale mele să devină comice. S-ar putea, nu?

Teatru
Forumul studentilor
cu Sorin Tomescu

— Cum se simte un pasionat al scenei jucîndu-și rolul într-o sală de sport?

— Dificil de răspuns. Faptul că jucăm într-o sală de sport ne oferă, în primul rînd, un număr mare de spectatori. De asemenea, aderența spectacolului se face mai puternic simțită, însă — vreau să subliniez aceasta însă — spectatorul e lipsit de acea privire, mai apropiată a feței actorului. Cu alte cuvinte, se pierde puțin din valoare.

— În sală sînt extrem de mulți stu-

toate celelalte

„Artist înseamnă o calitate supremă”

FOTO: SORIN TOMESCU

Cînd ai sufletul pătruns de marea muzică, iar gîndul îți zboară departe, pe malul Nilului, unde și-au purtat pașii odinoară Aida și Radames, e

greu să redevii un reporter al secolului XX. Și totuși trebuie, pentru că maestrul a cărui personalitate te-a fascinat așteaptă să-ți pui întrebări. Așadar...

— Maestre David Ohanesian, cum vi se pare spectacolul din această seară?

— În cartea „Patima muzicii” am afirmat că Timișoara are la ora actuală cel mai bun public din țară. Îmi face plăcere că sînt aici, alături de un

*Să nu uitati să
mergeți la Operă
Ohanesian
29 03 1987*

ansamblu care se străduiește să ofere spectacole de artă acestui public minunat.

— Cîteva cuvinte despre regizori...

— Dacă un spectacol nu atrage publicul, o parte din vină o poartă regizorul. Avem nevoie de oameni cu o vastă cultură, cu multiple posibilități de expresie pentru a reda atmosfera spectacolului. Spre exemplu, unii spun să aducem subiectele în zilele noastre și că sînt valabile oriunde. Ai putea să vezi „Aida” la Stockholm? Făcută în decor de Stockholm? „Aida” trebuie să fie aceasta din Egipt! Dacă n-are culoare locală, spectacolul e fără valoare. Nu poți să faci „Aida” în

cenășiu sau negru sau violet trăcat.

Știm cu toții că în Egipt nisipul are culoarea de la galben la arămiu și aceasta trebuie să fie culoarea spectacolului.

— Din tînăra generație de interpreți, cine ar putea fi un nou Oedip?

— Am spus, dar văd că nu s-a ales nimic din pronosticările mele. Nu dau lecții de canto, însă ușa stă deschisă oricărui dintre tinerii care ar vrea să-și însușească acest rol. Cei care însă vin, sînt foarte puțini și cînd mă aud vorbind despre „Oedip” fug cu toții cu optzeci pe oră. Este un rol de spaimă, cere ca artistul să fie format, să fie un om care a cîntat cel puțin douăzeci de roluri și să aibă o părere despre ceea ce înseamnă teatrul de operă. Dificultatea acestui personaj m-a îngrozit și pe mine în 1958, dar avusesem norocul să fac douăzeci de roluri, îi aveam alături pe maestrul Constantin Silvestri, maestrul Rînzescu și toți cei din generația dinaintea mea: Tassian, Dinu Bădescu, Goangă, Secăreanu, care m-au ajutat să depășesc greutățile.

Mi-ar face plăcere dacă acela care va cînta „Oedip” o va face mai bine decît mine, pentru că, în cazul contrar, lumea ar spune: „Păi, noi am zis că numai Ohanesian poate să facă rolul acesta”. Nu-i adevărat! Poate să-l facă și altcineva, dar trebuie să știe să preia ștabela de unde am lăsat-o eu.

— Putem spera la un spectacol „Oedip” în Timișoara?

— Nu se poate, din păcate. Această operă cere un ansamblu de peste trei sute de persoane și necesită niște fon-

duri muzicale pe care noi nu le avem la ora actuală.

— Cum este artistul David Ohanesian în viața particulară? Ce pasiuni are în afară de „patima muzicii”?

— Am multe, foarte multe pasiuni. Spre exemplu, îmi place să trăiesc pe pămînt. Este extraordinar! Legătura cu pămîntul, fără planșee de beton, îmi dă o mare satisfacție. Îmi plac timbrele, discurile, am o colecție de 15.000 de diapozitive făcute de mine prin toate locurile frumoase pe unde am fost prin lume și să știți că n-am ochi răi ca fotograf. Am vreo 12.000 de ilustrate și o colecție foarte valoroasă de cărți. Iubesc pictura, sculptura, frumosul, în general și tot ce derivă din acesta.

— Un gînd adresat tinerilor...

— Un gînd? Doresc să se apropie de operă. Să știți un lucru: cultura unui om trece și pe la operă! Opera este un complex de arte și nu trebuie neglijată. Sînt foarte mulți semidocti, care spun: „mă duc acolo, ți-pă-ăia...”. E adevărat că sînt situații, cînd spectacolul este sub așteptări, dar dacă ai norocul unei distribuții bune, a unui spectacol de valoare, atunci trebuie să fie în considerare că opera înseamnă muzică simfonică, vocală, corală, înseamnă teatrul măștii, decor, înseamnă stabilire în timp și spațiu, geografie, istorie, filozofie, relații sociale, relații economice, apoi lupta între popoare, conflicte — toate acestea sînt interesante.

DANIELA GROS ■

— În măsura în care o considerați o meserie, ce ne puteți spune despre pasiunea dvs. — muzica?

— Constituie rațiunea existenței mele. O fac cu DRAGOSTE, DISCERNAMÎNT, și DISCIPLINĂ — iată cei trei mari „D” ce m-au însoțit pretutindeni în douăzeci de ani de activitate.

— Ați dorit întotdeauna să deveniți cîntăreață?

— Am cîntat. Într-adevăr, dintotdeauna, dar visul meu, ani de zile, a fost să devin medic. Mai exact, medic pediatru. Cu timpul însă, am început

să-mi cunosc mai bine limitele, mi-am dat seama că sînt prea emotivă pentru o astfel de meserie de mare responsabilitate. Profesia de credință mi-a oferit infinite satisfacții, a devenit însăși VIAȚA mea!

— Ați interpretat melodii de Marcel Dragomir, Ion Cristinoiu, Marian Nistor. Care este compozitorul dvs. preferat?

— Am cîntat mult timp melodiile lui Marcel Dragomir — melodii frumoase, unele devenite șlagăre. Noua colaborare, cu Marian Nistor, un com-

„BALADA IUBIRILOR DESCHISE”

pozitor de talent și de o factură aparte, mi-a adus un plus de bucurii.

Linia melodică și textul de o deosebită muzicalitate mi-au deschis cu totul alte orizonturi, alte posibilități de interpretare. Fapt confirmat, de altfel, prin succesul renumit al discului „Balada iubirilor deschise”.

— La începutul anului vi s-a decernat Marele Premiu la concursul „MELODII '86”, cînd ați interpretat piesa „Nu-mi lua iubirea”; un al treilea premiu consecutiv atribuit colaborării dintre Angela Similea și Marius Teicu!

— Paradoxal, am interpretat puține piese din repertoriul lui Teicu. Se mai întimplă!

— Planurile de viitor?

— Ca să reparăm „greșeala” de care aminteam mai înainte, va apare curînd discul „Angela Similea și Marius Teicu”. Vom vedea...

— Ați jucat în filmul „Rămășagul”. Cum vi s-a părut această experiență?

— Aș fi vrut să fac film în continuare, „Rămășagul” însemnînd pentru mine o experiență extraordinară. Am avut realmente senzația tulburătoare a împlinirii. Păcat că anul trecut... Tot ce am făcut rămîne ca un tezaur

ciștigat prin muncă și aceasta, ștergînd cu buretele peste nerealizări, peste ceea ce aș fi putut să mai fac...

— Aveți un interpret preferat?

— Din punct de vedere profesional — Barbara Streisand și Elvis Presley. Vocea lor o ascult mereu cu aceeași admirație.

— Deși pasiunea vieții dvs rămîne muzica ușoară ce alte genuri ați prefera?

— Muzica simfonică, în special clasică. De asemenea sînt o mare iubitoare de operă. În paranteză, fie spus, chiar regret că nu am urmat studiile de specialitate...

— Se spune că vă place să citiți mult. Aveți timp și pentru așa ceva?

— Fără modestie, citesc foarte foar-

te, mult și îmi canalizez lectura și în funcție de situația de moment. În decembrie trecut, de exemplu, am fost în turneu în Israel, așa că am citit „Balada spaniolă” de Lion Feuchtwanger. Am considerat firesc acest lucru dorind să cunosc cit mai mult despre oamenii care trăiesc acolo și despre felul lor de a fi. În acest fel, am putut să-i simt aproape atunci cînd am cîntat.

— Și, în rest...

— Ca orice femeie, tricotez. Cînd era băiețelul meu mic, aproape toate hănuțele lui erau lucrate de mine.

— Este greu să fii vedetă?

— Să-mi continui ideea precedentă, te rog. Duc o viață echilibrată și am o familie reușită.

— Sînteți mereu în pas cu moda. Aparițiile dvs. în public, cit și la televiziune, ne-o confirmă!

— Apreciez ca atare complimentele. Majoritatea rochiilor mele sînt concepute de o timișoreancă — Irina Stîngă, absolventă a Institutului de Arte Plastice.

— Scuzați indiscreția reporterului, dar mi se pare că acest carnetel al dvs. cu însemnările privind programarea următoarelor spectacole ar putea ascunde multe bucurii pentru melomanii timișoreni. Pe cînd o revenire între admiratorii din orașul de pe malul Begăi?

— Nevoia de a fi în mijlocul celor care mă iubesc mă îndeamnă să completez acest carnetel cu sentimentul datoriei împlinite.

— În loc de final...

— O dorință adresată tuturor. Să fim luminați de soarele păcii, iar sufletul nostru să fie prea plin de dragoste, înțelegere și îngăduință unii față de ceilalți!

CONSTANȚA LAURA ISPAS ■
DANIELA BATALAN ■

MUZICĂ

A fi sau a nu fi, nu înseamnă totul

Deschizi ușor cartea, și precum un ierbar, între filele uscate de vreme găsești o lume de mult apusă, condensată în câteva rânduri ce stau sub semnele: „a fi sau a nu fi”. Dacă ai însă și curiozitatea de a persevera în ascultarea, de a pătrunde dincolo de muzică și text, vei descoperi și semnificativul: a rămâne în mintea și sufletului oamenilor.

Primul mare dispărut a fost Jimi Hendrix, la vârsta de numai 27 de ani. Cauza? Suferență datorată consumului — în doză mortală — de cocaină. Accident? Sinucidere? Nimeni nu a putut afla.

A urmat, apoi, Janis Joplin, marea cântăreață de soul. Pe mîna stîngă, urma proaspătă a unui ac de seringă, pe masă un flacon conținînd praf alb (heroină). Accident mortal prin folosirea unei cantități mari de drog.

De ce, un bărbat tînr și o femeie la fel de tînră, atît de energici și talentați, cu un imens succes de public, înconjurați cu dragoste și respect, adorați și învidiați, ge-

niali muzicieni ai generației lor, de ce și-au curmat viața? De ce aceste uzități mortale ale drogului?

Dacă am fi putut obține o singură imagine a gândurilor și visurilor lui Hendrix, nevoială și eît mai profundă, am fi găsit durere și stress, nerăbdare și tremur nervos, plăcerea de a eînta (mai presus de orice), am fi aflat că moartea lui a fost produsul inevitabil al vieții sale, dictată de o societate alienată, într-o mîna tînrind și proclamaînd virtutea lui Sofocle și credința în dumnezei, iar eu scaltăz oferînd produsele faimoasei industrii chimice, împingîndu-te ușor, dar ireversibil spre afacerea Lockheed, spre Colt și Baretta, spre Las Vegas, împingîndu-te spre...

Hendrix a trimis, eîndva, unui necunoscut un plie cu cocaină și eîteva înflorate rînduri, într-o preaparfumată scrisoare: „Înăuntru, am iubit și respectat vîntul. Zboară dragostea mea, zboară pasăre minunată de zăpadă și orystal. Ți-au mai rămas doar eîteva trepte și...”. Aceasta a fost

retorica vieții sale; multe vorbe pentru mai nimic, dragoste risipită în neant.

Janis Joplin a fost posedată de un alt demon. Era imaginea cea mai veridică a unei mari cântărețe de soul (hard-loving soul mama), a unei băutoare înrăite (hard-drinking), trăind-arzînd (hard-living). Singură își pregătea sfîrșitul, apropiîndu-l cu fiecare nou eîntec drăcesc, cu fiecare altă sticlă de whisky „Southern Comfort” bătută pe seacă, turnînd foc în singele ascultătorilor, jelîndu-și toate soșmarurile nopților albe. „Bineînțeles că pot să am respect pentru sănătatea mea”, spunea eîteodată, dar eterna ei replică era: „Și au mai trecut eîftiva ani, dar ce iad!”

Cele două vieți zădărnice: a unui negru devenit peste noapte celebru, și cea a unei tîneri din Sud, îmbătată de „Rythme and Blues” aceste două tragedii sînt zguduitoare dar nu unice în galeria anei culturi robite industriei, banului și forței.

Hendrix și Joplin, doi eroi vînduți pe un pumn de arginți, au fost (fără tăgadă) stăpîni incontestabili ai acestui preafărîmîțat regat numit ROCK.

BARBU BREHUI

Să încercăm o „modă rapidă”?

Marele succes de care se bucură grupul britanic „Depeche Mode” îl putem afla atît în căldura cu accente specifice exprimată de muzica sa, cît mai ales în arta folosirii instrumentelor muzicale electronice sau ar fi sintetizatoarele (Synthesizers), clapele (Keyboards) sau mai dificil traductibilele Synclavier, Drum-computer („baterie cu calculator” dacă ne hazardăm să traducem ad literam), Sampler ș.a.

Nu doar în „Construction Time Again” 6 („A doua facere a lumii”) cît mai ales în „People Are People” („Oamenii sînt oameni”) și „Master and Servant” („Stăpîn și servitor”) se pot distinge cu ușurință valențe sociale care ies din tiparele înguste ale manierei burgheze de a concepe a-manul.

Povestea formației „Depeche Mode” începe în vara anului 1900. În cartierul londonez Basildon, trei școlari se hotărîse să facă muzică. Este vorba despre Vince Clarke, Andrew Fletcher și Martin Gore. În calitățile vocale ale lui Dave Gahan ei au intrat posibila simbioză fericită cu muzica electronică. După o serie de insuccese, inerente oricărui început, „Depeche Mode” reușește să stabilească un contract la MUTE RECORD; 1981 este anul în care încep să apară și roadele; cei patru ajung în „Top 30” cu primul lor single „Dreaming of Me” („Vînd despre mine”). Nu încetează să urce și „New Life” („Noua viață”) se va număra printre cele mai bune douăzeci de discuri, arîndu-se într-o perioadă fulgerătoare să se situeze în „Top 10” cu „Just Can't Get Enough” („E de-ajuns”). Primul album, publicat în 1981, se numea „Speak and Spell” („A vorbi și a ortografia”) și putem afirma, fără teama de a greși, că acest LP este cel dintîi care a stîrnit marele interes public față de „Depeche Mode”.

Stînjinit de excesul de popularitate cîștigat peste noapte, Vince Clarke părăsește formația la finele anului 1981, pentru ea, la scurtă vreme, să dea viață unui alt nume deosebit de popular: „Duo Yazoo” alături de Alison Moyet. Locul său a fost completat de către Alan Wilder, specialist în muzica sintetizată electronică.

Următorul single va apare sub titlul „See You” („Te voi revădea”). În 1982 vor finaliza alte două single-uri și un album: „The Meaning of Love” („Înțelesul dragostei”). Pe de altă parte, acest an va fi dedicat tarneelor și concertelor pe diverse meridiane ale lumii. Un eveniment cu semnificații majore în istoria grupului l-a constituit definitivarea în 1983 a celebrului album „Construction Time Again” („A doua facere a lumii”). Atît maniera muzicală, oarecum exotice și inedită, cît și orientarea militantă a textelor au impus fără dificultate LP-ul printre cele mai reușite în domeniu. Descoperim o adevărată artă a muzicii (îndrăznim să spunem, chiar ceva mai profund decît muzica) în redarea electronică a sunetelor mediului înconjurător, în simbioza acestora cu ritmul și linia melodică a cîntecului.

Supremul succes internațional, a-nume situarea în toate topurile pe locul întîi, este cîștigat, de „Depeche Mode” în anul 1984 cu „People Are People” („Oamenii sînt oameni”) — o piesă care aduce în discuție realitățile inechitabile care se manifestă astăzi în Occident. „Master and Servant” („Stăpîn și servitor”) — considerăm că titlul ne absolvă de orice comentariu — vine să consolideze pozițiile cucerite în lumea muzicală.

O nouă serie de concerte în turneu a fost susținută în 1985. După cum putem remarca, ritmul producției artistice este unul dintre cele mai alerte în cazul formației „Depeche Mode”. Astfel că în 1986 apare albumul „Black Celebration” („Negrele aniversări”) pe care se află înregistrată una din reușitele muzicale de ultimă oră: „A Question of Bust” („O problemă de poftă”).

Chiar dacă ar fi să împărțim unele opinii conform cărora „Duran Duran” ar fi cea mai îndrăgită formație a anilor '80, Depeche Mode și-a cîștigat prin originalitatea creațiilor sale și prin noua metodă conceptuală în domeniul, o poziție trairnică în istoria muzicii. Putem oare vorbi despre „Techno-pop”, ori „New-pop” fără a ne gândi la Gore, Fletcher Wilder și Gahan?

OVIDIU GULEȘ

Magazin

Tribuna studentului economist, nr. 4 (33) decembrie 1986

■ Un admirator modest, a ceea ce poate să facă festivalul din om, sosește pe la ora 17,00 în Amfiteatrul, încercînd să treacă neobservat de juriu și de concurenți. Ași (Iuliana GHINDĂ)

■ Putem trece așadar la „capitolul de realizări” aceste zile petrecute în atmosfera de efervescentă creatoare caracteristică marilor reuniuni studențești. (... — pag. 1)

■ Se zice că unii așteaptă MS-uri (Iuliana GHINDĂ)

■ Cînd am pășit prima oară pragul facultății eram dezorientată, nu știam ce trebuie să fac, unde trebuie să merg. (Claudia Maria MAIER)

■ Una din ore, proaspătul colaborator al T.S.E., Petre Brezeanu, a desfășurat-o singur în sală împreună cu o halteră. (BLITZ-BLATZ...)

■ S-a recomandat o mai bună circulație a informației în rîndul studenților. (Iuliana GHINDĂ)

■ A doua oară n-am avut timp pentru reflexii, emoțiile erau fîrtești, era primul examen adevărat... (Claudia Maria MAIER)

■ Lipsa acută de personaje masculine sugerată de acest moment se concretizează hiperbolic în grupul care urmează. (... — pag. 3)

■ Primul număr al serii a fost susținut pe umerii membrilor brigăzii A.S.E. (Manuela RĂMUREANU)

■ Fetele mai mult silite să participe (cu mare greutate s-au strîns eîteva), au fost într-o certă lipsă de inspirație. (Irene PEANCA)

■ Proba următoare, „de seducție în masă”, nu și-a prea atîns scopul. (Manuela RĂMUREANU)

■ „Am dus-o numai în chinuri tot timpul”, spunea un călău. (... — pag. 7)

CRONICAR

TELEX — SPORT

Pe linie dreaptă (citește: la sosire) se face analiză riguroasă a rezultatelor înregistrate de sportivii timișoreni la cele 12 finale ale campionatelor republicane universitare, ediția 1987. Firesc, întrebările se replică geometric, explicațiile „vin” de la sine (Oare, întotdeauna?). Cele 47 premii obținute (16 locuri I; 14 locuri II și 17 locuri III) sînt de natură să ne satisfacă? Ce spun statisticele? Nota bene! — raportate la ediția precedentă — doar 37 premii, dintre care 16 — întîi (la fell), 11 — doi, și 10 — trei —, concluzia ce se impune — cantitativ abundă, calitatea nefăcînd, nici ea, excepție!

Status quo în fruntea atletismului universitar! În conținutul sportului tînră timișorean alte 18 premii. (Din nou) o mențiune specială pentru Felicia Zărescu (V — Tehn. Ch.), meritorie cîștigătoare în probele „de viteză” (100 metri plat și în ștafeta de 4x100 metri plat, alături de Mirela Ienculescu, Rosita Iordan și Electra Duma). Unde ești tu, Eveline Ashford?!

Sulița nu cade departe de podium, este cazul Marcellei Dulca (III — M.G.) laureată a probei feminine; aceeași supremație sportivă timișoreană și în proba de săritură în lungime, prin Florin Șinca (II — Mecanică). Fenomenalul 8,90 m al lui Bobby Beamon este în pericol!...

Nu uitați un nume care promite — Mirela Ienculescu (I — Electrotehnică) echivalentă în medalii a Feliciei Zărescu, adică două locuri întîi și un loc doi (pentru fiecare!).

Un kimono pe măsură pentru ireproșabila organizare a „finalelor” de judo, în perioada 10—12 aprilie, de către G.U. Timișoara, soluționînd (fără probleme!) și marele semn de întrebare (citește: arbitrajul), propus spre rezolvare de „ortografia” de la F. R. Judo.

S. F.-ul pe tatami; că într-adevăr, se anticipa deosebită calitate a organizării competiției, ne-o dovedește

numărul (sensibil) crescut de participanți, cu 24 peste cifra, oficial, anunțată. Dintre laureați, evident, timișoreni Sorin Damian și Zoltan Vavrad (campioni universitari), Daniel Mănase, Ilin Radu și Adrian Munteu (medalii de argint), precum și Romulus Chereji, Badislaw Lovasz și Remus Cocard (medalii de bronz).

La fileu — tenisul de masă, de eîftiva ani buni, dominat (și) de ai noștri. Sportivii timișoreni „și-au intrat în mină”, cum se zice. Sub comanda conducere a antrenorului Remus Morateli, (aceleia!) Gabor Makoldi (V — Mecanică) înregistrează „eventul” (scuzați inoportunitatea termenului), cîștigînd locul întîi la simplu și dublu mixt, alături de Andrea Gheller (II — Constr.).

Cu o floare nu se face primăvară, dar se poate juca badminton! Și încă bine! — ne sugerează sportivii timișoreni prezenți la cea de-a IX-a ediție a Campionatelor Republicane Universitare de Badminton.

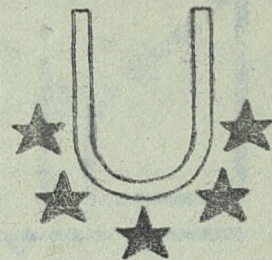
S-au remarcat, mai vechea noastră cunoștință, medicinista Daniela Mogoșanu — cu două titluri de campioană — la dublu feminin, împreună cu Ioana Ardeleanu, respectiv dublu mixt, cu Florin Banu — ultimul impunîndu-se și în proba de simplu masculin.

Fără replică... este maniera impresionantă în care au cîștigat primul loc handbaliștii (studenți) ai lui „Poli” Timișoara (pentru a cita oară, consecutiv?!). După cum se vede, semicercul face casă bună și cu geometria, dar și cu... sportul. Să vedem ce va fi în sesiune!?

Una peste alta, contabilizăm alte 4 premii (un loc întîi, două locuri secunde și unul trei) pentru tenisul de cîmp timișorean rămînd (doar) cu nostalgia frumuseții „sportului în alb” (Apropos, nu sună cam demodat?! Pedanterie? Reclamă? Cam mult pestrîț în arenele de tenis...)

Să vină sesiunea!

DON BALON

Sărbătoare la Timișoara

Desfășurată sub egida Federației Internaționale a Sportului Universitar, în organizarea U.A.S.C.R., ediția a X-a, jubiliară a Campionatului Mondial Universitar de Handbal Masculin se află la cele mai înalte cote valorice, atât din punct de vedere al participării echipelor calificate, cât și, desigur, al interesului publicului român de handbal, prezent în număr impresionant la întreceri. Sublinierea eoului pe care competiția îl are în rândul iubitorilor de sport din țara noastră, gazdă onorată și onorantă a actualei ediții, duce firese la rememorarea marilor succese ale handbalului românesc, acest sport oferind de-a lungul anilor satisfacții de marcă, printre ele numărându-se și câștigarea, de cinci ori consecutiv a ultimile ediții ale Campionatului Mondial Universitar.

data aceasta confruntarea fiind sportivă în particular, dar reunind și elementele unei întreceri, implicând abnegația, dăruirea, voința și ambiția, adică numai câteva dintre calitățile conjugate vârstei noastre, alături de specificul ramurii sportive căreia i s-au dedicat și pe care același Nicolae Nedef o numea „a marilor ardere”.

La ora intrării în circuitul publicistic al acestor prime adnotări pe marginea evenimentului handbalistic găzduit de Timișoara, competiția se află în faza premergătoare meciurilor semifinale. După trei zile de competiție urmărite în Sala Olimpia, situată semnificativ în perimetrul „orașelului studențesc” timișorean, putem nota cu satisfacție evidențierea în clasament a echipei noastre, caracterizată prin practicarea unui handbal modern și ef-

litatea handbalului practicat de români, pe care-i vedem favoriții numărul unu ai Campionatului, cit și de țara dumneavoastră.”)

Semifinalele prilejuiesc confruntări de mare interes, echipele Iugoslaviei — în primul rând — și Poloniei dovedindu-se adversare redutabile. (Unul din leit-motivele discuțiilor dintre jucătorii iugoslavi era, la ora scrierii acestor rânduri, „neteama de români”!)

Faptul de a ne afla în plină desfășurare a competiției, la Timișoara, împiedică, firesc, cuprinderea completă și concludivă a evenimentului. De aceea, oferindu-vă în această pagină și câteva elemente tehnice, obținute prin colaborarea nemijlocită a specialiștilor de la Institutul de Tehnică de Calcul București și Centrul Teritorial de Calcul Timișoara, care asigură prelucrarea pe calculator a datelor actualei ediții a Campionatului Mondial Universitar și cărora le mulțumim și pe această cale, ne rezervăm intenția de a reveni, pe un spațiu mai amplu, cuprinzând și imaginea ultimilor meciuri alături de completările de rigoare, interviurile acordate revistei „Forum Studențesc” de Nicolae Nedef, Roland Gunesch și... Cristian Topescu, clasamentele finale și, sperăm din tot sufletul, caldele noastre felicitări sportivilor români, cărora le dorim să urce pe cea mai înaltă treaptă a podiumului.

Din inimă, la această sărbătoare a handbalului mondial, „HAI ROMÂNIA!”

LUCIAN RISTEA

Edițiile Campionatului Mondial Universitar de Handbal Masculin

- Ediția 1 (1963) — desfășurată în Suedia, cu participarea a 7 echipe, câștigătoare — SUECIA;
- Ediția 2 (1966) — desfășurată în Spania, cu participarea a 10 echipe, câștigătoare — R.F.G.;
- Ediția 3 (1968) — desfășurată în R.F.G., cu participarea a 15 echipe, câștigătoare — U.R.S.S.;
- Ediția 4 (1971) — desfășurată în Cehoslovacia, cu participarea a 16 echipe, câștigătoare — U.R.S.S.;
- Ediția 5 (1973) — desfășurată în Suedia, cu participarea a 16 echipe, câștigătoare — ROMÂNIA;
- Ediția 6 (1975) — desfășurată în România, cu participarea a 13 echipe, câștigătoare — ROMÂNIA;
- Ediția 7 (1977) — desfășurată în Polonia, cu participarea a 10 echipe, câștigătoare — ROMÂNIA;
- Ediția 8 (1981) — desfășurată în Franța, cu participarea a 13 echipe, câștigătoare — ROMÂNIA;
- Ediția 9 (1985) — desfășurată în R.F.G., cu participarea a 16 echipe, câștigătoare — ROMÂNIA.

Desfășurarea la Timișoara a întrecerilor grupei A constituie nu numai o apreciere deosebită acordată centrului nostru universitar, dar și a tradițiilor handbalistice legate de numele orașului de pe Bega. Prezența în lotul național universitar a doi jucători de valoare — Alexandru Buligan și Dănuț Ionescu —, precum și a antrenorului Roland Gunesch — nume intrat de mult în istoria handbalului românesc — reprezintă elemente sugestive în acest sens. În ceea ce privește calitatea, nu numai sportivă, a pregătirii handbaliștilor timișoreni, antrenorul lotului național, Nicolae Nedef, ne declară: „Este un prilej de mândrie pentru mulți dintre noi acela de a regăsi într-o varietate de domenii, aici, la Timișoara, foști sportivi care astăzi sint perfect realizați ca oameni, mulți deținând funcții de răspundere — sint oameni pentru care efortul nedrămuie pe terenul de sport a fost echivalat cu o nedezmințită conștiință a pregătirii profesionale, oameni demni de toată admirația.”

Ni s-a părut oportună menționarea acestei declarații a cunoscutului om de handbal român pentru a accentua, dacă mai era necesar, contextul specific în care se înscrie o competiție universitară, calitatea onorantă pe care reprezentanții țării noastre o au, aceea de studenți aflați în fața unui nou examen, de-

cient, printr-un mare apetit de joc. Participarea în grupă a echipelor Bulgariei, Elveției și Nigeriei a oferit prilejul de a consolida pregătirea lotului, neridicând probleme deosebite, după cum ne-o mărturiseau antrenorii români. Clasamentul grupei, așa cum apare în caseta tehnică a competiției, ilustrează direct situația de pe teren. Arbitrajul primelor zile de concurs, prin cuplurile Kliment János, Papp György (R. P. Ungaria), Jürgen Thomas, Hans Thomas (R. F. Germania) și Herman Mashe, Eli Fux (Israel) a asigurat competent și corect desfășurarea partidelor. Un plus de inedit în istoricul jocurilor l-a adus echipa Nigeriei, care a cucerit simpatia publicului timișorean și din rîndurile căreia specialiștii prezentei, alături de ziaristi au desprins un nume, demn de reținut: Rafiu Salami, autorul pînă acum, a 19 goluri. (Subliniem, în această paranteză, una din declarațiile antrenorului nigerian Bello B. T. A., care spune: „Noi am venit aici mai ales pentru a învăța cit mai mult din handbalul european și din acest punct de vedere am reușit multe. De asemenea, multe mulțumiri pentru modul deosebit de prietenos și ospitalier în care am fost primiți de gazdele noastre române, noi fiind a patra echipă africană participantă la o competiție de acest nivel și impresionați plăcut de ca-

Clasamentele „la zi” după turneele preliminare

GRUPA A

TIMIȘOARA

Rezultate: România — Bulgaria 27-16; Nigeria — Elveția 17-18; România — Elveția 36-19; Bulgaria — Nigeria 30-17; România — Nigeria 38-19; Bulgaria — Elveția 25-15.

1. ROMÂNIA	3	3	0	0	101-54	(+47)	6 p.
2. BULGARIA	3	2	0	1	71-59	(+12)	4 p.
3. ELVEȚIA	3	1	0	2	51-77	(-26)	2 p.
4. NIGERIA	3	0	0	3	52-85	(-33)	0 p.

GRUPA B

CLUJ-NAPOCA

1. IUGOSLAVIA	3	3	0	0	72-57	(+15)	6 p.
2. POLONIA	3	2	0	1	62-54	(+8)	4 p.
3. TURCIA	3	1	0	2	61-71	(-10)	2 p.
4. MAROC	3	0	0	3	64-77	(-13)	0 p.

GRUPA C

IAȘI

1. U.R.S.S.	3	3	0	0	80-46	(+34)	6 p.
2. S.U.A.	3	1	0	2	58-62	(-4)	2 p.
3. ISRAEL	3	1	0	2	47-60	(-13)	2 p.
4. JAPONIA	3	1	0	2	51-68	(-17)	2 p.

GRUPA D

GALAȚI

1. UNGARIA	3	3	0	0	71-54	(+17)	6 p.
2. COREA SUD	3	2	0	1	93-74	(+19)	4 p.
3. R.F.G.	3	1	0	2	59-80	(-21)	2 p.
4. AUSTRIA	3	0	0	3	56-71	(-15)	0 p.

GOLGETERII

(după turneul preliminar)

Nr. total jucători care au marcat: 157.

Nr. goluri înscrise: 1.039, dintre care, de la 7 metri: 151.

1. Laszlo Marosi (Ungaria)

— 24 goluri (5 de la 7 metri);

2-3. Constantin Dolgov (U.R.S.S.) — 23 goluri (16 de la 7 metri) și Peter Lash (S.U.A.) — 23 goluri (6 de la 7 metri);

4-5. Dumitru Berbec (România) — 22 goluri (3 de la 7 metri) și Jae Hwan Kim (Coreea Sud) — 22 goluri (12 de la 7 metri);

6. Kang Jae Wong (Coreea sud) — 21 goluri (8 de la 7 metri);

7-8. Rafiu Salami (Nigeria) — 19 goluri (2 de la 7 metri) și Lee Sang Hio (Coreea Sud) — 19 goluri (2 de la 7 metri) etc.

Lotul reprezentativei R. S. România

Portari:
Tudor Vasile (25 de ani; înălțime: 1,93 m; greutate: 86 kg; 7 selecționări)

Alexandru Buligan (27; 1,99 m; 90 kg; 170)

Mircea Petran (25; 1,90 m; 92 kg; 28)

Jucători de cîmp:

Dănuț Ionescu (24, 1,83 m; 87 kg; 4)

Marian Dumitru (27, 1,96 m; 95 kg; 114)

Mariel Voinea (28; 1,89 m; 89 kg; 199)

Liviu Jianu (25; 1,91 m; 85 kg; 14)

Adrian Ghimes (24, 1,86 m; 84 kg; 46)

Sorin Donca (25; 1,85 m; 80 kg; 6)

George Dogărescu (27, 1,96 m; 98 kg; 78)

Dumitru Berbec (26, 1,85 m; 82 kg; 98)

Constantin Petre (27; 1,87 m; 87 kg; 44)

Ion Mocanu (25; 1,91 m; 92 kg; 67)

Doru Porumb (27; 1,91 m; 96 kg; 55)

Tudor Roșca (25; 1,95 m; 98 kg; 53)

FOTO: IOAN DROZMAN

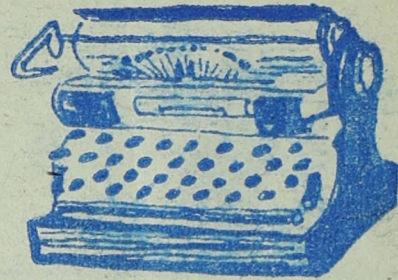
ULTIMA ORĂ

SINTEM CAMPIONI MONDIALI! Pentru a șasea oară, consecutiv, reprezentativa națională universitară de handbal a României cucerește titlul suprem!

În finală: ROMÂNIA — U.R.S.S. 23-19.

Bravo, băieți!

Dialog

A intrat în grupul restrâns al acelor fericiți ce, fără a-și fi cedat numele unei opere impresionante prin volum, a căpătat privilegiul de a nemuri. Importante pentru activitatea sa literară sînt cele trei romane — doar trei — scrise cîznit, cu osîrdie și neodihnă, cîrpite, peticite, aruncate la coș sau diverse sertare, rescrise și din nou cîrpite, risipite și apoi adunate, anagramate și, în final, încredințate tiparului. Sabato, omul acesta înghețat în fața unei foi albe de hîrtie, n-a scris fiindcă a știut să scrie — nici n-a știut, vreodată, dealtfel, să scrie, și, ce-a știut cîndva, a uitat în întregime mai apoi, romanele sale sînt un apogeu al neliterarului, sînt cuvinte încrucișate, șarade, criptograme, bîguiele psihedelice, halucinații, hohote sarcastice, geometrii neeuclidiene, orice, numai romane „cuminți” nu — el a scris fiindcă o forță stihnică, imposibil de controlat sau de contracarat, i-a impus aceasta, și Sabato a scris, de la un capăt la celălalt, și mereu de la capăt, într-un travaliu, parcă, fără de sfîrșit, călcînd în picioare norme și tradiții, ignorînd bunul gust și manierele elegante, neliniștit, furtunos, impulsiv.

Iar romanele sale, capodopere îndelung șlefuite de mîna maestrului, au făcut înconjurul mapamondului, traduse fiind în peste 20 de limbi, descoperind lumii o literatură nouă, de o „virilitate cam barbară” și o poezie aparte, literatura „Americii Latine și a marilor ei spații nelimitate”, în care Sabato și-a cîștigat un binemeritat loc de frunte.

Nu s-a născut pentru a deveni scriitor, ajungînd în această situație, oarecum, prin forța lucrurilor. Venit pe

lume, în anul 1911, ca fiu al unei familii de imigranți italo-albanezi, Sabato a urmat cursurile Facultății de Fizică a Universității din Buenos Aires, distingîndu-se ca un student emi-

al facultății pe care, cu ani în urmă, o absolvise. Părea sortit unei pașnice vieți științifice, cînd, deodată, lucrurile și-au schimbat albiile firești. În zilele cînd la Hiroshima, 60.000 vieți

UN SCRITOR PENTRU OAMENI

Ernesto Sabato

nent, fapt care a și determinat trimiterea sa, după doctorat, la specializarea la Paris, unde a avut șansa de a lucra în laboratorul soților Curie și de a asista la prima fisiune nucleară. Reîntors în patrie, a fost numit profesor

omenești plăteau birul dureros al holocaustului nuclear, în librăriile din Buenos Aires apărea o culegere de eseuri scurte, intitulată *Uno y el Universo* (Unul și Universul), carte ce i-a adus necunoscutului — pe atunci —

autor, Premiul Municipal al orașului și Panglica de Onoare a Societății Scriitorilor din Argentina. Au urmat, în scurt timp, alte două cărți de eseuri — *Hombres y engrajes* (Oameni și angrenaje) — o reluare a temelor exprimate în *Uno y Universo* — erau ani de intense căutări și cumplite incertitudini — și *Heterodoxia* (1947).

Literatura lui Sabato e una de investigație existențială, atmosfera romanelor sale fiind fantastic-onirică, de coșmar, aducînd, pe undeva, cu tipul kafkian, însă — amendament sugestiv — argentinianul împinge oroarea pînă dincolo de limitele omenești ale abominabilului, cînd paranormalul și apocalipsul capătă dimensiunile firescului, oroarea nemaifiind percepută ca atare și întreg universul se răstoarnă într-un caleidoscop monstruos. Și totuși, chiar în astfel de situații-limită, Sabato are grijă să întredeschidă o porțiță, să ofere o șansă, o speranță, de altă natură decît cea mistic-blazată, resemnată, sugerată de Dostoievski. Cu acesta din urmă, împărtășește aceeași tentă de idiosincrazie față de problematica răului — soluția sa, laică — fără a fi ateistă, modernă — fără a fi nouă, este reprezentată de reacția superioară a posesorilor de adevăr, o reacție autoregenerativă, catartică.

Cel dintîi roman, *El tunel* (Tunelul) (1948), e scris, dintr-o răsăflare, în care autorul a voit, parcă să inspire tot oxigenul planetei. Firește, n-a reușit, cum nu va reuși, dealtfel nici în următoarele două romane, dar *Tunelul* a deschis drum liber autorului spre elita literaturii. Încă de la apariție, romanul a stîrnit critici și păreri contradictorii, dintre elogiatori evidentîndu-se Thomas Mann și Albert Camus

ADRIAN STOICA

(Continuare în pag. 19)

GURJA HIMAL (III)

■ Interviu cu Ovidiu Bojor

— Ați dialogat cu personalități ale vieții social-culturale și artistice nepaleze. Ce influențe au avut asupra personalității, comportamentului și destinului dvs. inserția de lumea orientală?

— Am deschis un larg cîmp de discuții, de experiențe, din a cărei fructuoasă colaborare au profitat ambele părți. M-am adaptat condițiilor locale de viață, a mentalității ubicuitare. Pentru a fi mai aproape de sufletul prietenilor nepalezi, am mîncat și eu cu mîinile, aidoma obiceiurilor locale. O asemenea integrare, amplificată și verificată într-o serie de alte țări ca: Uganda, Rwanda, Burundi sau Tanzania a însemnat o mare victorie împotriva prejudecăților; alături de localnici, am servit lăcuste prăjite sau alte „delicatese” autohtone. Nevoia de cunoaștere m-a urmărit pretutindeni, nu rareori elemente de ordin istoric, geografic, religios ori politic le posedam mai bine decît însoțitorii noștri. Aici a

stat, cred, cheia succesului personal, lucru pe care îl recomand tuturor — respectă-ți aproapele, cunoaște cît mai mult și mai bine ariile de interes comun sau local, discerne fidel spiritului și accesibilității propuse caracterelor oamenilor pe care vrem și trebuie să-i ajutăm.

— Cum v-a primit populația nepaleză?

— Datorită fizionomiei mele, m-am integrat imediat într-o castă, dîndu-mi și numele de BOGIO — bujor, a doua zi considerîndu-mă prieten adevărat. Erau obișnuiți cu străinii, deși colindau în zonă numeroși experți de pe diverse meridiane ale globului și care, gentlemani fiind, nu intrau în relații cu oamenii de rînd. Eu, însă foloseam același limbaj, mai tîrziu chiar același dialect, îndrăgindu-mă imediat.

— Din nou experiență...

— În cele patru misiuni și eei peste 10.000 km străbătuți, în majoritate apostolește, am acumulat diverse cunoștințe, de mare utilitate în definirea

esenței unui popor, date despre mitologia și obiceiurile nepaleze, despre cultura lor. Prin asimilarea datelor furnizate de cărțile tipărite în engleză, mi-am întregit imaginea vechii civilizații nepaleze, despre legăturile cu civilizația tibetană, despre sistemele ayur-vedic, DIDHA, UNAMI sau despre mitul lui BUDHA.

— Care este atitudinea tineretului nepalez vis-à-vis de problemele lumii contemporane?

— În Nepal există 26 grupări etnice, și tot atîtea caste cu orientări diferite din punct de vedere istoric, religios sau conceptual. Și totuși, n-am înțeles nici cel mai mic conflict între ei. Viața lor este foarte aspră și trăiesc în bună înțelegere și respect reciproc. Fiecare castă este specializată într-un anume domeniu, iar tineretul este ereditat și educat în acest spirit. Prietenia este, pentru ei, sarcină bucurîndu-se sincer la bucuria altuia, iubind dansurile și jocurile.

— Am vizionat diapozitivele cu imagini nepaleze, amintindu-ne printr-o mare forță de sugestie, de soarta unui

băiețel ce în zorii zilei își spăla unica sa cămașă.

— De-a dreptul impresionant! Era în anul 1979, declarat drept An Internațional al Copiilor. Episodul consemnat pe această peliculă se vrea un semnal avertisment, dînd de gîndit multora: milioane de copii trăiesc în aceeași mizerie, poate mai rău, dar fondurile destinate morții se rotunjesc continuu. ABSURD! pentru epoca pe care o trăim.

— Se amintea despre o similitudine între obiceiurile popoarelor român și nepaleze...

— Asemănări există, incontestabil, dictate poate de simetria reliefului teritorial. Himalaya mică seamănă perfect cu Dealurile Subcarpatice, Platoul Gangetic, cu Podișul Transilvaniei, iar Himalaya mijlocie, cu munții noștri mai mari. Flora m-a frapat uneori, descoperînd stupefiat flori de colț, crăițele din grădina țaranului nostru cresc acolo nestingherite pe platoul de la SERTUNG SATI. Peisajul, copleșitor prin varietate, aduce pe alocuri cel din Platou Craiului Ceahlău sau Călimăni Cit despre

ceremonii, surprinzător de asemănătoare. CALOIANUL nostru are un corespondent identic cu un vechi obicei din SERTUNG SATI: femeile purtînd la gît aceleași salbe de galbeni, moștenite de la mamele lor, precum bănațencele din zona Caransebeșului. Am dansat, împreună, în ritmul unor pași de dans ca la noi, am închinat un pahar de rachiu în amintirea celor dragi...

— Cuvintele dvs., idelle și sfaturile, converg spre o concluzie. Care anume?

— Bucuria de a trăi, de a exista, efortul tuturor de a face un pas înainte, fie că este vorba despre condiția umană sau că se pune problema evoluției, sau a euroașterii, a perfecționării — permanentizează în scopul și cauza vieții noastre. Tîndem în totalitate spre fericire, a cărei rezonanță se întrepătrunde perfect, fie că o numești în Pakistan, Tailandă, Nepal sau România FERICIRE PENTRU TOTI, deci fundamentul este același, năzuințele — la fel.

ADRIAN IOANAȘ
DANIEL OGNEAN

forum studentesc

Organ al Consiliului Uniunii Asociațiilor
Studentilor Comuniști din Centrul Universitar
Timișoara

COLEGIUL DE REDACȚIE

REDACTOR ȘEF — Gabriel Baiulescu
REDACTOR ȘEF ADJUNCT — Sorin Trocan
SECRETAR RESPONSABIL DE REDACȚIE — Dana Dinu
REDACTORI: Dan Blendea, Liliana Brad, Radu-Stelian Cacuci, Daniela Gros, György Györffy, Rodica Lucaciu, Mircea Mitruțiu, Daniel Ognean, Bogdan Popescu, Lucian Ristea, Sorina Sopa, Violeta Vajda.
GRAFICĂ: Alexandru Antonescu
FOTOREPORTER — Mircea Pușcașu

Redacția: Casa de cultură a studenților, bv. Tineretii 9, cam. 1, telefon 14907 (ședințe — Joi, ora 20) și Căminul 16/B, cam. 23 (ședințe — luni, ora 20).

Tiparul: I.P. „SANAT”